

Epistola către Filipeni

Introducere

Prin harul lui Dumnezeu putem studia împreună scrisoarea adresată filipenilor. Cât de frumos este să studiem această scrisoare. Ea ocupă un loc deosebit între scrisorile lui Pavel și în inimile multor credincioși, deoarece ea are o importanță deosebită pentru viața noastră practică zilnică. Această scrisoare ne arată în mod deosebit că Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit și complet. Să presupunem că Dumnezeu ne-ar fi prezentat în Noul Testament adevărul, hotărârile Sale veșnice, iar apoi ne-ar fi zis: acum cunoașteți poziția voastră, de acum încolo mergeți pe drumul vostru.

Cât de greu ar fi fost aceasta pentru noi! Dar Dumnezeu nu a făcut așa. El ne-a dat scrisoarea aceasta în care vedem ce înfăptuiește acest adevăr creștin în viața practică a unui credincios, în mod deosebit în viața apostolului Pavel. Duhul Sfânt ne arată aici ce înseamnă să te încumeți să trăiești cu Isus Hristos: nu numai să crezi în El, ci și să trăiești cu El. Nu numai ce înseamnă prin El să ajungi în cer, ci și în El să ai un Hristos pentru acest pământ și în toate lucrurile vieții, mari și mici, să ști că este un Mântuitor cu care ești intim legat. Oricare ar fi împrejurările în care ne aflăm, noi avem un Domn pe care ne putem baza. Vedem aici pe cineva care nu numai că și-a propus să-L urmeze pe Hristos, ci care are o viață în urma sa în care L-a urmat pe Hristos și niciodată nu a fost făcut de rușine. Pavel are o viață în urma sa în care a văzut totul în lumina lui Isus Hristos și a văzut care este adevărata valoare a lucrurilor care sunt în afara lui Isus Hristos.

În viață sunt multe lucruri frumoase și bune, dar când începem să le comparăm cu ceea ce este Domnul Isus, atunci dispar toate. Aici nu este vorba de lucruri greșite, de lucruri lumești. Pavel spune în Filipeni 3: ce sunt toate lucrurile, care sunt bune în ele înșile, pe care firea se poate încrede, pe care noi le putem savura, în comparație cu Isus Hristos? Ele ne sunt numai o povară, ne stau în cale, atunci când trebuie să alergăm spre țintă. În capitolul 1 spune: viața pentru mine este Hristos, și nimic altceva. Toate celelalte lucruri, pe care oamenii le-ar putea enumera, care sunt frumoase în ele înșile, și-au pierdut valoarea și însemnătatea lor pentru mine. El spune în capitolul 2: nu vreau să urmez pe nimeni altcineva, decât pe Isus, căci El a mers pe pământ pe drumul celei mai adânci umilințe. În același capitol arată cum a urmat el pe Isus Hristos pe acest drum. În capitolul 4 arată ce înseamnă să duci lipsă și să ai din belșug. El spune însă: ce contează, »pot totul în Acela care mă întărește.« Aceasta este decisiv. Atunci împrejurările nu mai joacă un rol decisiv, atunci este vorba numai de Acela care mă întărește. Ce Pavel minunat – nu, ce Hristos minunat! Căci același Pavel ne spune: fiți imitatorii mei, căci Isus Hristos este Același ieri, azi și în veșnicie. El este astăzi Același, ca și atunci când l-a condus pe Pavel, i-a dat putere, și i-a umplut viața. Acestea sunt experiențe pe care și noi ca creștini le putem face.

Noi toți facem zilnic experiențe cu carnea noastră, deseori cădem și trebuie să mărturisim lui Dumnezeu. Atunci aflăm cine suntem în noi înșine și cunoaștem din nou răbdarea Tatălui nostru care de fiecare dată ne reprimește. Și acestea sunt experiențe, dar nu sunt experiențele despre care vorbește scrisoarea adresată filipenilor. În această scrisoare nu găsim cuvântul »păcat«, tot așa cum nu întâlnim cuvântul »carne«, cu excepția capitolului 3, dar într-un sens cu totul altul și anume, nu carnea (firea) care este în cel credincios, ci carnea (firea) religioasă din lume. Nu, aici nu este vorba de cineva care luptă împotriva păcatului și nici măcar de unul care strigă: »O, nenorocitul de mine!« (Romani 7, 24). Aici este vorba de cineva, care spune: fericitul de mine! Da, acesta este Pavel, cel care stă în închisoare. Vrem noi să păstrăm aceasta înaintea ochilor pe parcursul studiului? Acesta nu este un Pavel, în a cărui viață totul decurge fără nici-un fel de probleme, așa că noi am putea crede: nu este de mirare că Pavel vorbește așa, el are tot ce-i dorește inima. Nu, este un Pavel care stă în închisoare și pe care îl așteaptă judecata (care probabil îl va condamna la moarte) sub stăpânirea împăratului Nero. Acesta este acel Pavel, care pe fiecare pagină a acestei scrisori spune: bucurați-vă, și eu mă voi bucura cu voi! Cum este

posibil aceasta? Lumea nu poate înțelege aceasta și din păcate nici mulți credincioși. Și totuși putem înțelege, dacă am văzut cine este Hristos în viața noastră, atunci când problema păcatului a fost rezolvată practic. Acest Pavel a crescut mai sus decât acestea, dacă am voie să spun așa. El mai avea în trupul său țepușul împotriva cărnii, atunci când scria filipenilor (2 Corinteni 12, 7). Dar el nu vorbește despre acesta. Totul a dispărut dinaintea ochilor lui, da, chiar și lucrurile bune ale vieții, ca să posede pe Hristos. Cât de minunat este aceasta!

Ca să prezentăm mai clar experiențele care ne sunt prezentate aici vreau să folosesc un tablou prin care vom vedea relația dintre această scrisoare și celelalte scrisori ale lui Pavel. Este cunoscutul tablou al călătoriei prin pustie al poporului Israel din Vechiul Testament. Călătoria a început cu părăsirea Egiptului și traversarea Mării Roșii. Aceasta este tema principală a scrisorii către Romani, în care vedem, în mod deosebit în capitolele 6, 7 și 8, cum prin botez părăsim o viață de păcat – aceasta este Marea Roșie, prin a cărei traversare suntem introduși în pustie (compară cu 1 Corinteni 10, 1, 2). Acolo începe viața nouă – în țara morții, căci aceasta este pustia. Însă este o viață în puterea învierii lui Isus Hristos (Romani 6). Vedem după aceea în capitolul 7 muntele Sinai problema Legii, despre care vorbește scrisoarea către Galateni. Aceste două scrisori corespund în mod deosebit cărții Exodului, începutul călătoriei prin pustie. Nu cunoaștem noi aceasta din propria experiență? Cu ce au început experiențele noastre în pustie? Cu Legea, cu problema cărnii noastre, a păcatului nostru, prin care deseori am fost tulburați, căci nu ne-am încrezut pe deplin în lucrarea Domnului Isus. Însă există creștere în viața creștină și atunci când problema de la Sinai este în urma noastră ajungem în Levitic, unde găsim Locul Sfânt, cortul și slujba care se făcea acolo (compară cu Epistola către Evrei). Cartea Levitic nu vorbește despre slujba în Templu, ci în cortul aflat în pustie. Epistola către Evrei ne prezintă clar importanța minunată a cortului pentru viața noastră creștină practică de credință: noi suntem în pustie, dar avem intrare liberă în Locul Sfânt la tronul harului, acolo unde Marele nostru Preot ne reprezintă (Evrei 4, 14-16). Călătoria continuă și ajungem în Numeri. Vedem acolo ordinea practică în poporul lui Dumnezeu, dar și cum există împotrivire din partea poporului și mulți sunt loviți, doborâți și pier în pustie. Găsim aceasta în mod deosebit în scrisorile adresate corintenilor (compară 1 Corinteni 10).

Ajungem în cele din urmă în Deuteronomul, și aceasta este ceea ce noi găsim în Epistola către Filipeni. Ce fel de popor întâlnim în Deuteronomul? Un popor care are înapoia sa toate problemele pustiei, și problema cărnii și a Legii. Dușmanii, împotriva cărora a luptat în pustie, sunt uitați. Propriu-zis, poporul nu este încă în țară. Niciunde în scrisoarea către Filipeni nu găsim că apostolul spune: sunt deja acolo sus. Chiar și mântuirea (un cuvânt important în această scrisoare, așa cum vom vedea) este prezentată aici mereu în viitor. Ea este sfârșitul călătoriei. Apostolul este preocupat mereu de alergare. Aceasta este dovada că el nu este acasă. Când suntem acasă nu trebuie să mai alergăm. Creștinul este pe drumul care sfârșește la Iordan, în țara cerească. În Deuteronomul nu vedem poporul în țară, ci în ținuturile Moabului, unde are totuși toate experiențele pustiei înapoia sa. Cu ce se preocupă poporul acum? Aceasta este partea minunată a Deuteronomului: se preocupă cu țara. Copiii lui Israel vorbesc despre ceea ce ei vor face în țară, cum vor sluji lui Dumnezeu, cum vor locui acolo împreună. Ce preocupări minunate! Da, cei credincioși, care se află încă aici jos pe pământ, pot să vorbească despre lucrurile prețioase din cer. Legea era încă prezentă, păcatul era încă prezent, dar acestea nu mai luau inimile în stăpânire. Ele erau umplute de binecuvântările care le vor găsi în țară, așa cum inimile noastre, atunci când citim această Epistolă, se umplu cu ceea ce este Domnul Isus acolo în țara cerească.

Și ca să complectăm tabloul vreau să amintesc că în Epistola către Coloseni poporul a trecut Iordanul. Acolo găsim că noi nu numai am murit împreună cu Hristos, ci și că am înviat împreună cu El. Acolo ajungem la Ghilgal, unde suntem circumciși (capitolul 2). Țara nu este încă luată în stăpânire; încă mai trebuie să ne gândim la lucrurile de sus (capitolul 3). Suntem încă jos, în Ghilgal, și din Ghilgal vom cuceri țara. Aceasta este cartea Iosua. În cele din urmă, la

sfârșitul cărții Iosua, ajungem la locul despre care vorbește Pavel în Epistola către Efeseni: posedăm toate binecuvântările spirituale în locurile cerești și am fost așezați acolo în Isus Hristos (Efeseni 1, 3; 2, 6).

Este foarte important să vedem, dacă vrem să recunoaștem caracterul Epistolei către Filipeni, că aici nu avem de a face cu grijile și problemele vieții, cu toate că ele sunt prezente și mai puternice ca oriunde. Este vorba aici de un om care stă în închisoare și îl așteaptă moartea, dar care a învățat să privească totul ca fiind lipsit de importanță. El nu se lasă tulburat sau derutat, oricare ar fi împrejurările. Este cu adevărat impresionant să vedem aceasta aici. Cu toate multele împotriviri și dușmăni, chiar și din afara închisorii (care au ajuns la urechile apostolului), el spune: Ce contează? Este vorba despre El, El să fie proslăvit, El să-Și atingă scopul! Acestea sunt învățăturile minunate ale scrisorii.

Epistola către Filipeni a fost scrisă de apostolul Pavel în timpul când a fost în închisoarea din Roma (unii consideră chiar din Cezarea), pe la mijlocul anilor cincizeci din primul secol, și adresată Adunării din Filipi (o colonie romană din ținuturile Macedoniei) – compară cu Filipeni 3, 20. Aceasta a fost prima Adunare din Europa care a luat ființă în timpul celei de-a doua călătorii a apostolului Pavel (Faptele Apostolilor 16) și probabil vizitată deseori de el (Faptele Apostolilor 19, 21; 20, 1-3). Ocazia de a scrie scrisoarea a fost oferită de darurile și știrile din partea filipenilor aduse de Epafrodit (Filipeni 4, 10-20); prin această scrisoare el le trimitea răspunsul său (Filipeni 2, 25-30).

Capitolul 1

În versetul 1 găsim deja unele puncte care confirmă ceea ce am spus în introducere. Scrisoarea începe astfel: »Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos.« Aici nu scrie așa cum scrie în cele mai multe scrisori ale apostolului: »Pavel, apostol al lui Isus Hristos.« El nu vorbește aici ca apostol. Dacă el ar fi spus aceasta, atunci noi am fi putut zice: da, este un apostol care spune aceasta, a fost o persoană care a avut parte de un har deosebit, un slujitor deosebit al Domnului. Nu este de mirare că el a avut parte de astfel de experiențe. Nu, spune Pavel, eu nu sunt mai bun decât voi, atunci când este vorba de experiențe creștine. De aceea el se pune aici pe aceeași treaptă cu Timotei: Pavel și Timotei. Amândoi sunt robi ai lui Isus Hristos, robii Aceluia despre care citim în capitolul 2 că a luat chip de rob ca să fie ascultător de Dumnezeu. Pavel este un rob al lui Isus Hristos tot așa cum și noi toți am devenit robii Săi (compară cu Efeseni 6, 6). Asta înseamnă ca noi să facem ceea ce Domnul așteaptă de la noi. El nu scrie nici la *Adunarea* din Filipi, ci la »toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi.« Aceasta este o deosebire față de celelalte scrisori. Aici nu este vorba de adevăruri care se referă la Adunare ca întreg, ci la umblarea fiecărui credincios în parte, de responsabilitatea lui față de Dumnezeu și experiențele personale cu Isus Hristos. Tu nu te poți hrăni din experiențele fratelui tău sau ale sorei tale. Tu trebuie să ai relații personale cu Isus Hristos, ca și acest apostol. Fiecare dintre noi este sfânt (asta înseamnă pus de-o parte, închinat Domnului), nu pe baza faptelor proprii ci pe baza a ceea ce Dumnezeu a făcut din el. Fiecare dintre noi trebuie să alerge personal alergarea care îi stă în față.

»Împreună cu episcopii și diaconii.« Această expresie nu o mai găsim niciunde în Epistole. Aceasta ne arată că aici avem de a face cu o Adunare matură și nu cu o Adunare ca aceea din Corint. Acolo citim despre deficiențe într-o Adunare lipsită de maturitate, care mai avea multe de învățat. Aici avem o Adunare care are tot ceea ce îi trebuie pentru o experiență creștină, cu supraveghetori și slujitori, care ajută pe cei credincioși și merg pe drum înaintea lor împreună cu Hristos Isus. Dar ei nu stau aici în prim plan. Nu te poți hrăni din experiențele fraților bătrâni, care sunt călăuze în mijlocul credincioșilor. Ei sunt numiți aici după cei sfinți; ei stau pe aceeași treaptă cu ei. Se spune: »împreună cu episcopii și diaconii.« Ceea ce se spune aici este valabil pentru frații tineri și pentru frații bătrâni, pentru surorile tinere și pentru surorile în vârstă. În afară de aceasta știm că *slujba* oficială de supraveghetor (sau de bătrân, așa cum este numită ea deseori) a fost prezentă numai în perioada de început, pe când erau încă apostoli. Numai apostolii au avut dreptul să desemneze bătrâni, cu excepția cazului în care ei au autorizat pe alții să facă acest lucru, așa cum a fost cu Tit (Tit 1) și într-un anumit sens cu Timotei (1 Timotei 3). În timpul acela au avut aceste mijloace de ajutor, dar curând după aceea au încetat să mai existe. Pavel spune în capitolul 2: acum nu mai sunt în mijlocul vostru, filipenilor, acum nu mai sunt de față, și va veni un timp – am putea noi spune – când nu vor mai fi nici supraveghetori; atunci va trebui să vă duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur (versetul 12). Dar spre fericire el spune totodată: Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.

Totul este de la El: »Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru.« Da, avem nevoie de acestea pe drumul nostru. Nu Harul pe care îl primim atunci când ca păcătoși venim la Dumnezeu; pe acesta l-am primit odată. Prin Har am fost mântuiți (Efeseni 2, 5,8). Dar noi avem nevoie în fiecare zi de Har, ca să mergem pe drumul nostru, ca să slujim, ca să luăm hotărâri. Și nu avem noi nevoie de pace? De pacea lui Dumnezeu, despre care se spune în capitolul 4 că ne va păzi inimile și gândurile în Isus Hristos? Pacea în inimile noastre este mai mult decât bucuria. Bucuria poate fi pentru un moment scurt, un entuziasm scurt sub influența unor împrejurări favorabile. Însă pacea, care este permanentă în inima unui credincios, atunci când trăiește în apropierea Domnului, este de nezgduit. Aceasta este pacea despre care vorbește Domnul Isus: »Vă dau pacea Mea« (Ioan 14, 27). *Pacea Mea*, pe care Eu am avut-o în toate împrejurările, în

care niciodată nu Mi-am pierdut curajul și nu M-am lăsat clătinat de împrejurări, ci tot timpul am mers pe drumul Meu având încredere în Tatăl. Această pace ne-o dorește apostolul.

»Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie« (versetele 3, 4). Dacă vom citi scrisorile lui Pavel vom observa că în aproape fiecare scrisoare spune că el mulțumește pentru frați și pentru surori. Există numai o *excepție*, și anume în scrisoarea adresată galatenilor. Acolo situația era așa de tristă, că apostolul a fost complet surprins: ce lucruri îngrozitoare am auzit despre voi! Aceasta ar putea fi absolut necesar. Citim că Dumnezeu îi spune lui Ieremia: »Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei, și nu stăruie pe lângă Mine, căci nu te voi asculta.« (Ieremia 7, 16). Aceasta poate avea loc. Dar spre bucuria noastră citim aproape pretutindeni că apostolul se roagă pentru cei credincioși. În 2 Corinteni 11 spune că pe lângă grijile vieții, foamete, prigoane, lovirea cu pietre, primejdii pe mare, zilnic îl apăsa grija pentru toate Bisericele. Cât de mult a purtat Pavel Adunarea pe inima sa! Ce învățătură pentru noi! Cum se face că noi mulțumim așa puțin pentru frații și surorile noastre? Aceasta își are cauza în faptul că noi suntem deseori așa de firești, că vedem firea la frații și surorile noastre; atunci nu este nici-un motiv de a mulțumi pentru ei. Dacă eu trăiesc în apropierea Domnului, atunci eu voi recunoaște pe Hristos în ei, chiar și în cel mai puțin duhovnicesc, căci viața nouă este în el. Dacă voi găsi pe Hristos în ei, voi putea totdeauna să mulțumesc. Pavel putea să mulțumească chiar și pentru corinteni, cu toată starea tristă în care se aflau. El putea totdeauna să mulțumească pentru ceea ce Dumnezeu a lucrat în ei și pentru ce le-a dat, cu toate slăbiciunile lor. Facem și noi la fel? Spunem noi: Îți mulțumesc Tată pentru fratele acesta, sau acela, care nu-mi este așa de apropiat, dar Îți mulțumesc că este copilul Tău și Hristos locuiește în el, și Tu i-ai dat viața nouă ca și mie?

Pavel se gândea la ei. Observă cât de detaliat face el aceasta. De patru ori stă aici în greacă cuvântul »toți«. Ce viață de rugăciune avea acest om! Am putea să-l scuzăm: Pavele, ai așa de mult de făcut în lucrarea Evangheliei, lasă rugăciunea în seama altora, a celor bolnavi, care nu pot face altceva. Nu, Pavel s-a rugat în fiecare zi pentru toate Adunările, și erau foarte multe în ținutul acela. Probabil prin lucrarea sa, direct sau indirect, milioane de oameni au ajuns să se pocăiască. Pavel s-a rugat pentru ei. S-a gândit la greutățile și nevoile lor și i-a adus înaintea tronului Harului. Cu bucurie constatăm că pentru filipeni Pavel nu a trebuit să se roage fiind cuprins de întristare. El iubea foarte mult pe filipeni! Vedem în această scrisoare cum în mod deosebit el se simțea atras de ei. A fost singura Adunare de la care a primit ajutor financiar, și aceasta spune ceva, căci Pavel nu obișnuia să facă aceasta. El a preferat mai bine să lucreze pentru întreținerea sa. Prilejul de a scrie această scrisoare a fost oferit de faptul că Epafrodit, un frate din Filipi, în numele Adunării a adus daruri lui Pavel aflat în închisoarea din Roma. Inima lui Pavel s-a umplut așa de mult de recunoștință, că s-a rugat cu bucurie pentru ei și le-a scris această scrisoare, pe care și noi astăzi o putem avea.

Și pentru ce mulțumește el? Nu numai pentru ceea ce Dumnezeu a lucrat în ei, nu, el însuși putea recunoaște în ei roade spirituale. Mulțumesc »pentru partea pe care o luați la Evanghelie, din cea dintâi zi și până acum« (versetul 5). Acești filipeni au primit mântuirea și nu au zis: acum vom merge în cer, de acum încolo ne putem face comozi. Nu, inimile și gândurile lor s-au îndreptat spre alții. Este rodul acesta și la noi? Dacă am primit Evanghelia, avem noi dorința ca și alții să audă această Evanghelie? Acești oameni au devenit »părtași«. Ei au lucrat împreună cu Pavel. Ei au făcut aceasta sprijinindu-l financiar și spiritual prin rugăciunile lor. Ei au făcut aceasta din prima zi. Putem înțelege aceasta. Era focul dragostei dintâi, vom spune noi. Am putut constata aceasta la mulți, poate chiar și la noi înșine. Dacă la noi dorința de a aduce și pe alții la Dumnezeu s-a redus treptat, la filipeni nu a fost așa. Focul lor a rămas aprins, »din prima zi și până acum«. Ei l-au sprijinit chiar și în închisoare. În mod sigur nu a fost ușor pentru ei. Pavel scrie mai târziu, în a doua scrisoare adresată lui Timotei, că toți credincioșii din Asia l-au părăsit. De ce? Pentru că era în închisoare. Ei spuneau: desigur, noi suntem urmași ai lui Hristos, dar

trebuie să ne ținem retrași, căci Pavel și-a creat singur probleme în Roma. El vorbește acolo mult prea liber. Ar fi fost mai bine să fi fost mai reținut și atunci ar fi avut mai multă liniște. În felul acesta nu ar fi avut parte de necazuri din partea romanilor. Astfel s-au îndepărtat de el, spunând totodată: Pavele, încearcă să lucrezi mai liniștit, nu vorbi totdeauna despre Evanghelie, în felul acesta îi faci pe oameni să se înfurie împotriva ta. Dar Pavel nu a cedat, și nici filipenii. Ei nu s-au rușinat de cel ce se găsea în închisoare. Ei aveau un prieten în închisoare și au dovedit public aceasta. I-au trimis darurile lor, chiar dacă el era la sute de kilometri departe de ei. Aceasta înseamnă să iei parte la Evanghelie. Ei nu au dat numai banii lor în colectele pentru răspândirea pliantelor, ci au avut curajul să ia parte la suferință, așa cum găsim la sfârșitul acestui capitol.

»Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos« (versetul 6). Pavel a avut totdeauna această încredere pentru cei credincioși, chiar și pentru corinteni. El le spune: este încă multă slăbiciune la voi, dar știu foarte bine că veți fi fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. De ce? Deoarece Dumnezeu este credincios (1 Corinteni 1, 8,9). El nu lasă lucrarea mâinilor Sale să meargă la voia întâmplării. Dar aici Pavel, pe baza celor ce constatase la ei, poate spune (ar fi putut el să spună același lucru și despre noi?) că avea încredere în filipeni. El spune: »Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos. Este drept să gândesc astfel despre voi toți, pentru că voi mă aveți în inima voastră și, atât în lanțurile mele, cât și în apărarea și întărirea Evangheliei, voi toți sunteți împreună-părtași ai harului« (versetele 6-7). Pavel avea motive să considere că lucrurile se vor desfășura și în continuare bine. Filipenii îl aveau în inimă. Cei drept, ei nu spuneau aceasta, dar se vedea practic că așa era, din sărăcia lor au dat daruri lui Pavel. Din puținul lor au trimis ceva lui Pavel în închisoare.

Au devenit părtași ai harului său. Niciunul din noi nu are daruri ale harului, așa cum a avut Pavel. Nu toți au darul unui evanghelist, dar noi toți putem fi părtași ai acestui har. Dacă fratele A a primit acest har, atunci frații B, C și D pot fi părtași acestui har. Ei nu vor fi părtași, dacă vor lucra împotriva lui și fac critică distrugătoare cu privire la lucrarea lui. Ei pot fi părtași printr-un cuvânt de încurajare, prin rugăciunile lor și prin darurile lor. Auzim uneori: eu nu sunt un evanghelist, nu pot lucra la vestirea Evangheliei. Nu, dar tu poți foarte bine să fii părtași al acestui har, așa cum au fost filipenii, care s-au pus de partea prietenului lor aflat în închisoare. Dumnezeu a văzut acest rod duhovnicesc și pe apostol. Dumnezeu va sfârși lucrarea Sa »până în ziua lui Isus Hristos«. Aceasta este ziua când Isus Hristos ne va lua la Sine și când noi vom sta înaintea tronului Său de judecată. Atunci se va arăta în ce măsură noi am fost părtași acestui har, sau dacă am trăit pentru noi înșine, dacă ne-am dat banii pentru noi înșine, sau pentru lucrarea Sa, în ce măsură darurile și dăruirea noastră au fost pentru El. Poate spunem: Hristos ocupă primul loc în inima mea. Dar Hristos nu vrea aceasta. El nu vrea să ocupe *primul loc*, ci *singurul loc* din inima noastră. El vrea ca noi să fim în totul pentru El și să nu acordăm nici-o atenție lucrurilor care sunt în afara Lui, ci să mergem pe căile Lui. Aceasta nu este o povară, ci face inima fericită. Cât de mulți dintre noi cunosc aceasta din experiență și ar putea să se scoale și să spună: eu știu că este așa! Nu există o viață mai fericită ca aceea cu Isus Hristos. Nicidecum în timpul în care trăim, unde sunt atâtea greutăți, așa de multe lucruri se năpustesc asupra noastră, unde este atâta amenințare și stricăciune în lumea aceasta. Ce mângâiere să ști că toate acestea nu ne pot neliniști, că Isus Hristos este prezent ca să dea sens și conținut vieții noastre.

Am văzut aceasta aici la filipeni. Ei au fost un sprijin pentru Pavel, și el i-a iubit. El spune: »Căci martor îmi este Dumnezeu că vă iubesc pe toți cu o dragoste nespusă în Isus Hristos« (versetul 8). Ei nu puteau vedea la el, că el îi iubea atât de mult, dar apostolul voia să le pună aceasta pe inimă. De aceea spune: Dumnezeu este Martorul meu. *El* poate vedea cât de mult vă iubesc. Și cum îi iubea el? Și noi iubim câteodată pe frații și surorile noastre, atunci când îi găsim simpatici. Dar nu aceasta vrea să spună apostolul aici. El îi iubea cu inima, sau așa cum spune textual aici »cu măruntaiele« lui Isus Hristos. Acesta înseamnă, cu simpatia duioasă pe care Isus Hristos o avea pentru filipeni. Aceasta este o normă de conduită cu totul diferită de

simpatia noastră. Deseori noi confundăm dragostea noastră față de frați și de surori cu simpatia noastră față de ei, și din fericire foarte mulți dintre ei sunt simpatici, dar aceasta nu este dragostea de frați. Adevărata dragoste este dragostea pe care Dumnezeu a turnat-o în inimile noastre și care curge spre alții. De ce se revărsă ea cu atâta bucurie asupra fratelui? Pentru că dragostea divină a fost revărsată și asupra lui. Viața nouă din el și din mine ne atrage unul spre celălalt. Aceasta înseamnă să iubești cu măruntaiele lui Isus Hristos, așa cum El a iubit pe ucenicii Lui. Dumnezeu a iubit pe păcătoșii care nu erau demni de a fi iubiți. Despre Domnul Isus ca Om aici pe pământ găsim că el a iubit pe aceia care erau vrednici de a fi iubiți. Nu este fără importanță că acolo spune că El a iubit pe Marta, pe Maria și pe Lazăr. La ei El a găsit liniște în mijlocul grozăviilor acestei lumi. De aceea îi iubea. Acestea sunt măruntaiele lui Isus Hristos. Iubim și noi tot așa pe frații și surorile noastre? Nu numai pe cei ce sunt simpatici, ci pe toți? Atunci ceea ce noi avem ca parte comună ne va atrage unul spre celălalt, și acesta este Isus Hristos Însuși, Cel care este viața noastră.

Este aceasta suficient? Filipenii au fost aceia care au iubit. Dar Pavel spune: »Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult« (versetul 9). Este posibil aceasta? Da, niciodată nu este de ajuns, noi putem să iubim tot mai mult. Câteodată spunem: dragostea dintâi este primul foc la acela care tocmai s-a convertit. Considerăm normal faptul că această dragoste dintâi se va micșora în timp. Vom considera probabil normal faptul că Biserica din Efes și-a părăsit dragostea dintâi. Dar aceasta nu este nicidecum normal. Nu este ceea ce Domnul dorește. El dorește ca dragostea care se aprinde în inima unuia care vine la credință să nu se micșoreze, ci să crească tot mai mult. Chiar și la fratele cel mai înaintat în vârstă poate să crească, până când vom fi la Domnul. Atunci vom iubi cu desăvârșire, așa cum ne-a iubit El. Aici dragostea poate să crească mereu. Dar să observăm cum poate ea crește. Aici se spune: »în cunoștință și orice pricepere«. Deseori noi iubim în mod foarte necugetat și nerațional. Uneori gândim că iubim un frate și îl tratăm ca atare, cu toate că ar trebui să-l muștrăm. Câteodată, când un credincios s-a comportat complet greșit îi luăm totuși apărarea și spunem: nu trebuie să-l iubim? Aceasta nu este dragoste călăuzită de cunoștință și pricepere. În ceea ce privește cuvântul cunoștință, aici este vorba de cunoașterea deplină, de recunoașterea căilor și adevărului lui Dumnezeu și de faptul că noi am înțeles pe cât de mult posibil Ființa Sa, sfințenia Sa și dreptatea Sa. Căci să ne gândim: Tatăl nostru este totodată acest Dumnezeu al sfințeniei și dreptății și El este pentru toți oamenii.

»Dragostea ... să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese« (versetele 9 - 10). Și în aceasta este ceva în care noi putem crește permanent. Probabil vom gândi că filipenii erau într-o stare bună. Pavel nu a reproșat niciunde așa puține lipsuri ca la ei. Ei mergeau cu credincioșie pe drumul lor. Din când în când auzim în scrisorile de recomandare: acesta sau acela își ocupă cu credincioșie locul. Prin aceasta înțelegem că el participă regulat la toate întrunirile și are o comportare corectă. Dar Domnul nu este mulțumit de aceasta. El dorește ca noi să deosebim ce este ales, ce este cel mai bun și să nu ne mulțumim cu mai puțin. El dorește ca noi să spunem: Doamne Isuse, ce să fac astăzi, care este voia Ta pentru ziua de astăzi? Eu pot alege între aceasta și aceia, dar ce este »cel mai bun«? Doamne, am puțin timp la dispoziție, ce pot face pentru Tine? Cât de multe lucruri nu ar dispărea de la sine din viața noastră! Dacă El ar avea *singurul loc*, atunci vom face »ce este cel mai bun« și nu ceea ce considerăm *noi* că este cel mai bun. Atunci vom sta pe genunchi și vom zice: Doamne, ce vrei să facem astăzi, ce să facem mâine?

»Ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și fără vină.« Da, atunci când va veni Domnul vom fi curați și fără vină. Atunci carnea nu va mai fi. Dar nu despre aceasta este vorba aici. Dacă un credincios ar spune: voi reuși cumva să-mi trăiesc timpul, căci atunci când va veni Domnul Isus voi fi desăvârșit, curat și fără vină – atunci să ia seama ce spune aici: »în ziua venirii lui Hristos«. Să ținem bine minte aceasta! A fi »curat și fără vină« stă în legătură cu înfățișarea noastră înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Desigur, atunci carnea nu va mai

fi. Dar care vor fi roadele din viața ta pe care le vei putea prezenta? Vei putea mărturisi potrivit cu adevărul că ai fost un rob bun și credincios, care totdeauna a verificat ce este cel mai ales, nu pentru sine însuși, ci pentru El? Va putea Domnul atunci să spună: rob bun și credincios, am găsit la tine »roada neprihănirii« care este »prin Isus Hristos« (versetul 11)? Noi suntem neprihăniți prin har, dacă suntem copii ai lui Dumnezeu. Se găsește la noi roada neprihănirii? Rada care este prin Isus Hristos, care a fost găsită în viața Domnului Isus Însuși? Ce a văzut Dumnezeu în viața Sa, atunci când El a umblat aici pe pământ? Dumnezeu a găsit la El numai neprihănire, acest Dumnezeu care privea de la înălțimea cerului ca să vadă dacă se găsea cineva care să facă binele, și pe parcursul miilor de ani nu a găsit pe nimeni: când a privit la Isus Hristos a văzut roada practică a neprihănirii. Aceasta vrea s-o vadă și la noi. Da, spui tu, dar eu nu mă pot compara cu Isus Hristos. Nu, dar Pavel spune în scrisoarea adresată galatenilor, capitolul 2: »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine« (versetul 20). Tu nu ești Isus Hristos, dar El trăiește în tine, și este responsabilitatea ta în ce măsură El poate descoperi practic această viață, în ce măsură *El* este realmente vizibil în tine. Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine, este El vizibil în viața mea în așa fel ca prin mine să fie vizibilă roada neprihănirii? Atunci vom face ce este cel mai ales și vom fi spre slava și lauda lui Dumnezeu și Tatăl nostru.

După aceea apostolul vorbește despre împrejurările aparent lipsite de importanță, în care el se afla. Ia seama: un apostol în temniță. El spune: »Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei« (versetul 12). Ce Domn minunat avem noi! Cât de ușor ar fi putut Pavel acolo în închisoare să mediteze la împrejurările în care se afla, și cât de des am făcut-o noi în împrejurări asemănătoare. Cât de ușor ar fi putut spune: de nu m-aș fi dus niciodată la Ierusalim! Atunci nu m-ar fi putut prinde acolo și astfel nu aș fi ajuns la Roma. Dacă aș fi rămas numai în călătoriile mele misionare aș fi putut acum să vestesc Evanghelia. Acum stau aici fără să fac ceva, fără nici-o țintă. S-ar fi putut de asemenea gândi: acum frați cu intenții false vestesc pe Hristos, căci ei știu că eu sunt în închisoare (compară cu versetele 15, 17). Dar Pavel nu face așa! Căci Domnul i-a arătat cu totul altceva. El scrie aici filipenilor: fraților, vreau să știți că nu din întâmplare sunt aici. Probabil că așa s-au gândit filipenii, căci aici se spune foarte accentuat: »Vreau să știți, fraților ...« Dacă voi așa gândiți, să știți că v-ați înșelat. Situația este cu totul alta, captivitatea mea a lucrat la înaintarea Evangheliei. Aceasta este frumos, nu-i așa, dacă ai credință și poți vedea toate lucrurile în legătură cu Isus Hristos. Atunci vei înțelege versetul frumos din Romani 8, că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu. Da, dacă noi ar trebui să decidem în baza împrejurărilor în care ne aflăm ... De mai multe ori am mulțumit Domnului că m-a împiedicat să fac aceasta, sau aceea. Mi s-a părut a fi cel mai ales, dar nu a fost așa. Mai târziu am văzut că drumul pe care Domnul m-a condus a fost spre cel mai mare bine al meu și spre o mai mare proslăvire a Sa. Așa au fost împrejurările în care se afla Pavel, spre răspândirea Evangheliei. Căci acum Evanghelia a fost vestită și la curtea împărătească (pretorium) și pretutindeni aiurea (sau: și în alte locuri) (versetul 13).

Domnul are căi ciudate. Dacă vom gândi: acum totul decurge strâmb, Domnul nu poate să-și atingă ținta, atunci se dovedește că Domnul folosește tocmai aceste împrejurări ca Evanghelia să fie vestită în locuri în care altfel nu s-ar fi vestit. Acum Pavel o putea vesti chiar și împăratului Nero. Ar fi fost posibil vreodată pentru el să facă aceasta, dacă nu ar fi venit la Roma? Să ne încredem în căile Domnului, chiar și atunci când nu ne sunt clare și să ne gândim: cum va merge mai departe? Ce vrea Domnul să facă prin aceasta? Deseori vom vedea aceasta pe pământ, dar de multe ori nu. Dar căile Lui sunt totdeauna cele mai bune.

Avem aici un exemplu minunat care exprimă clar aceasta. Pavel spune: voi ați văzut totul, că eu sunt în închisoare din pricina lui Hristos și nu pentru că aș fi un făcător de rele, un ucigaș sau un tâlhar. Hristos a fost proslăvit în mine. Ați văzut că eu sunt un rob al Lui și sufăr din pricina Numelui Lui. Ce mărturie a rezultat din aceasta, atunci când cu mâinile legate cu lanțuri stătea

înaintea lui Agripa și a lui Festus înconjurat de o mulțime de oameni îmbrăcați cu haine luxoase și a zis lui Agripa: »Fie curând, fie târziu, să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea.« (Faptele Apostolilor 26, 29) Ce diferență! Dar aceasta nu consta în lucrurile exterioare. Acest om avea pe Isus Hristos de partea sa, care cu o noapte în urmă a stat înaintea lui și i-a zis: »Fii cu curaj, Pavele!« Aceasta schimbă totul. Așa ceva nu văd oamenii din afară la noi, dar noi știm că avem puterea Celui Prea Înalt și prin puterea Lui suntem mai mult decât biruitori.

Au fost și alte rezultate minunate în afară de vestirea Evangheliei la curtea împăratului? În versetul 14 se spune: »Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.« Dacă sunt frați care au daruri mari, atunci deseori sunt și alți frați care prin aceasta stau pe planul secund, în umbra marilor luminători. Vedem aici un al doilea folos practic al faptului că marele apostol Pavel a fost aruncat în închisoare. Alții au prins curaj, atunci când au văzut mărturia dată de Pavel în închisoare; au trecut de partea lui și au vestit Cuvântul fără teamă și cu îndrăzneală. Ce roadă minunată a rezultat din întemnițarea lui Pavel! Probabil că el nu s-a gândit niciodată la aceasta, dar Domnul a lucrat aceasta în aceste împrejurări. Ce binecuvântare deosebită este să vezi că Domnul are toate în mâinile Sale.

Dar pentru Pavel au existat și motive de întristare: »Unii propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă« (versetul 15a). Erau unii care ziceau: deoarece apostolul nu mai este aici, putem trece pe prim plan. El nu mai poate să ne stea împotriva. Vom încerca să ocupăm un loc de frunte între frați. Făceau aceasta din invidie și din duh de ceartă. Așa au început să vestească Cuvântul. Era o chestiune tristă. Îmi pot imagina că acolo în închisoare apostolul Pavel ar fi putut gândi astfel: dacă aș fi la ei aș putea să le stau împotriva și i-aș aduce la tăcere. Dar apostolul nu gândește așa. El aduce totul în legătură cu Isus Hristos, și acesta este marele secret al lui. Atunci când începem să vedem lucrurile în lumina Sa, totul va apărea altfel. Lucrurile cele mai ciudate din viață, cele mai mici, lucrurile obișnuite – știm din experiență -, dacă le aducem în legătură cu cerul vor arăta cu totul altfel. Ele vor apărea atunci într-o altă lumină: în lumina cerului.

»Dar alții din bunăvoință. Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei« (versetele 15b, 16). Aceștia au fost călăuziți de dragoste. Puteau spune împreună cu apostolul Pavel: dragostea lui Hristos ne constrânge (2 Corinteni 5, 14). Erau intenții bune. Care sunt motivele noastre, atunci când facem ceva pentru Domnul? A fost cu adevărat numai dragostea lui Hristos care totdeauna ne-a constrâns, sau au fost alte motive? Nu am avut noi curajul să spunem nu? Sau am mers, deoarece dragostea lui Hristos ne-a constrâns? Nu am participat noi câteodată la orele de adunare gândind că dacă lipsim vor observa alții? Aceasta nu a fost dragostea lui Hristos! El vede motivele inimii noastre; câteodată ele devin vizibile, alteori nu. De fapt în primul rând nici nu este important ce facem, ci care este atitudinea inimii noastre față de Domnul. Atunci cu atitudine corespunzătoare vom face de la sine ceea ce El așteaptă de la noi.

»Cei dintâi, din duh de ceartă vestesc pe Hristos nu cu gând curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta, și mă voi bucura.« (versetele 17, 18) Pe Pavel îl interesează ca Hristos să fie vestit. Este același lucru, ca și răspunsul dat de Domnul ucenicilor, atunci când ei L-au întrebat: »Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu merge după noi.« (Luca 9, 49) Dar Domnul le-a zis: »Nu-l opriți, fiindcă cine nu este împotriva voastră, este pentru voi« (versetul 50). Desigur, ei nu au fost acolo unde ar fi trebuit să fie. Ei trebuiau să-L urmeze pe Domnul Isus. Dar ei nu erau împotriva Lui. Ei erau pentru El și Domnul spune să fie lăsați în pace. Dacă li s-ar fi astupat gura, atunci roada din ei ar fi fost mult mai puțină. Tot așa este și aici. Dacă punem lucrurile în legătură cu Domnul Isus și ne gândim la onoarea Lui, atunci vom spune: nu este cel mai important dacă fratele acesta

face lucrarea din motivul acesta sau acela, important este că ea este pentru Domnul. Cu excepția cazului când noi avem ocazia să vorbim cu el despre aceasta, dacă Domnul ne scoate aceasta în cale – atunci este cu totul altceva. Apostolul aflat în închisoare nu putea face aceasta. Putea numai să încredințeze lucrarea în mâinile Domnului, să devină liniștit și cu inima liniștită să spună: Hristos este totuși proslăvit și eu mă bucur de aceasta, și mă voi bucura. În felul acesta poți găsi chiar în împotrivorii tăi un motiv de bucurie în stările de împotrivire și de ostilitate. Acesta este secretul vieții creștine: niciodată să nu te lași împovărat de împrejurări. Nu este ușor dacă ești prigonit, sau timp îndelungat bolnav, sau ai pierdut pe cei dragi. Pavel spune: *am învățat*. Chiar și el a trebuit să învețe, nu s-a produs de la sine: »M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug« (capitolul 4, 11-12). În orice situație te-ai afla, nu contează, este vorba de El. Pot totul în El, care mă întărește, oricare ar fi împrejurările. El va fi proslăvit în mine. Care este atunci urmarea? Nimic altceva decât bucuria, chiar dacă stai în închisoare și ai moartea înaintea ochilor. Dacă începi să privești împrejurările în lumina lui Isus Hristos, atunci te poți bucura chiar și în cele mai vitrege împrejurări.

»Căci știu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos« (versetul 19). Cuvântul *mântuire* din acest verset este același cuvânt ca și în versetul 28. Este important să reținem acest lucru. Cu privire la mântuire noi ne gândim de cele mai multe ori la ceea ce am primit atunci când am venit la credință. »Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință« (Efeseni 2, 8). Acesta este un aspect important al mântuirii. Noi o primim atunci când acceptăm Evanghelia mântuirii noastre (Efeseni 1, 13). Pavel spune în 1 Corinteni 15, 1: »... Evanghelia, ... pe care ați primit-o, ... prin care sunteți mântuiți«. Aceasta însă este numai o parte a adevărului. Mântuirea ne este prezentată în Noul Testament și sub un alt aspect, și anume ca ceva care va avea loc în viitor, ca punct final al călătoriei. În acest caz accentul se pune pe faptul că tot ceea ce noi am primit prin credință în principiu este partea noastră, dar nu suntem încă în posesia deplină a acestor lucruri. Nu le avem în mâinile noastre. Trupurile noastre nu sunt încă proslăvite (Filipeni 3, 20, 21). Noi nu suntem încă realmente în locurile cerești, suntem acolo numai »în Isus Hristos«, prin credință. Văzută în felul acesta, mântuirea deplină este la sfârșitul drumului. Atunci vom primi ceea ce noi am acceptat deja acum prin credință. Pavel spune: »așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru« (Romani 8, 23). În felul acesta ne este prezentată mântuirea în această Epistolă. În capitolul 3 se spune că noi așteptăm pe Domnul Isus ca *Mântuitor* să vină din cer. Cineva ar putea întreba: trebuie Domnul Isus să ne mai mântuiască? Da, cu siguranță, noi Îl așteptăm ca Mântuitor, ca să mântuiască trupurile noastre, ca și ele să aibă parte de mântuire.

Este important să înțelegem aceasta în contextul caracterului Epistolei către Filipeni. Această Epistolă ne prezintă ca credincioși în »alergarea« noastră prin pustie. Alergăm spre țintă, cu toate că aici pe pământ niciodată nu o vom ajunge. Ținta finală este acolo unde este Hristos. El este ținta finală a drumului. Noi vom ajunge deci la țintă abia atunci când vom fi la El, fie în Paradis, fie în casa Tatălui. Și cu toate acestea noi alergăm, chiar dacă aici pe pământ niciodată nu vom ajunge la țintă. Noi alergăm spre lumină și cu cât ne apropiem mai mult de ea, cu atât strălucește mai luminoasă, cu atât mai minunat ne luminează cărarea și cu atât mai clar vedem drumul pe care îl avem de parcurs. Aceasta este urmarea, dacă alergăm grabnic spre Hristos Isus, mânați de dorința de a-L cunoaște. Așa spune apostolul Pavel în capitolul 3: »ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui« (versetele 8b, 9-10a). Aceasta era singurul lucru pe care inima lui îl dorea. El știa că toate împrejurările, oricât de grele ar fi fost ele, vor sluji numai spre mântuirea lui. Ele vor lucra în favoarea lui, ca el să ajungă la țintă (la mântuire), oricare ar fi ele. Dumnezeu va călăuzi împrejurările așa fel, ca ele să lucreze spre bine.

»Prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos« (versetul 19b). Rugăciunea filipenilor va contribui și ea. Ei se rugau pentru el în împrejurările grele în care se afla. Chiar și aceasta va contribui ca el să ajungă la țintă, chiar dacă el era în închisoare. El avea sprijinul Duhului Sfânt. Cunoaștem noi această fântână de putere? Ne folosim de ea, sau ea rămâne neatinsă de noi? Ne rugăm, sau considerăm că rugăciunea este pentru aceia care au mult timp pentru ea? Luther se ruga o oră în fiecare dimineață, și spunea: când câteodată trec prin nevoi mari, atunci mă rog două ore, căci atunci am cel mai mult nevoie de harul Domnului. Cunoaștem noi timpul nostru de liniște, când suntem singuri numai cu Domnul? Aceia care cunosc aceasta știu ce har minunat pentru drumul nostru rezultă din ea. Cunoaștem noi puterea Duhului Sfânt, ne-am adăpat din ea? Este puterea care vrea să ne ajute în vorbire și în ascultare. O folosim noi în momentul acesta, ca astfel Domnul să-Și atingă ținta cu noi în timp ce studiem Cuvântul Lui? Cunoaștem noi aceste izvoare? Pavel le cunoștea. El știa că ele vor contribui la atingerea țintei, anume, câștigarea lui Hristos, și că Hristos va fi proslăvit în viața sa.

El știa că cu nimic nu va fi făcut de rușine, dacă va merge pe un astfel de drum (versetul 20). Isaia vorbește în capitolul 50 despre Domnul Isus, că El Și-a făcut fața ca o cremene, așa că împrejurările nu mai aveau nici-o influență asupra Lui, cu toate că le simțea până în adâncul ființei Lui. »De aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine.« (Isaia 50, 7). Noi suntem deseori făcuți de rușine, cel puțin eu. Aceasta are loc atunci când nu mi-am făcut fața ca o cremene, așa că împrejurările mă apasă și au influență asupra vieții mele spirituale. La Domnul nu a fost așa, și nici la apostol. El spune că va continua cu toată libertatea căci, așa cum a fost întotdeauna, și acum (în închisoare, printr-un instrument nefolositor, am spune noi) Hristos va fi proslăvit în viața sa.

Este o expresie ciudată. Am putea întreba: cum poate Hristos să fie proslăvit? Hristos este deja proslăvit. El este Omul proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. Cum poate El să mai fie proslăvit? Aici este ca și cu o stea pe care o vedem pe cer. Steaua este un corp ceresc mare, plină de măreție și slavă în ea însăși dar care pentru locuitorii pământului este foarte, foarte mică, deoarece ea este foarte departe. Dacă o vom privi cu un telescop vom vedea că ea devine mare – nu, steaua nu devine mai mare, ci noi o vedem mai mare. Cu ajutorul telescopului vedem steaua mai bine iar măreția ei se recunoaște mai bine. Vrei tu să fi un astfel de »telescop« prin care oamenii din jur pot să vadă mai bine pe Hristos? Pentru cei mai mulți oameni Hristos este mic. Ei nu știu aproape nimic despre El, ci numai că El a fost un om bun; dar în noi ei Îl pot vedea mai mare. Ei pot vedea în noi slava Sa, căci El trăiește în noi, El este viața noastră. În felul acesta El poate fi proslăvit în noi, însă noi ar trebui să fim un »telescop« fără voință proprie. Dacă adăugăm ceva de la noi, nu se va produce nimic. Dacă »telescopul« atrage atenția asupra sa însuși, oricât ar fi el de frumos, oamenii nu vor putea vedea »Steaua«. Cine privește prin el, acela nu vede telescopul. Tot așa trebuie să fie și la noi. Noi înșine trebuie să dispărem. Eu trebuie să mă micșorez, El trebuie să crească. Și, când? Totdeauna. »Fie prin viață«, spune Pavel, »fie prin moarte«. Prin orice. Nu știu ce se va petrece, spune el, poate în curând va avea loc judecata, după aceea moartea? Nu știu. Însă orice ar fi nu contează, Hristos să fie proslăvit. Aceasta era dorința lui.

De ce putea el să spună aceasta? Deoarece viața pentru el era Hristos (versetul 21). Putem și noi să spunem aceasta? Orice credincios poate spune în adevăr: Hristos este viața mea. El știe că viața nouă din el este Domnul Isus și că nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el (Galateni, 2, 20). Dar »Hristos este viața mea« nu este același lucru cu »viața pentru mine este Hristos«. Vezi tu diferența? Hristos este viața mea poate spune orice copil al lui Dumnezeu, chiar dacă este de zece minute născut din nou. Însă »viața pentru mine este Hristos« înseamnă: în fiecare zi viața are pentru mine un singur conținut *nou*, și anume Isus Hristos. Când mă scol este: Hristos, ce vrei să fac astăzi, cum Te pot proslăvi? Când merg la culcare mă plec înaintea Lui și spun: Doamne, ce a fost viața mea pentru Tine astăzi? Întrebăm noi așa pe Hristos în toate lucrurile? Noi nu suntem în închisoare și probabil nici nu avem împotrivire din partea fraților falși. Noi nu

suntem prizoniți așa cum este apostolul Pavel aici. Pentru noi ar trebui să fie cu atât mai mult valabil: »Viața pentru mine este Hristos«.

Cât de des se vede cât de săraci suntem noi. Aproape că nu îndrăznim să mărturisim vecinilor noștri că Hristos este viața noastră. Cum putem noi atunci mărturisi întregii lumi, așa cum face Pavel în această scrisoare, că »viața pentru mine este Hristos!«? El spune totodată: numai El este important în viața mea. Toate celelalte au dispărut. Da, Pavele, dar sunt atâtea lucruri frumoase în viață, pe care le putem savura, care nu sunt rele în ele înșile. Da, așa este, spune Pavel, știu aceasta. Dar dacă ai ști cine este Domnul Isus, atunci nu ai spune aceasta; atunci ai ține departe de tine tot ceea ce este în afara Lui, ele nu vor mai avea nici-o valoare pentru tine. Deseori credincioșii pun întrebarea: avem voie să facem aceasta, sau aceea? Ce întrebări sărăcăcioase sunt acestea! Ce dovadă a slăbiciunii vieții noastre spirituale! Pavel spune: viața pentru mine este Hristos. Și ce este moartea? O, moartea nu este pentru mine numai încheierea unei vieți fericite, ea este un câștig. Este chiar mai mult decât viața. Dacă viața mea este cu Hristos, atunci moartea mea este mult mai intimă »cu Hristos«. Căci dacă mor merg la Hristos în Paradis. Iar dacă trebuie să rămân în trup, pentru mine se merită (versetul 22). Cât de mulți credincioși sunt, pentru care se merită să trăiască, căci ei au multe interese, multe planuri! Pavel spune însă: pentru mine se merită să trăiesc, căci viața pentru mine înseamnă Hristos! Se merită să trăiești cu un Hristos de care mă pot ține strâns în toate împrejurările vitrege; se merită să ai pe cineva, înaintea căruia pot îngenunchea și căruia Îi pot spune: Doamne, Îți mulțumesc că ești prezent, că îmi umpli viața, că vezi toată truda și necazul meu și le iei de la mine, și că sunt fericit în Tine. Aceasta are valoare deosebită pentru mine.

Ce să aleagă Pavel? El nu știa (versetele 22, 23). Dacă trăia, era cu Hristos, dacă murea, era de asemenea cu El. Desigur, a muri ar fi cel mai bine; să mori și să fi la Hristos este absolut cel mai bine. Acolo nu mai este firea, nu mai este împotrivirea fraților falși, acolo nu mai este închisoare, nu mai este Nero. Când vom fi în Paradis va fi numai Hristos. Aceasta nu este încă starea desăvârșită. Acolo vom fi numai cu sufletele noastre, în timp ce trupurile noastre vor zace în mormânt. Dar aceasta este cu mult mai bine decât ceea ce noi putem acum alege: să trăim, sau să murim. Cuvântul folosit pentru »a muri« sau »a dezlega« este același cuvânt folosit și pentru dezmembrarea unui cort sau dezlegarea unui vapor. Așa simte apostolul. Cortul pământesc trebuie să se destrame odată, așa cum spune el în 2 Corinteni 5. El va trebui să fie dezbrăcat odată, ca să fie la Hristos, acasă la Domnul și departe de casă cu privire la acest pământ, dacă Domnul nu va veni în curând. Ar fi cu mult mai bine dacă ar veni. Dorea din toată inima aceasta. Nu știa ce să aleagă, căci inima lui era legată și de Adunare, care ar rămâne fără el. Dar de ce se lasă el condus în alegerea sa? Ce mișcător pentru inimă! Dacă este vorba să aleagă, atunci nu se gândește: ce este cel mai frumos pentru mine, să fiu la Hristos în Paradis, sau cu Hristos pe pământ? Nu se lasă călăuzit de aceasta. Dacă este adevărat că Hristos înseamnă totul pentru inimă, atunci nu mă întreb ce este cel mai frumos pentru mine: să trăiesc, sau să mor, ci: ce dorește Hristos. Aceasta trebuie exprimat în alegerea noastră. Dacă dorim să trăim pe pământ, atunci pentru că dorim să trăim împreună cu El. Dacă dorim să murim, atunci pentru că vom fi la Hristos.

De ce se lasă apostolul călăuzit? El are aici »inima (măruntaiete)« lui Hristos. Ce dorea inima lui Isus Hristos? Dorea după Adunarea Sa, pe care a iubit-o și pe care încă o mai iubește în așa fel că zi de zi Se dăruiește pentru ea ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt (Efeseni 5, 25-26). Adunarea înseamnă totul pentru Domnul Isus. Și dacă eu trăiesc în apropierea Domnului, atunci voi avea inima lui Hristos. Atunci inima mea va dori de asemenea după Adunarea Sa. De aceasta se lasă apostolul călăuzit. El spune aici: »Pentru voi este mai de trebuință să rămân în trup« (versetul 24). El simțea cu inima lui Hristos Isus și el știa că va trebui să mai rămână. Cei drept, este cu mult mai bine să fii la Domnul Isus, dar El vrea ca eu să mai rămân. Mai am aici o misiune pentru El. De aceea el spune ceva foarte ciudat: »Sunt încredințat și știu că voi rămânea și voi trăi cu voi toți« (versetul 25). Dar, Pavele, nu mergi tu prea departe

prin aceste afirmații? Tu trebuie să te înfățișezi înaintea cezarului Nero; el va decide dacă tu ești sau nu vinovat, dacă vei mai sta în închisoare, sau vei fi eliberat. Nu, spune apostolul, aceasta nu o hotărăște Nero, ci Isus Hristos. El are viața mea în mâna Sa. Pavel este aici așa de aproape de Domnul, că recunoaște că Domnul Isus vrea ca el să rămână împreună cu Adunarea Sa. Căci Domnul Isus, care a iubit atât de mult Adunarea, că a dat daruri Adunării (Efeseni 4), ca să întărească Adunarea, vrea ca slujitorul Său Pavel să rămână cu Adunarea. Bine, spune Pavel, atunci rămân. Aceasta nu o vor putea schimba nici zece Nero. Voi rămânea la voi și eu am încrederea și știu că mă voi reîntoarce la voi pentru înaintarea și bucuria credinței voastre. Prin puterea Domnului voi întări credința voastră, iar voi vă veți bucura că eu sunt iarăși la voi și prin mine vă veți lăuda mai mult în Hristos Isus, nu în mine (versetul 26). Cine se laudă, să se laude în Domnul. Prin mine și prin reîntoarcerea mea la voi și prin lucrarea mea vă veți lăuda în Hristos Isus. Ce încredere pentru cineva care are moartea înaintea ochilor și care șade în închisoare! Ce înțelegere a căilor Domnului trebuie să aibă acela care vorbește în felul acesta!

După aceea el are o atenționare pentru filipeni. Inima apostolului îi dorea, căci ei i-ai slujit foarte mult și s-au dovedit participanți la Evanghelie. Însă El spune acum: fraților, nu este destul că vă dați darurile pentru Evanghelie și sunteți părtași la Evanghelie. Nu vreți voi să vă purtați într-un chip vrednic de Evanghelie, asta înseamnă în armonie cu demnitatea ei? Frați și surori, nu trăim noi deseori sub nivelul poziției noastre, pe aceeași treaptă cu oamenii lumii acesteia? Nu trăim noi deseori în concordanță redusă cu chemarea noastră, așa cum ne spune Efeseni 4, 1? Citește cât de des se spune în Noul Testament ca noi să umblăm în chip vrednic: vrednic de Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2), vrednic de Domnul (Coloseni 1), vrednic de chemarea noastră (Efeseni 4), vrednic de Evanghelia la care am luat parte. Să umblați în așa fel ca viața voastră să nu fie în contradicție cu Evanghelia. Eu însumi, în unele împrejurări în care m-am aflat, nu am avut curajul să vorbesc, pentru că umblarea mea nu a fost totdeauna demnă de Evanghelie. Atunci lucrarea noastră este frânată și noi nu putem vorbi. Dacă tocmai am râs împreună cu lumea, nu le putem vorbi scurt timp după aceea despre păcat și judecată. Noi trebuie să umblăm în această demnitate, care nu o avem de la noi înșine, dar care este în concordanță cu conținutul sublim al Evangheliei prin care am fost mântuiți.

»Pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămânea departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh și că luptați cu *un suflet* pentru credința Evangheliei« (versetul 27). Noi toți avem viața nouă ca un bun comun. Cum se face că între frați și surori sunt atât de des greutăți? Din cauză că viața comună nu se vede. Dacă firea ar dispărea și viața cea nouă ar fi trăită, nu ar mai fi nici-un prilej de neînțelegere. Atunci am fi o inimă și un suflet, așa cum a fost la început Adunarea (Faptele Apostolilor 4, 32), când nimeni nu zicea că avuția lui îi aparținea. Ei aveau totul în comun. Nu este aceasta o mărturie? Ce descoperire minunată a puterii Duhului Sfânt în timpul de început al Evangheliei! Acolo era prezentă puterea de a lupta pentru credința Evangheliei.

Expresia »pentru (textual: cu) credința Evangheliei« sună ciudat. Evanghelia este descrisă ca o persoană care posedă credință. »Credința« este însoțită aici în textul original de articol și aceasta înseamnă: adevărul credinței, ceea ce se crede. Credința Evangheliei este în pericol și dacă ea a fost vre-odată în pericol, atunci în mod deosebit în timpul nostru. Cât de des este atacat adevărul credinței răspândit prin Evanghelie în lumea aceasta! Cât de mulți sunt care vestesc Evanghelia cu neclaritate, predicând despre un Isus iubitor, pe care putem să-L urmăm și care face inima fericită. Dar ei nu vestesc că Dumnezeu a hotărât un Om, înviat din morți, prin care El va judeca pe locuitorii pământului (Faptele Apostolilor 17, 31). În predicile lor nu se aude despre păcat și despre inima stricată a omului. Luptăm noi pentru credința Evangheliei? Suntem noi de partea adevărului, chiar și atunci când colegii noștri »creștini« vorbesc în felul lor despre Evanghelie și lezează credința? A lupta împreună! De mai multe ori am experimentat că lupta, pe care o avem de dus, deseori nu este îndreptată împotriva celor necredincioși, ci împotriva semenilor noștri

»creștini«, ca să apărăm înaintea lor credința Evangheliei. În zilele noastre este necesar să luptăm pentru credință.

»Fără să vă lăsați înspăimântați de protivnici« (versetul 28a). Aceasta are loc deseori. Este suficient dacă vin la noi și ne zic: da, dar teologii moderni, aceia care știu, spun așa, și așa. Ei sunt oameni de profesie. Ni se astupă atunci gura și nu știm ce să mai zicem? Răspunsul nostru ar trebui să fie simplu: nu se poate discuta despre adevăr; Dumnezeu a spus aceasta și aceea, și este suficient. Am avut săptămâna trecută o discuție cu cineva. El a spus: sunt multe așa-zisele descoperiri. Cum se poate ști care este cea adevărată? Am spus: în privința aceasta nu se poate discuta. Dumnezeu a spus ce gândește El în privința aceasta. Pot fi oricât de multe »descoperiri«. El a vorbit, și El are ultimul cuvânt de spus. În felul acesta noi putem vorbi cu autoritate. Noi nu trebuie să ne lăsăm niciodată înspăimântați de împotrivorul nostru. Putem totdeauna spune: Dumnezeu a zis! Acesta este sfârșitul oricărei împotriviri. Așa a zis Domnul Isus lui satana: »Este scris.« Acesta este izvorul puterii din care ne putem adăpa. Noi nu avem nevoie să vestim propriile noastre convingeri și păreri. Nimeni nu este interesat de ele. Vecinului tău îi este indiferent cum gândești tu despre aceste lucruri. Îi vei fi de folos dacă îi vei spune: așa este scris. *Aceasta* este credința Evangheliei. Atunci nu va trebui să te mai lași înspăimântat de aceia care se numesc creștini, dar care deseori sunt împotrivorii tăi.

Este dovada pieirii lor, iar pentru noi o dovadă a »mântuirii« noastre (versetul 28). Aici avem iarăși acest cuvânt. Această împotrivire este dovada că vom ajunge la țintă, »mântuirea«. De fapt această expresie este ciudată. Și tesalonicenii au avut greutăți în a o înțelege (2 Tesaloniceni 1). Ei spuneau: noi trăim în multe necazuri și suntem prigonți din pricina credinței noastre; nu trăim noi deja ziua Domnului, ziua judecării lui Dumnezeu asupra pământului? Erau derutați. Apostolul le spune: nu poate fi așa. Ziua Domnului va veni peste cei necredincioși ca să le aducă necaz și judecată. Acum este exact contrariul. Acum sunt prigonți copiii lui Dumnezeu (în Europa de vest este numai o prigoană spirituală, în multe alte țări sunt prigonți fizic), celor necredincioși le merge bine. Și Asaf se chinuia cu această problemă, de ce oamenilor fără Dumnezeu le merge bine iar celor credincioși le merge rău (Psalmul 73). Se poate înțelege aceasta abia atunci când ai intrat în locul Preasfânt al lui Dumnezeu și vezi sfârșitul celor fără de Dumnezeu. Atunci vei ști că împotrivorii, care acum prigonesc pe cei credincioși, - chiar prin împotrivirea lor dovedesc că ei sunt aceia care vor merge la pierzare. Ce perspectivă îngrozitoare este aceasta! Faptul că noi suntem prigonți este dovada mântuirii noastre, dovada că vom ajunge la țintă. Este un har, un privilegiu atunci când suntem prigonți. Aceasta sună minunat pentru noi, mai ales atunci când nu suntem pe aceeași lungime de undă spirituală ca să putem înțelege. Cu toate acestea este un privilegiu.

Aici se spune foarte clar: »Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci și să pătimiți pentru El« (versetul 29). S-ar putea traduce și așa: »Căci vouă ... prin har vi s-a dăruit ...« Este un har să suferi. Ne putem întreba, cum se face că deseori noi nu primim acest har de a suferi pentru Hristos. Apostolii au venit plini de bucurie dinaintea sinedriului, pentru că au fost învredniciți să sufere batjocura pentru Numele Domnului (Faptele Apostolilor 5, 41). Au fost mulțumitori că au avut acest privilegiu. Acest privilegiu nu este dat tuturor. Este har de la Dumnezeu, atunci când El dă cuiva aceasta. Cum se face că noi așa de puțin avem parte de batjocuri? Deoarece Dumnezeu nu ne consideră vrednici pentru aceasta. Noi suntem deseori foarte firești și foarte puțin duhovnicești. Dumnezeu nu ne poate folosi pentru aceasta. Am voie să mai spun ceva? Dumnezeu nu ne poate folosi ca să ne lase să suferim batjocuri. Dar El dorește cu plăcere aceasta. Căci atunci când copiii Lui sunt batjocoriți, oricât de paradoxal ar suna aceasta, El este proslăvit prin aceasta. Oamenii au făcut pe Domnul Isus să sufere și dacă cineva calcă pe urmele Lui, atunci și el, dacă stă bine, va suferi.

Pavel dorea aceasta. El spune în capitolul 3: doresc să cunosc părășia suferințelor Lui. Cine dintre noi a primit cinstea din partea lui Dumnezeu ca să sufere batjocuri? Deseori nu vedem la noi batjocura. Și totuși: »Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie«, spune apostolul Pavel în 2

Timotei 3, 12, »vor fi prizoniți«. Vei fi prigonit de colegii tăi, atunci când vei apăra adevărul. Ei vor zice: încetează odată să mai vorbești despre credința ta! Sau te vor batjocori. Probabil atunci vei fi înclinat în inima ta să zici așa cum au zis credincioșii din Asia lui Pavel (compară 2 Timotei 4, 16-18): Pavele, fii mai liniștit. Nu face pe oameni să se înfurie împotriva ta. Nu vorbi mereu despre Evanghelie. Dar se vor pierde, spune Pavel, dacă nu le voi vorbi despre Evanghelie. Eu trebuie să mărturisesc, căci dragostea lui Hristos mă constrânge. Eu am inima lui Isus Hristos care mă impulsionează să vorbesc pentru El. Nu pot altfel.

Cât de des nu am tăcut noi, în timp ce Domnul ne-a arătat clar că trebuie să vorbim. Dumnezeu spune lui Ezechiel (cap. 33, 8): gândește-te, dacă vecinul tău este nedrept și tu nu vorbești cu el despre judecata care va veni, atunci vei fi vinovat de sângele lui. Dacă vecinul meu se va pierde, eu voi avea partea mea de vină în ceea ce privește responsabilitatea mea, pentru că nu am vorbit cu el. Este o responsabilitate mare. Dacă vorbesc cu el, atunci prețul va fi probabil rușinea, dar acesta nu trebuie să ne rețină, ci să ne facă să ne bucurăm, căci Domnul ne-a considerat demni pentru aceasta. Căci este har. Suntem mulțumitori pentru harul primit, că am crezut în Hristos (versetul 29). Suntem noi mulțumitori și pentru harul că avem dreptul să suferim împreună cu El? A crede în Hristos nu înseamnă numai să ajungi în cer. Dacă cineva va spune aceasta, mă tem că va trebui să ne îndoim de sinceritatea întoarcerii lui la Domnul. Pocăința înseamnă să primești pe Hristos nu numai ca Mântuitor, ci și ca Domn (Romani 10, 9) și să spui: Doamne, care a fost drumul Tău aici pe pământ? Pe acest drum vreau să Te urmez. Da, spune Domnul, însă acest drum a mers prin cel mai adânc întuneric. Atunci noi spunem: Doamne, dacă acesta este drumul Tău, atunci voi merge pe el. Este singurul drum sigur care conduce la țintă, la mântuire. Da, spune Domnul, dar este un drum al ascultării până la moarte. Doamne, spunem noi, dacă nu poate fi altfel, vrem să Te urmăm și acolo. Pavel spune: »Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți« (cap. 3,10-11). El voia să urmeze pe Domnul în moarte și în înviere.

Suntem noi gata de a-L urma pe Domnul în felul acesta? Să nu ne grăbim să spunem da, căci în împrejurările liniștite în care trăim ne vine ușor să rostim aceasta cu buzele. Noi nu trebuie să spunem da. Noi nu avem nevoie de harul de a suferi batjocura și prigoanele, noi avem nevoie de har ca în împrejurările în care ne găsim să umblăm în credincioșie. Cineva a zis cândva lui Moody: ai tu harul de a muri pe rug? El a răspuns: nu am acest har și nici nu am nevoie acum de el. Eu am nevoie de har ca în această seară să vestesc Cuvântul în locul acesta, iar mâine și poimâine în locul acela. Pentru aceasta am nevoie de har. Dacă va fi ca Domnul să mă aducă pe rug, atunci El îmi va da și harul pentru aceasta, sunt convins că așa va fi. Noi avem nevoie de har pentru locul în care ne aflăm. Dar dacă va veni batjocura – și aceasta poate veni mai repede decât gândim noi, căci împrejurările se pot schimba repede -, vom privi noi ca o cinste să suferim batjocura pentru Numele Lui și să fim prizoniți? Este drumul pe care a mers El, drumul care sfârșește în înălțime, despre care citim: »De aceea și Dumnezeu L-a înălțat« (cap. 2,9). Dumnezeu are planul în inima Lui să ne dea acest loc împreună cu Domnul Isus.

Capitolul 2

Am văzut că în această scrisoare găsim descrise sentimentele credinciosului aflat nu la începutul vieții lui de credință, ci la sfârșitul ei. Aceasta nu înseamnă la sfârșitul vieții lui pe pământ, ci la sfârșitul maturizării lui spirituale, când a atins maturitatea prin care știe să se ridice mai presus de împrejurările vieții, fiind ascuns în mâna Domnului, așa că inima lui nu este umplută cu nimic altceva, ci numai cu persoana Domnului Isus și cu lucrurile spirituale. Împrejurările, oricât de grele ar fi ele – și cât de grele au fost ele pentru apostolul Pavel, care acum se găsea în închisoare! -, nu pot niciodată să reducă bucuria, fericirea și pacea lui. Nu se găsea nimic în lume care să aibă atracție pentru inima lui. Aceasta nu înseamnă că pe pământ nu sunt lucruri care sunt frumoase în sine însuși, dar în comparație cu persoana Domnului Isus își pierd valoarea, sunt considerate ca o pagubă și un gunoi, așa cum vom vedea în capitolul 3.

După ce în capitolul 1 am avut un fel de introducere, am ajuns acum la capitolul 2, care împreună cu capitolul 3 constituie tema propriu-zisă tratată de apostol în această scrisoare. În aceste două capitole găsim două gânduri, care se completează reciproc, și care de fapt stau unul lângă altul și unul în fața celuilalt. Dacă Domnul ne va ajuta, vom vedea în capitolul 2 pe Domnul Isus în viața Sa pe pământ. Aceasta este deci trecutul. Vom vedea cum *a fost* El aici pe pământ, ce gând L-a însuflețit pe drumul Său aici pe pământ. În capitolul 3 vom vedea cum *este* El acum, înălțat la dreapta lui Dumnezeu în cer. Aceste două realități sunt de o deosebită însemnătate pentru viața noastră practică.

De fapt dezvoltarea noastră spirituală începe cu capitolul 3. Prima întrebare pentru noi este: ce înseamnă Domnul Isus pentru inima noastră, ce înseamnă faptul că El este acolo sus la Dumnezeu? Suntem noi conștienți de faptul că El șade la dreapta lui Dumnezeu, încununat cu slavă, după ce a împlinit lucrarea prin care omul cel vechi a fost înlăturat pentru totdeauna? Acolo sus Își dedică toată viața Sa pentru noi, da, toate gândurile Lui sunt îndreptate spre noi. Suntem noi conștienți că viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3,3) și toate interesele noastre, toată sfera vieții noastre este acolo la Hristos, așa că tot ce este aici pe pământ dispare? Abia după ce am învățat această lecție ajungem la învățătura din capitolul 2. Atunci noi, atâta timp cât încă nu vom fi acolo la El în slavă, vom arăta în viața noastră pe pământ gândul pe care L-a arătat Domnul Isus cât a fost aici pe pământ. »... Gândul acesta, care era și în Hristos Isus« (cap. 2,5). Sunt numai câteva versete în acest capitol care vorbesc despre gândul care era în Hristos. Restul versetelor din capitol nu sunt lipsite de importanță, căci ele ne dau o învățătură foarte importantă. Am putea spune: Da, este Domnul Isus Însuși, care a avut un astfel de gând: El era Dumnezeu descoperit în carne (1 Timotei 3,16). Cine ar putea fi asemenea Lui? El nu a fost ispitit prin păcat, așa cum suntem noi, El nu a cunoscut păcatul, El a putut să meargă pe acest drum fiind însuflețit în chip desăvârșit de gândul jertfirii de Sine. Pe parcursul capitolului 2 vedem că îndemnul apostolului nu sunt lipsite de sens, ci că este posibil (prin puterea Domnului, vreau să precizez clar aceasta) să ai gândul pe care l-a avut Hristos Isus. Vom găsi gândul acesta la apostolul Pavel, la Timotei și la Epafrodit.

Apostolul se referă în primele versete ale acestui capitol la ceea ce am studiat în capitolul 1. Am văzut că filipenii aveau legătură cu apostolul Pavel aflat în închisoare. Ei nu s-au rușinat de el, cu toate că era un pușcăriaș, ci stăruiau în lucrurile pe care le-au făcut la început. Ei au luat parte la Evanghelie prin aceea că au avut părtășie cu apostolul în lucrarea lui pentru Domnul. Ei i-au trimis darurile lor, probabil prin Epafrodit. Inima apostolului s-a înviorat prin aceasta. Ca să știm ce înseamnă să fi în închisoare pentru Evanghelie, ar trebui să fim ca apostolul Pavel, care la sfârșit a fost părăsit de toți creștinii din Asia Mică (2 Timotei 1, 15; 4, 16). Nici-un credincios din Asia Mică nu a mai vrut să meargă cu apostolul pe același drum. Ce trebuie să fi însemnat pentru el – cu toate că aici încă nu era așa de grav – faptul că în Filipi era o Adunare care întreținea relații cu el!

Și cu toate acestea în primele două versete ale celui de-al doilea capitol el trebuie să-i sfătuiască, cu toate că se aflau pe un nivel spiritual ridicat. Este ciudat aceasta, dar voi reveni la gândul acesta. Vedem cât de prietenos îi sfătuieste apostolul aici. Este de înțeles că apostolul, care a fost copleșit de darurile lor de dragoste, nu a putut să le vorbească cu severitate, așa cum a făcut cu galatenii: »O, galateni nehibzuiți! Cine va fermecat?« (cap. 3, 1). Nu, inima lui este așa de umplută cu dragoste față de filipeni, că el îi sfătuieste foarte prietenos și cu mult tact, ca pe lângă bunătatea pe care o aveau în inimă față de apostol, să facă tot posibilul ca să fie călăuziți de un singur gând. El spune: »Dacă este vre-o îndemnare în Hristos« (versetul 1). Aceasta înseamnă: dacă este adevărat că în inima voastră a fost gândul de a mă înviora, așa cum ați arătat prin darurile voastre. Și aceasta nu era o înviorare oarecare, ci una în Hristos. Filipenii nu au fost conștienți de faptul că prin mângâierea adusă apostolului făceau ceva pentru Hristos, așa cum Domnul Însuși spune în Evanghelia după Matei 25, 40: »Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai mei, Mie mi le-ați făcut.« Deci, filipenilor, dacă este la voi vre-o mângâiere în dragoste, adică, dacă în inima voastră este dragoste care se îndreaptă spre mine ca să mă învioroze în împrejurările grele în care mă aflu, dacă este vre-o părtășie a Duhului – nu o simplă părtășie, ci o părtășie lucrată de Duhul Sfânt -, dacă există simțăminte și vre-o îndurare înlăuntrul vostru, așa că inima mea este umplută de bucurie din pricina aceasta, nu vreți ca să faceți această bucurie deplină? Mai există un lucru »mărunt« care lipsește bucuriei mele: am auzit că voi nu sunteți una în toate privințele.

Vedem noi cât de prietenos și cu cât tact vorbește apostolul aici filipenilor? În scrisorile adresate Adunărilor din Galatia și din Corint nu găsim astfel de îndemnuri. Când starea spirituală este rea, așa cum era în cazul acestor Adunări, atunci Dumnezeu trebuie să pună lucrurile grave pe stâlpul infamiei. Dar aici, unde starea este bună, Domnul poate, spus cu tot respectul, să atragă atenția asupra lucrurilor de detaliu. Atunci poate deveni realitate ceea ce am citit în capitolul 1, 10, ca filipenii să deosebească lucrurile alese și să nu se mulțumească cu 90 de procente, ci să urmărească ca bucuria apostolului, da, bucuria Domnului cu privire la ei să fie deplină. Să fie atenți la comportarea lor ca credincioși unul față de altul. Dacă există vreo lipsă de unitate, atunci s-ar putea să existe o cauză »adevărată« care i-a dat naștere. Probabil că tocmai prin râvna lor în lucrare au ajuns să nu fie una. Este foarte posibil să fie așa. În capitolul 4, 2 sunt numite două femei care nu au fost una. Ele au luptat împreună cu apostolul pentru Evanghelia (versetul 3). Însă prin râvna lor a luat naștere o neînțelegere, așa că nu s-au mai înțeles între ele și nu au mai avut același gând. Apostolul spune: dacă vreți să-mi faceți bucuria deplină, așa fel ca această bucurie să nu mai fie tulburată de nimic iar eu să nu mai am gânduri neplăcute cu privire la voi, nu vreți să fiți una în gândire?

Cum este posibil să fii una? Cum poate o mulțime de oameni neomogenă, care nu au legături naturale, să fie una? Cum pot oameni cu caractere diferite, din diverse medii de viață, cu descendență diferită, să fie una, să aibă aceiași dragoste, aceleași simțăminte, aceleași gânduri? Deoarece există o părtășie a Duhului, căci același Duh locuiește în inimile lor și acest Duh are numai o țință: să îndrepte pe credincioși să aibă o singură preocupare pentru inimile lor, pe Domnul Isus. Aceasta este cheia acestei scrisori și aceasta este cheia pentru rezolvarea problemelor vieții în care probabil ne găsim.

Aceasta este cheia și pentru următorul verset greu: »Nu faceți nimic din duh de ceartă, sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși« (versetul 3). Cum poate avea loc aceasta? Cum poate un frate spiritual să privească pe un alt frate, despre care știe că nu este spiritual ci este firesc, mai pe sus de el însuși? Aceasta poate avea loc numai dacă învățăm să privim totul în legătură cu Domnul Isus și să trăim în așa fel în apropierea Domnului, ca noi înșine să dispărem complet. Dacă am trăi în apropierea Sa, în părtășie cu El, nu ar lumina atunci lumina, care este Însuși Domnul Isus, viața noastră și cu cât suntem mai aproape de El nu ne va iradia ea tot mai luminos? Atunci vom vedea de fiecare dată cât de slabi, de mici, de lipsiți de putere suntem în noi înșine și cât este de imposibil să facem ceva pentru Domnul prin propria

putere. Cum vede Domnul Isus pe acest frate firesc de lângă mine? El îl iubește, El a dat totul pentru acest frate. El a venit pentru El pe pământ și a mers la cruce pentru el, în acest loc îngrozitor al rușinii. De ce? Pentru că El a iubit pe acest frate?

Dacă vom privi lucrurile în acest fel și noi înșine vom dispărea complet, dacă Domnul este totul iar noi învățăm să privim pe frate cu ochii Săi, nu îl vom privi noi atunci mai pe sus de noi înșine și nu vom urmări noi mai mult interesele altora, decât pe ale noastre? Pentru aceasta este necesar să fim în apropierea Domnului Isus și să avem gândul care era în El atunci când a fost aici pe pământ. Ar trebui să privim acea desăvârșită bucurie de a se jertfi care L-a făcut să se coboare din cer pe pământ, care L-a făcut să meargă pe drumul cel mai de jos, pe El, Cel venit din înălțime. De ce a făcut Domnul Isus aceasta? Pentru că ne-a iubit! Și această dragoste, această adevărată dragoste divină vrea numai un lucru: să slujească și nu să I se slujească (Matei 20, 28). Firea proprie, eul, vrea să i se slujească. Ceea ce lumea numește dragoste este deseori numai egocentrism, egoism, vrea numai să primească. Eul ocupă locul central. Numai Domnul Isus ne-a arătat adevărata dragoste, o dragoste în care S-a dăruit în totul, în care S-a dezbrăcat de dumnezeirea Sa și S-a smerit devenind om, așa cum găsim aici. Acesta este felul de a gândi cu care ar trebui să întâmpinăm pe frații și surorile noastre. Vrem să ne ferim să studiem următoarele versete având ca țință numai contemplarea slavei Domnului Isus, oricât de bogată și de prețioasă ar fi aceasta. Să reținem că apostolul scrie aceasta aici ca să ne îndemne, ca la fiecare cuvânt pe care îl găsim aici referitor la Domnul Isus să ne spună: acest fel de gândire să fie în voi. La fiecare pas de smerenie al Domnului, apostolul ne spune: tot așa trebuie să fie și felul vostru de gândire. Atunci vom deveni mici în ceea ce ne privește pe noi înșine, nu mai rămâne nimic din noi înșine atunci când vedem ce a făcut Domnul Isus și ce așteaptă apostolul de la noi sub călăuzirea Duhului Sfânt, și anume, să avem felul de gândire care l-a caracterizat pe Domnul Isus atunci când a venit din cer și a trăit aici pe pământ și în cele din urmă a fost ascultător până la moartea pe cruce.

Aici nu este vorba de suferințele Sale în lucrarea de ispășire de pe cruce, prin care ne-a împăcat cu Dumnezeu. În acest sens Domnul Isus nu poate fi un model pentru noi. În această privință El a fost unic. Duhul Sfânt nu ne poate niciodată îndemna să urmăm pe Domnul Isus în dăruirea Sa pentru păcatele noastre. Noi nu ne putem dăruia nici pentru păcatele noastre, și nici pentru păcatele altora. De aceea aici nu este vorba de suferințele pentru ispășire, ci de sentimentele inimii Lui care L-au făcut pe Domnul să meargă pe acest drum greu, întunecat. Acest fel de gândire trebuie să fie în noi. Aceasta așteaptă Domnul de la noi. El ni se prezintă și ne spune: vezi tu drumul Meu pe care am mers? Vreau să-ți dau putere, propria Mea putere, ca să înveți să mergi și tu pe el.

»Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu ...« (versetul 5, 6). Este important că apostolul începe aici prin a ne arăta pe ce treaptă deosebit de înaltă se afla Domnul Isus înainte de a se coborî pe cea mai de jos treaptă. Vedem mult mai clar cât de mult S-a coborât, dacă mai înainte vedem cât de înaltă a fost poziția Sa. El a avut chipul lui Dumnezeu, sau cum spune traducerea engleză a avut »forma« lui Dumnezeu, adică natura Sa și ființa Sa erau divine. El era Dumnezeu, Dumnezeu Fiul; El era Cuvântul vieții, care era la Tatăl și care ne-a fost descoperit (1 Ioan 1, 1,2). El era Fiul Tatălui (2 Ioan 3), din veșnicie Fiul la sânul Tatălui, desfătarea Lui în toate zilele, veselindu-Se neîncetat înaintea Lui (Proverbe 8, 30). El era Dumnezeu, Fiul, care era obișnuit să poruncească legiunilor de îngeri, El, Creatorul, prin care s-au făcut lumile (Evrei 1, 2); care a chemat la existență toate lucrurile, care a vorbit, și s-a făcut, a poruncit, și a luat ființă (Psalmul 33, 9). Aceasta era Persoana despre care citim aici că S-a dezbrăcat. »El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob« (versetul 6, 7). El nu a considerat ca ceva de dorit faptul de a fi egal cu Dumnezeu, ca ceva care merită să-l răpești. De ce nu? Deoarece El era egal cu Dumnezeu, deoarece El era în chipul lui Dumnezeu, posedă natura și caracterul ființei lui Dumnezeu.

Când citim aceste versete ne aducem aminte de un alt om, de primul Adam. Ca și cum Dumnezeu ar spune aici: să fie în voi gândul care era în *ultimul* Adam. Dumnezeu privește la noi și se întreabă dacă El vede în noi viața primului Adam, sau viața ultimului Adam. Ai tu ca model de viață pe întâiul Adam? Atunci îți voi spune ce a făcut întâiul Adam. El a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu! Diavolul a venit la Eva și a zis: dacă vei mânca din pomul acesta, vei fii ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul (Geneza 3, 5). Ea a ascultat mai bine de el, decât de Dumnezeu, căci ea privea ca pe ceva de dorit, a fi egal cu Dumnezeu. Adam s-a unit cu ea în acest lucru de apucat și s-a înălțat pe sine însuși. El *nu a luat* chip de rob. El era rob de la natură, dar a vrut să lapede acest jug de la el și s-a ridicat la rangul lui Dumnezeu, ca să fie egal cu El, mâncând din pom. El s-a înălțat pe sine însuși și a devenit neascultător până la moarte, căci a ascultat de diavolul. S-a împlinit Cuvântul lui Dumnezeu care spunea că dacă va fi neascultător, va muri. De aceea Dumnezeu l-a coborât așa de mult, așa cum spune în Evanghelia după Luca 14, 11: »Căci oricine se înalță, va fi smerit; și cine se smerește, va fi înălțat«.

Acesta este tabloul întâiului Adam; acesta este tabloul nostru. Noi ne-am întins spre ceea ce era Dumnezeu. Am vrut să devenim răpitori, ca să fim egali cu Dumnezeu, și prin păcat am devenit asemenea lui Dumnezeu, cunoscând binele și răul, dar în același timp am fost subjuogați de cel rău. Am devenit conștienți că suntem goi, și ne-am ascuns de El. În felul acesta am devenit neascultători până la moarte. Aceasta este starea întregii omeniri, căci acest Adam mort a devenit tatăl și capul întregului neam de oameni.

Dumnezeu spune, acum a venit un al doilea Om. Dumnezeu a căutat mii de ani după acest al doilea, ultimul Adam. A privit (Psalmul 14), ca să vadă dacă este vreunul care să facă binele. A privit din ceruri peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă era vreunul care-L caută pe Dumnezeu. Dar toți s-au abătut, nu era nici unul care să aibă pricepere. Până în momentul când a venit acest Om, pe care Dumnezeu L-a privit treizeci de ani și nu a găsit nimic în El care să fie în contradicție cu caracterul Său, care să nu fie în concordanță cu ființa Sa. După treizeci de ani s-a deschis cerul și Dumnezeu a spus: »Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea« (Matei 3, 17). El a spus aceasta despre Omul Isus Hristos, despre Cel ce avea chipul lui Dumnezeu și care S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob.

Ce înseamnă să ne dezbrăcăm de noi înșine? Să ne gândim la 2 Corinteni 8, 9: »Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat (căci avea chipul lui Dumnezeu), S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți«. El S-a făcut nimic, înaintea oamenilor și-a acoperit cu un voal slava Sa ca Dumnezeu. Desigur, El a fost Dumnezeu atunci când a fost aici pe pământ, tot așa cum a fost când era în cer; aici însă nu a fost în slava Sa divină oficială. Dacă ar fi fost așa, ne-ar fi nimicit pe toți, căci nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască. El a fost aici într-o stare de smerenie așa că rămășița lui Israel, când se va întoarce în viitor la Dumnezeu, când se va gândi la starea ei de necredință din urmă, va spune: »El nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă« (Isaia 53, 2). Numai ucenicii Lui credincioși au putut să spună mai târziu: »Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl« (Ioan 1, 14). Însă această slavă a fost numai din când în când vizibilă pentru cei credincioși; nu purta nici-o aureolă. Ca Om a fost aici în totul asemenea nouă. El a venit într-o fire asemănătoare cu a păcatului (Romani 3), cu toate că El nu a cunoscut păcatul, nu a făcut păcat și nu a putut fi ispitit prin păcat. Așa a fost El: Dumnezeu, care S-a dezbrăcat pe Sine Însuși ca să devină om. Față de noi a renunțat la slava Sa exterioară. Desigur Domnul Isus nu a renunțat la dumnezeirea Lui atunci când a venit pe pământ, așa cum spun din păcate unii oameni din zilele noastre. Cum ar fi fost posibil ca El, care este Dumnezeu Însuși, să renunțe la dumnezeirea Sa! Nu, El și-a acoperit cu un voal slava Sa numai cu privire la noi, ca să nu fim nimiciți.

El a venit la noi ca un om, în totul asemenea nouă. Dar nu ca om simplu! Ne-am fi putut imagina că aici pe pământ I S-a acordat pretutindeni locul dintâi. Atunci când Domnul Isus a intrat în propria-I creație nu putea să fie altfel decât că El era Întâiul născut din toată creația

(Coloseni 1, 15). Creatorul a luat parte la propria Lui creație. Nu se cuvenea ca El să ocupe locul dintâi între creaturi? În El, prin El și pentru El au fost create toate lucrurile (Coloseni 1, 16). Însă la exterior El nu a ocupat locul dintâi. Căci potrivit felului Lui de a gândi, care Îl avea, nu a vrut să fie cel mai mare dintre oameni. El Însuși spune: »Căci Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească ...« (Matei 20, 28). Ar fi fost de la sine înțeles dacă El, Creatorul tuturor lucrurilor, Domnul îngerilor, al împăraților și al oamenilor ar fi venit ca să se lase slujit! Dar El a venit ca El Însuși să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți! El spune ucenicilor Săi: »Căci care este cel mai mare; cine stă la masă, sau cine slujește la masă?« (Luca 22, 27). El, Cel pe care ei Îl numeau Domnul, era în mijlocul lor ca unul care slujea. Acestea nu erau cuvinte rostite cu ușurătate, căci cu acest prilej El S-a încins, a luat apă, S-a plecat pe genunchi și a spălat picioarele ucenicilor. Acesta era gândul care era în Hristos, acest fel de a gândi, de a se jertfi în totul pentru alții, de a renunța la Sine, de a nu se gândi la propriile interese, nici măcar la drepturile Lui de Creator, de Domn și Stăpân, ci numai la alții. Aceasta este dragostea. »Acest gând să fie și în voi!« El a luat chip de rob, El, Cel care în același timp a rămas Dumnezeu. El a spus, după ce Dumnezeu a căutat în zadar mii de ani după unul care să facă binele: »Iată-Mă că vin! În sulul cărții este scris despre Mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în înăuntrul inimii Mele« (Psalmul 40, 7, 8; Evrei 10, 7). El a luat de bună voie chip de rob. Aceasta dovedește că El este Dumnezeu! Dacă nu ar fi fost Dumnezeu, nu ar fi putut să ia chipul unui rob. Noi oamenii suntem de la natură sclavi, ori sclavi ai păcatului, ori sclavi ai lui Dumnezeu. Și îngerii sunt slujitori ai lui Dumnezeu; ei slujesc Domnului Isus. Nici ei, nici noi nu putem să luăm chip de rob, căci noi suntem deja sclavi. Ceea ce pentru un om este păcat, anume să-și părăsească starea, era la El o faptă divină de dezbrăcare de Sine. El, Cel care era Dumnezeu, putea să se descopere în carne (1 Timotei 3, 16). O Persoană cu chip de Dumnezeu și cu chip de rob! Poți tu să înțelegi aceasta? »Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl« (Matei 11, 27). Taina Fiului este de neînțeles pentru fiii oamenilor. Chip de rob și chip de Dumnezeu – ce opoziție! Și aceasta într-o persoană.

În felul acesta a mers El aici ca Om pe pământ. »Făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om« (versetul 7, 8). Nu era nici-o diferență în această privință. Nu a fost așa cum deseori se aude spunând, că El a avut chip de om numai la exterior, că El a fost Dumnezeu într-o mantie de om. Nu, El a devenit în chip desăvârșit om, om în adevăratul sens al cuvântului, cu trup omenesc, cu suflet omenesc și cu duh omenesc. El a flămânzit, după ce a umblat patruzeci de zile în pustie; a obosit și a fost însetat, atunci când a stat la fântâna din Sihar; a fost un Om în totul asemenea nouă. Un Om venit în chip asemănător trupului păcatului, dar Unul care nu a cunoscut păcatul și nu a făcut păcat. Aceasta este diferența – în rest în totul asemenea nouă. Așa a mers El aici pe drumul Său. Înfățișarea Lui nu a atras atenția asupra Sa, atunci când a fost în mijlocul mulțimii, cu excepția a ceea ce a făcut și ce a spus, însă la exterior a fost un om ca și noi. Nu era nimic deosebit de văzut la El, nimic care să ne atragă privirea (Isaia 53, 2).

Însă această dezbrăcare de Sine, această poziție de sclav nu era de ajuns. Dacă după treizeci de ani S-ar fi întors la Dumnezeu, Dumnezeu I-ar fi spus, Celui ce a fost Rob: »Bine, Rob bun și credincios ..., intră în bucuria stăpânului Tău« (Matei 25, 21). Domnul Isus S-ar fi putut întoarce în felul acesta înapoi, El nu ar fi trebuit să moară, căci El a fost fără păcat. Da, pentru noi moartea este ceva de la sine înțeles. »Plata păcatului este moartea« (Romani 6, 23). »Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată« (Evrei 9, 27). Dar El nu trebuia să moară. El nu a păcătuit. Pentru El nu era nici-o plată pentru păcat. Putea să se reîntoarcă la Dumnezeu și ar fi fost răsplătit pentru slujba Lui făcută cu credințioșie aici pe pământ. Ce s-ar fi petrecut cu noi atunci? Judecata ta și a mea ar fi fost cu mult mai îngrozitoare. Căci atunci când vom fi stat înaintea lui Dumnezeu și vom fi zis: nu am putut face altfel, diavolul ne-a înșelat (compară cu Geneza 3, 13), sau: am fost oameni mici, slabi, Dumnezeu a cerut prea mult de la noi, atunci Domnul Isus ne va fi spus (căci El va fi judecătorul: Ioan 5, 22; Faptele Apostolilor 17, 31): Eu

am umblat treizeci și trei de ani pe pământ, în totul asemenea vouă. Nu am făcut niciodată ce nu a fost plăcut lui Dumnezeu. Aceasta ar mări acuzarea noastră și mai mult, căci El este dovada vie că în principiu omul ar fi putut să corespundă cerințelor lui Dumnezeu, dacă ar fi fost ascultător. Dar Domnul Isus nu a ocolit moartea. El, Cel care S-a dezbrăcat de chipul Lui de Dumnezeu, după ce a luat chip de om, S-a smerit și ca om. În exterior găsit ca un om, S-a smerit și ca om a ocupat locul cel mai de jos, locul cel mai disprețuit. Vreau să atrag din nou atenția asupra esenței acestor cuvinte, prin care conștiința și inimile noastre să fie atinse. De ce sunt spuse toate acestea? Ca astfel felul de gândire care era în El, dându-Se pe deplin pe Sine și gândindu-Se numai la alții, pentru care a ocupat locul cel mai de jos, să fie și în noi! Felul acesta de a gândi era plin de dragoste și nu voia, nici nu putea să facă altceva, decât să slujească. O astfel de dragoste era în El și ea L-a făcut să fie ascultător până la moarte, da, moarte de cruce.

El a devenit ascultător, El, Cel care în cer niciodată nu a trebuit să fie ascultător. În cer nu putea ști din experiență ce este ascultarea. El era obișnuit ca *să fie ascultat*. El, Cel care a poruncit, și s-a făcut, care a vorbit, și a luat ființă. Legiuni de îngeri trebuiau să asculte de El. Însă El a venit pe pământ, și cu toate că era Fiu, a trebuit *să învețe* să asculte (Evrei 5, 8). El a trebuit literalmente să experimenteze în trupul Său ce înseamnă să ascuți; care erau consecințele cuvintelor: »Iată-Mă că vin! Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!« El a știut ce înseamnă aceasta. Căci El spune puțin mai înainte (Evrei 10): »Tu nu ai voit și nu ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.« El a vrut să se dea pe Sine ca jertfă; El, Cel care nu trebuia să moară, S-a întrupat în carne și sânge ca să poată muri (Evrei 2, 14). A venit ca om pe pământ, ca să devină ascultător până la moarte. A învățat aceasta în practica cea mai aspră a vieții. Nu într-o viață așa cum o avem noi, ci într-o viață în care Dumnezeu I-a arătat drumul care sfârșea pe cruce. El putea spune: »Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu forța, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși: aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu« (Ioan 10, 17, 18). Tatăl I-a dat o poruncă, și El a fost ascultător de această poruncă, ascultător până la moarte, căci Tatăl I-a poruncit să-Și dea viața, ca iarăși s-o ia. El a fost ascultător, căci era călăuzit de acest gând și pentru că S-a gândit la persoane care nicidecum nu erau demne de așa ceva și care nicidecum nu întrebau de așa ceva. Și frații și surorile noastre nu așteaptă totdeauna de la noi ca să ne dăruim pentru ei. După etalonul nostru ei nici nu au meritat totdeauna ca să fie priviți mai pe sus de noi înșine. Și totuși, întrebarea este nu dacă ei sunt demni, ci dacă noi suntem călăuziți de gândul Domnului Isus, care S-a dat pe Sine pentru tine și pentru mine atunci când nu era nimic atrăgător în noi înșine pentru care să fi mers cu plăcere la moarte. El a făcut-o pentru că Tatăl I-a dat o poruncă și pentru că El Însuși a avut dorința să-Și dea viața și prin aceasta să ne câștige pentru Sine. Aceasta este dragoste! »Gândul acesta să fie în voi, care a fost și în Hristos Isus.« Un fel de a gândi care sfârșește pe cruce, dacă trebuie.

Ști tu ce este crucea? Nu mă refer la cruce, ca loc unde a avut loc împăcarea noastră, ci la cruce, așa cum ea ar trebui să însemne în viața mea și a ta, căci aici este vorba de modele pentru noi. Și noi trebuie să ne luăm crucea și să urmăm pe Domnul. Și drumul nostru poate realmente, sau simbolic să sfârșească la cruce, dacă felul nostru de a gândi este asemenea aceluia al Domnului Isus. Mulți oameni au o cruciuliță care atârână pe perete în cameră, sau la gât. Crucea a devenit un simbol de onoare. Constantin cel Mare a spus că el a învins prin acest simbol. Dar aici crucea nu este o onoare, ci locul celei mai mari rușini. Domnul Isus a suferit crucea, nu a luat seama la rușine (Evrei 12, 2). În Galateni 5, 11 și 1 Corinteni 1, 23 citim despre cruce că este un »prilej de poticnire«. Da, crucea este un prilej de poticnire! Am vorbit în această săptămână cu o evreică despre Evanghelie și am observat din nou că oamenii, și în mod deosebit iudeii, nu vor să fie salvați de cineva care a atârnat pe cruce. Nu există ceva mai rușinos și mai disprețuitor ca și crucea lui Isus. Când Pavel a venit la corinteni, la cei înțelepți, care aveau păreri foarte bune despre ei, a zis: la voi, care credeți că sunteți foarte înțelepți, nu am putut veni cu înțelepciunea lui Dumnezeu, cu ceea ce conțin hotărârile lui Dumnezeu. V-am putut vorbi numai despre crucea

disprețuită; despre Isus Hristos, și El răstignit (1 Corinteni 2). Noi însă propovăduim pe Hristos răstignit. Da, aceasta este necesar pentru oamenii care au păreri înalte despre ei; aceștia trebuie să facă cunoștință cu crucea aducătoare de dispreț, ca acolo să-și vadă propria nimicnicie.

Acesta a fost sfârșitul drumului Domnului Isus, dar nu sfârșitul. Crezi tu că Dumnezeu putea să-L lase acolo, în locul cel mai de jos, unde Domnul Isus Însuși a trebuit să spună: »M-ai adus în țărâna morții« (Psalmul 22, 15)? Crezi tu că Dumnezeu putea să-L lase în mormânt, după ce El a stat acolo trei zile? Imposibil! Nu ar fi zis Dumnezeu prin aceasta că Domnul Isus a meritat crucea și moartea, și că lucrarea Sa pe cruce a fost insuficientă? Dacă Dumnezeu a fost drept – și Dumnezeu este drept -, atunci ar fi trebuit să-Și arate dreptatea, înviindu-L pe Domnul Isus dintre cei morți, și El a făcut aceasta. »De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult (da, cine se coboară, acela va fi înălțat!) și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume« (versetul 9). Numele este în Scriptură expresia ființei unei persoane. Dumnezeu a exprimat în Numele pe care l-a dat lui Hristos, ce a găsit în El și prin aceasta I-a dat totodată autoritate peste toate. Acest Om, care a fost acolo în cele mai adânci adâncimi, înconjurat de lumea vrăjmașă, de un popor fără Dumnezeu, de satana și îngerii lui, care credeau că vor avea victorie asupra Lui, acest Om este înălțat peste toate. Înălțat peste lume și peste popoarele care L-au pironit pe cruce; înălțat peste satana, căci acum stăpânitorul lumii a fost aruncat afară (Ioan 12, 31); înălțat peste ceruri și peste pământ, peste toate ființele create. De ce? Pentru că S-a coborât atât de mult, Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult. Chiar și aici este o învățătură practică pentru noi. Dacă este în noi acest fel de a gândi, atunci noi nu vom suferi numai cu El, ci vom fi și proslăviți împreună cu El (Romani 8, 17). Dacă vom persevera, atunci vom stăpâni împreună cu El (2 Timotei 2, 12). Dar mai întâi vine răbdarea și suferința; Scriptura este foarte clară în privința aceasta. Cu cât este mai mult în noi acest fel de a gândi, care a fost și în El, cu cât am cunoscut mai mult locul de coborâre, cu atât mai mult vom cunoaște locul de înălțare împreună cu Domnul Isus.

El, Cel care a cunoscut cele mai mari adâncimi, a fost înălțat pe cele mai înalte înălțimi. Dumnezeu I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele *Isus* să se plece orice genunchi. Numele Isus este numele Omului disprețuit, înjosit, de pe pământ. Aici nu stă: *Hristos* (acesta este titlul pe care Dumnezeu I l-a dat ca Împăratul uns peste Sion; Psalmul 2, 6), ci: *Isus*. Și totuși: acest Nume de înjosire este totodată un nume care exprimă dumnezeirea Lui sublimă. Înainte ca Domnul Isus să se nască, îngerul a zis lui Iosif: »Să-I pui Numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale« (Matei 1, 21). El va mântui pe poporul *Lui*, aceasta este poporul lui Iehova. Isus înseamnă: Iehova este Mântuitorul (sau, Salvatorul). Iehova Însuși a venit la poporul Său: »Dumnezeu cu noi«, Emanuel (Isaia 7, 14). Dumnezeu a venit la poporul Său, ca să-l mântuiască de păcatele lui. Iehova, Mântuitorul poporului Său, a luat loc în mijlocul poporului ca Isus din Nazaret cel înjosit și disprețuit. Însă în același Nume Isus se va pleca orice genunchi. Genunchii se vor pleca înaintea Lui nu numai pentru că El este Hristosul, oricât de adevărat este aceasta, adică pentru că El a fost uns de Dumnezeu ca Împărat peste Sion (Psalmul 2, 6). Genunchii se vor pleca înaintea Lui și din cauza a ceea ce a fost El ca Isus, ca Om înjosit, al cărui fel de a gândi a fost așa de desăvârșit, că în cele din urmă a mers la moarte pe cruce. Acesta a fost Isus. În acest Nume, care spune totodată că El este Dumnezeu (căci dacă nu ar fi fost Dumnezeu, nu ar fi putut să se coboare atât de mult), se vor pleca toți genunchii. Cât de minunate sunt cuvintele prorocului Isaia în acest context. În Isaia 42, 8 Dumnezeu spune poporului Său: »Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea nu o voi da altuia« (compară cu cap. 48, 11). Însă aici ce contradicție aparentă! Aici Dumnezeu dă onoarea lui unui »altuia«. Aici este Dumnezeu, Cel care se numește pe Sine Însuși Mântuitorul cel veșnic (Isaia 43, 11), și El dă slava lui Aceluia care se numește »Domnul este Mântuitorul«, adică Isus. Cum poate să aibă loc aceasta? Căci acest Isus din Nazaret, pe care noi L-am desconsiderat, căci El nu avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile (Isaia 53, 2, 3), este Dumnezeu Însuși: Dumnezeu descoperit în carne (1 Timotei 3, 16). Dumnezeu cu noi. În

Isaia 45, 21 – 23 Dumnezeu spune: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, singurul Dumnezeu care există. Vedem aici un Om, înălțat de Dumnezeu și proslăvit peste toate lucrurile, pentru care Dumnezeu cere tuturor oamenilor, tuturor îngerilor, diavolului și demonilor lui ca să-și plece genunchii înaintea Lui. Cum este posibil așa ceva? Pentru că acest Om este Însuși Dumnezeu, Dumnezeu Fiul, care este în sânul Tatălui, și totodată – ce taină mare! - ca Om a fost proslăvit de Trinitate peste toată creațiunea.

El va primi onoarea de la cei ce sunt în ceruri, aceștia sunt cei credincioși, care acum sunt în Paradis, și îngerii care înconjoară tronul lui Dumnezeu. Toți Îi aduc închinare, Celui înălțat de Dumnezeu, și o vor face în veșnicie. Și toți care sunt pe pământ își vor pleca genunchii. Probabil în această sală este un necredincios care zice: cât de mult exagerați voi cu privire la Unul care a murit acum două mii de ani! Însă îți spun: tu îți vei pleca genunchii înaintea lui Isus din Nazaret! Dacă în seara aceasta te vei întoarce la Dumnezeu și vei primi pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău, atunci vei putea de bună voie să-ți pleci genunchii înaintea Lui. Dacă nu vei face aceasta, va veni un timp când *va trebui* să-ți pleci genunchii înaintea Lui. Dacă vei trăi momentul când Domnul Isus va reveni, atunci îți vei pleca genunchii aici pe pământ înaintea Lui. Atunci dușmanii Domnului vor părăsi castelele lor și vor cădea tremurând înaintea Lui (Mica 7, 17). Vor veni străinii și lingușindu-se I se vor supune (Psalmul 18, 44, 45; 66, 3; 81, 15). Cu lingușeală, da, dar vor fi constrânși să îngenunche înaintea Lui, chiar și împărații (Psalmul 72, 10, 11). În al treilea rând este vorba aici de cei ce sunt sub pământ; textual se spune aici: subpământenii, aceștia sunt locuitorii din împărăția morților. Sutele de oameni care intră acum nemântuiți în veșnicie, vor fi în locul de plâns și scrâșnirea dinților. Va veni un timp când și ei își vor pleca genunchii, când vor deschide ochii la învierea celor nedrepti. Atunci vor sta înaintea marelui tron alb. Și pe cine vor vedea ei șezând acolo? Pe Isus din Nazaret! Căci toată judeca I-a fost dată de Tatăl (Ioan 5, 22, 27; Faptele Apostolilor 17, 31). Vor vedea șezând acolo pe Isus din Nazaret cel disprețuit, și în numele Acestui Isus vor trebui să-și plece genunchii. Vrei să aparții acestor oameni, tu, suflete nemântuit, care în această seară ești aici? Nu vrei ca acum să-ți pleci genunchii înaintea lui Dumnezeu și să-ți mărturisești păcatele și să spui că și tu ai nevoie de acest Isus, de acest Isus cel disprețuit, ca să devii mântuit? Atunci îți vei pleca de bună voie genunchii înaintea Lui și vei mulțumi Aceluia care este cel mai de preț pentru noi, și Căruia noi am fost cel mai de preț.

Însă noi ne vom pleca genunchii înaintea Lui nu numai pentru că El este Dumnezeu, nu numai pentru că este Iehova, Mântuitorul și Judecătorul, ci aici este și acest al doilea gând (versetul 11): Dumnezeu vrea ca orice limbă să mărturisească odată că Isus Hristos este *Domnul*. Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos, spune Petru poporului în Faptele Apostolilor 2, 36. Domn și Hristos. Aceasta nu este »Domn« cu sensul de Iehova, căci Isus nu a fost făcut Iehova. El este din veșnicie Iehova. Dar El ca Om a fost făcut de Dumnezeu Domn peste toate lucrurile. Toate lucrurile care sunt în cer și pe pământ au fost puse sub picioarele Lui. Aceasta este hotărârea lui Dumnezeu (Efeseni 1, 9, 10). Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos (Faptele Apostolilor 2, 36). Nu numai înaintea lui Dumnezeu Fiul, ci și înaintea omului Isus Hristos se va pleca orice genunchi și orice limbă va trebui să mărturisească că El este Domnul. Dacă ești un credincios, atunci poți deja acum în fiecare zi să-L mărturisești ca Domn al tău și să mergi pe drumul tău împreună cu El. Dacă ești încă un necredincios, atunci va veni un timp când limba ta va trebui să mărturisească că El este Domnul, Domn peste toate lucrurile, și Domn peste tine. Atunci Dumnezeu, Tatăl, va ajunge cu tine la ținta Sa și Își va primi onoarea de la tine, tu, cel care acum nu vrei să dai onoare lui Dumnezeu. Dumnezeu va fi totdeauna proslăvit în om, dacă nu prin mântuire, atunci prin judecată (compară cu Romani 3, 4 și următoarele versete).

Este această învățătură prea grea, este modelul Domnului prea înalt? Restul capitolului ne arată că se poate urma acest exemplu. Nu este simplu. Nici pentru filipeni nu a fost simplu, căci ei nu mai aveau pe apostol lângă ei. Apostolul spune în versetul 12 că odinioară, pe când el era la ei, nu a fost prea greu pentru ei să urmeze pe Domnul. Însă acum le lipsea ajutorul apostolului,

apropierea sa, învățăturile sale, sfaturile sale. Apostolul le spune: nu trebuie să vă fie teamă. Să nu gândiți că eu sunt de nelipsit. Un altul vă va ajuta. Voi trebuie să învățați să stați pe propriile picioare și să vă duceți până la capăt mântuirea cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este Cel ce lucrează în voi. Tot așa spune el și bătrânilor din Efes, cărora le-a vestit toate hotărârile lui Dumnezeu: »Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului Harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți« (Faptele Apostolilor 20, 32). Dumnezeu se va îngriji de voi; voi sunteți într-adevăr singuri, dar nu sunteți singuri, căci vă încredințez lui Dumnezeu. Acum voi înșivă trebuie să lucrați, spune el aici în versetul 13, și totuși nu voi lucrați, »căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.«

Sunt multe neclarități cu privire la aceste versete. În primul rând trebuie să vedem că mântuirea deplină este prezentată aici ca având loc în viitor; am văzut aceasta deja în în capitolul 1, 19, 28. În capitolul 3, 20 aceasta este prezentat mult mai clar: acolo spune că noi așteptăm pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor (textual »Salvator«), ca pe Acela care va veni ca să salveze trupurile noastre. Deci, mântuirea nu este deplină. Noi așteptăm răscumpărarea trupului nostru (Romani 8, 23) și mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut (Romani 13, 11). Aceste locuri arată clar că mântuirea deplină va avea loc în viitor. Și acum, filipenilor, duceți-vă mântuirea până la capăt cu frică și cu cutremur; acum ne mai fiind în dependență de apostol, ci pe propriile picioare trebuie să mergeți pe acest drum care se va sfârși cu mântuirea deplină. Și aceasta cu frică și cu cutremur, aceasta vrea să spună, fiind conștienți de împrejurările vitrege ale drumului prin lumea aceasta, care pentru credință este o pustie. Suntem noi conștienți cu ce putere lucrează satana în lumea aceasta? Însă noi putem ști că o dată vom ajunge sigur la țintă. Căci aici nicidecum nu este vorba, așa cum au gândit mulți, că obținerea mântuirii ar depinde și de noi și că noi trebuie să contribuim cu ceva, ca să fim mântuiți. Nu, noi trebuie să lucrăm atâta timp cât suntem pe drumul spre mântuire, până când vom ajunge ținta, dar aceasta nu trebuie s-o facem prin propria putere. Nici nu putem s-o facem: Dumnezeu este Acela care lucrează în noi atât voința, cât și înfăptuirea, după plăcerea Lui. Dumnezeu va lucra în voi această voință, și El Însuși vă va da puterea ca să împliniți această voință și făcând totul să ajungeți la țintă.

Și cum? Având felul de gândire al lui Isus Hristos, fără să ne gândim la noi înșine, fără să cârtim și fără să contrazicem atunci când suntem dezavantajați, când nu ne merge așa cum gândim, ci gândindu-ne la Domnul, la felul lui de a gândi atunci când a mers pe drumul Său aici pe pământ. Da, tot ce găsim aici în versetele 14 – 16 nu este altceva decât ceea ce Domnul Isus (și numai El, și în mod desăvârșit) a arătat în viața Lui. El a făcut totul fără să cârtească și fără să contrazică. El a fost fără vină și curat. El a fost fără cusur, Fiul lui Dumnezeu în mijlocul unui neam de oameni sucit și greșit în mijlocul căruia a strălucit ca lumină a lumii, așa cum El a spus (Ioan 8; 9; 12). Vrei tu să arăți acest fel de gândire al Domnului Isus? Aici stă deschis drumul înaintea ta, drumul pe care a mers El. Vedem urma pașilor lui pe nisip înaintea noastră. Noi trebuie numai să-L urmăm. El spune: Eu sunt lumina lumii, însă va veni un timp când lumina va fi luată de la voi; atunci voi veți fi lumina lumii, veți fi mărturia lui Dumnezeu pe pământ, la care oamenii se vor uita atunci când nu Mă vor mai putea vedea (compară cu Matei 5, 14). Aceasta înseamnă să-L urmezi pe Domnul Isus, așa cum a mers El aici pe pământ. El a fost în mijlocul unui neam sucit și greșit, în mijlocul unei mulțimi de oameni care a fost așa de degenerată, că L-a respins. Frați și surori, vouă nu vă va merge altfel, drumul vostru este de asemenea în mijlocul unui neam de oameni care nu vă înțeleg în felul vostru de a fi; cu care puteți vorbi câteodată, dar totdeauna vă loviți de zidul neînțelegerii, câteodată chiar al urii. Este o lume care nu vă înțelege, o lume a întunericului. Singura lumină pe care o are neamul de oameni sucit și greșit suntem noi, cel puțin atunci când strălucim ca lumini în această lume și prezentăm Cuvântul vieții. Am spus deja că Domnul Isus este Cuvântul vieții (Ioan 1, 1-4; 1 Ioan 1, 1, 2). Dacă Îl prezentăm, dacă Îl purtăm pe brațele noastre prin această lume, atunci prezentăm Cuvântul vieții. Cum să-L cunoască lumea? Ea Îl va cunoaște numai prin cuvintele noastre, prin faptele noastre. O lumină

nu vorbește, ea strălucește. În această strălucire care se vede în noi poate lumea să vadă cine este Domnul Isus.

Apostolul spune după aceea (versetul 16): vă rog, filipenilor, faceți aceasta. Dacă mergeți pe un alt drum, atunci în ziua descoperirii eu nu voi avea ca laudă că am alergat și am lucrat aducând roadă. Tot ce am făcut va fi în zadar, dacă voi mergeți în întuneric și nu arătați gândul care era în Domnul Isus. Pavel nu dorea nimic pentru sine. Vedem prin aceasta cum apostolul însuși arăta în chip minunat felul de a gândi al Domnului Isus; felul de a gândi prin care „eu” dispăre iar celălalt este totul. Apostolul spune: nu doresc nimic pentru mine. Vă rog să vă predați pe deplin Domnului. Chiar dacă pentru aceasta va trebui să mor, o fac cu plăcere; prin moartea mea voi fi atunci o jertfă de băutură stropită peste jertfa voastră (versetul 17). Ei erau, ca să zicem așa, o jertfă pentru Domnul; așa cum spune în Romani 12, 1, ca noi să aducem trupurile noastre ca pe o jertfă vie. Pavel însuși se numește ca fiind unul care aduce jertfă, care în Ierusalim voia să aducă o jertfă dintre popoare (Romani 15, 16). Voi sunteți astfel o jertfă, spune el, o jertfă vie, pe care eu o aduc asemenea lui Dumnezeu. El nu spune lui Dumnezeu: eu vin și am să-Ți arăt ce am făcut pentru Tine, ci el spune: acestea sunt roadele Tale, și arată spre filipeni, a căror viață a fost închinată Domnului și în care El S-a proslăvit. După aceea, spune apostolul, pot să dispar și nu voi mai fi de folos. După aceea voi fi probabil – dacă va trebui să mor pentru Evanghelie – numai o jertfă de băutură, care va fi stropită peste voi, care sunteți o jertfă pentru Dumnezeu. O jertfă de băutură care va da un miros plăcut jertfei voastre și slujbei (aceasta este lucrarea de jertfire) vostre (Exodul 29, 40, 41). Acesta este felul de gândire care era în Isus Hristos, un fel de gândire prin care El nu căuta onoarea și lauda proprie – cu toate că era demn să caute propria onoare – ci S-a gândit totdeauna la alții. Acest drum ar fi pentru Pavel un drum de bucurie. Noi ne bucurăm totdeauna când primim ceva, ne bucurăm de ce am devenit și de ce posedăm. Dar apostolul se bucură numai de ceea ce au alții. Voia să se bucure de ceea ce se va găsi la filipeni. Este aceasta și ținta noastră? Dorim noi ca cei credincioși din jurul nostru să se prezinte în felul acesta și ne dedicăm noi mărturiei, contribuim noi ca ea să ia naștere, așa cum Domnul vrea să ne folosească?

Acest fel de gândire îl găsim nu numai la apostolul Pavel, ci și la Timotei, și mai târziu la Epafrodit. Pavel spune filipenilor: »Nădăjduiesc, în Domnul Isus, să vă trimit în curând pe Timotei« (versetul 19). Apostolul nu s-a gândit la sine însuși. Dacă a spus în versetul 12 că acum el nu era prezent, iar filipenii trebuiau să ducă singuri mântuirea lor până la capăt, totuși el nu putea să-i uite. Voia să aibă în continuare grijă de ei și de aceea le-a trimis pe Timotei. Aceasta a fost din partea lui o mare dispoziție de jertfă, căci el nu avea pe nimeni care să împărtășească simțirile cu el ca și Timotei (versetul 20). Acolo nu se spune că el avea cel mai bun fel de gândire, ci că el era *singurul* care avea o astfel de gândire. Nu ar fi pentru noi ușor de înțeles, că pentru apostol ar fi fost de la sine înțeles să aibă pe Timotei de ajutor în împrejurările grele în care se afla? Dar apostolul avea felul de gândire al Domnului Isus Hristos. Nu s-a gândit la sine și la ce era de folos pentru el, ci la ce era de folos filipenilor. El spune: vă voi trimite pe Timotei, »căci toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos. Știți râvna lui încercată, cum, ca un copil cu tatăl lui, a lucrat ca un rob împreună cu mine pentru înaintarea Evangheliei« (versetele 21, 22). Luați seama: nu *pentru mine*, ci *împreună* cu mine. Apostolul se așează pe aceeași treaptă cu Timotei. Ce coborâre, în care el se prezintă aici. Chiar și în împrejurările în care se afla, și în care nimeni nu l-ar fi învinuit că se gândește la sine, s-a gândit la filipeni și dorea vești de la ei (versetul 19). »Pe el dar, nădăjduiesc să vi-l trimit, de îndată ce voi vedea ce întorsătură vor lua lucrurile cu privire la mine« (versetul 23). Voia să mai aștepte până când Nero va rosti sentința, cu toate că apostolul era convins de sfârșitul detenției lui (cap. 1, 24-26). Trăia așa de mult în apropierea Domnului, încât știa că Domnul nu va renunța la el în lucrarea de mărturie. De aceea spune că are încredere în Domnul, că și el va veni în curând (versetul 24).

În sfârșit, al treilea exemplu în Epafrodit. Găsim aici iarăși pe unul care s-a dat pe sine însuși. Observi tu cât de minunat se leagă Cuvântul lui Dumnezeu? El nu ne dă numai atenționări, ci ne

arată cu toată gingășia că este posibil să facem ceea ce ne roagă Dumnezeu. El nu cere imposibilul de la noi. Legea cerea să facem ceea ce omul de la natură nu poate împlini; Dumnezeu a dat Legea ca să arate omului aceasta, iar Vechiul Testament dovedește prin multe exemple că este așa. Când însă Dumnezeu roagă pe un creștin să facă ceva, atunci este ceva pe care cel credincios poate să-l împlinească, nu prin sine însuși, ci Dumnezeu dă totodată garanția că ceea ce El așteaptă se poate realiza. Dumnezeu lucrează în noi și voința, și înfăptuirea. El ne prezintă ca exemplu pe Domnul Isus și ne lasă să vedem rezultatele la credincioșii nouotestamentali, ca și aici la Epafrodit. El era (după cât se pare) trimisul filipenilor și slujitorul pentru nevoile apostolului (versetul 25). De aceea putem presupune că el a adus lui Pavel darurile filipenilor. După ce a ajuns la Pavel, după cât se pare, s-a îmbolnăvit; filipenii au fost îngrijorați din pricina aceasta (versetele 26, 27). Când ne îmbolnăvim, de ce suntem noi neliniștiți? Pentru că suntem îngrijorați de ce se va întâmpla cu noi. Însă Epafrodit nu se îngrijora de aceasta. El avea felul de gândire al lui Isus Hristos și nu s-a preocupat cu sine însuși. Nu era îngrijorat de propria boală, cu toate că era foarte bolnav, chiar aproape de moarte; de aceea avea motive suficiente ca să se îngrijească de sine. Dar el era întristat pentru că filipenii aflaseră că este bolnav și gândea: din pricina mea vor fi îngrijorați și întristați. Dorea ca îngrijorarea filipenilor să dispară. Acesta este felul de gândire al lui Isus Hristos, în care »eu«-l dispare iar sufletul are deplină compasiune față de ceilalți. Îngrijorat, dar nu cu privire la sine, ci cu privire la alții, cu privire la mărturie, cu privire la cei credincioși. Dar Dumnezeu S-a îndurat de el, și nu numai de el, ci și de apostolul Pavel, ca acesta să nu aibă întristare peste întristare. Câtă întristare avea apostolul! Întristare pentru că era în închisoare iar lucrarea nu mai putea continua; întristare pentru că au apărut frați falși, care vesteau Cuvântul din invidie; întristare pentru că mulți credincioși îl părăsiseră și nu voiau să mai aibă părtașie cu el în situația grea în care se afla. Acum, aproape să mai aibă loc încă o întristare, aceea că Dumnezeu ar putea să ia pe Epafrodit.

Să fii la Hristos este cu mult mai bine, am spune noi. Dar inima apostolului dorea după frați și după surori și el știa ce înseamnă pentru filipeni, dacă Dumnezeu va lua pe Epafrodit. De aceea a fost recunoscător că Dumnezeu a împiedicat această întristare și a lăsat pe Epafrodit în viață. De ce? Pentru că apostolul voia să aibă un avantaj de la Epafrodit? Nu, ci pentru că el dorea ca Epafrodit să fie folosit în continuare de Domnul în lucrarea Sa pentru Adunare. Apostolul se gândea numai la credincioși: »L-am trimis dar cu atât mai în grabă« (versetul 28), chiar mai repede decât Timotei. Pe Timotei l-a mai ținut un timp la sine, ca să vadă cum vor evolua lucrurile cu privire la el. Pe Epafrodit l-a trimis imediat și probabil că lui i-a dat scrisoarea pentru filipeni. L-a trimis în grabă, cu toate că putea să aibe multe foloase prin el. El dorea însă ca filipenii să nu mai fie întristați și neliniștiți. Acesta este felul de a gândi al lui Isus Hristos care îl avea apostolul; și el se gândea numai la nevoile altora.

»Ca să-l vedeți și să vă bucurați iarăși, și să fiu și eu mai puțin mâhnit.« Nu, apostolul nu spune: ... și ca să mă bucur și eu. Ne putem noi realmente imagina întristarea lui? Noi admirăm bucuria lui în Domnul aici în închisoare, dar cât de puțin ne dăm seama de tristețea și de rușinea pe care o trăia el din cauza împrăjărilor. El spune aici că întristarea lui se va micșora prin aceea că Domnul l-a vindecat pe Epafrodit și că filipenii se vor bucura prin reîntoarcerea lui. El face o atenționare plină de tact și gingășie: »Primiți-l deci în Domnul, cu toată bucuria; și prețuiți pe astfel de oameni. Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte, și și-a pus viața în joc, ca să împlinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine« (versetele 29, 30). Iarăși nici-o muștrare, nici-o atenționare directă, dar citim printre rânduri că ceva lipsea filipenilor în slujba lor pentru apostol. El spune: Nu contează; Epafrodit a împlinit și s-a dedicat în totul mie pentru voi.

Să mergem acasă având nu numai gândul că din nou am văzut pe Domnul Isus pe drumul pe care a mers, ci și cu rugăciunea; Doamne Isuse, fă ca și în mine să existe acest fel de gândire, care a fost în Tine; fă ca să Te prezint pe Tine, Cuvântul vieții și fă ca în restul vieții mele să se vadă ceva din ceea ce ești Tu!

Capitolul 3

În capitolul 2 avem tema principală a acestei Epistole și anume, să avem același fel de gândire ca și Isus Hristos. În umblarea noastră aici pe pământ trebuie să se vadă aceiași comportare, aceiași blândețe, aceiași smerenie pe care Domnul Isus a arătat-o pe drumul Său care a sfârșit pe crucea îngrozitoare de pe Golgota. »Felul acesta de gândire să fie în voi.« Dar cum este posibil să ai felul de gândire al lui Hristos? Capitolul cu care ne ocupăm ne dă răspunsul la această întrebare.

Pavel putea să spună: gândul care era în Isus Hristos să fie și în voi - și câți oameni sunt pe pământ care aspiră să fie asemenea lui Hristos, să-L urmeze, să meargă pe același drum pe care a mers El! Sunt mulți creștini cu numele care cunosc pe Domnul Isus în felul lor și Îl iubesc, care au dorința sinceră în inimă să arate ceva din felul de gândire al Lui, să arate aceiași dragoste față de oameni și cu toate acestea eșuează într-un mod așa de îngrozitor, că Dumnezeu le va spune în cele din urmă: nu v-am cunoscut niciodată. Dar nu numai creștinii cu numele eșuează. Sunt mulți credincioși adevărați care doresc cu toată inima să aibă felul de gândire al Domnului Isus și cărora le lipsește puterea spirituală să realizeze aceasta. Ei cântă cântări ca aceasta: »Doresc să fiu asemenea lui Isus, așa de smerit și așa de bun ... Oh, eu nu sunt ca El«. – Ei cântă cu toată convingerea. De ce nu au putere?

De fapt cântarea este periculoasă, căci conține de multe ori cuvântul »eu«, sau »mie«. Slăbiciunea care se deduce din cântare nu constă în faptul că noi ne asemănăm prea puțin cu Domnul, ci în faptul că ne preocupăm prea mult cu noi înșine și cu nereușita noastră. Nu este bine dacă ne preocupăm cu slăbiciunea noastră spirituală? Nu, dacă inima este umplută de eul propriu, atunci nu mai este posibil să fie umplută cu Domnul Isus. De aceea este foarte important să vedem unde se găsește adevărata putere. De aceea este nevoie să știm mai mult, nu numai că Domnul Isus a trăit pe pământ. Desigur, viața Lui este un exemplu pentru noi, pe care trebuie să-l urmăm. Aceasta înseamnă că noi trebuie să avem felul de gândire pe care l-a avut El în timpul vieții Sale pe pământ. Acest fel de gândire la dus la moarte pe cruce. Dacă vrem să urmăm cu adevărat pe Domnul Isus pe drumul Său, atunci este necesar să știm unde este și ce este Domnul Isus *acum*. Trebuie să știm nu numai că El a suferit crucea, ci și că a înviat și este proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. Aceasta ne învață capitolul 3. Capitolul 2 ne solicită să avem gândul care l-a avut Domnul aici *pe pământ*. În capitolul 3 găsim răspunsul la întrebarea, unde găsim puterea ca să posedăm realmente acest fel de gândire: privind la Domnul Isus proslăvit în cer, la locul pe care Domnul Isus îl ocupă acum la dreapta lui Dumnezeu. Numai prin aceasta putem primi puterea pentru drumul nostru. Și dacă cu adevărat nu avem nici-o altă dorință (așa cum are apostolul aici), decât numai aceea să cunoaștem pe acest Isus proslăvit, atunci nu suntem preocupați cu noi înșine și nici nu vom cânta: oh, eu nu sunt ca Isus. Ce rol va mai avea atunci acest »eu«? Dacă inima este umplută cu Domnul Isus, atunci nu vor lipsi roadele pe care Dumnezeu dorește să le vadă la noi. Atunci nu noi înșine vom fi aceia care le constată în primul rând, ci alții. Dacă cu adevărat nu avem o altă dorință, decât aceea de a fi umpluți de Domnul cel proslăvit, atunci restul vine de la sine.

Unde este deci greșala? Greșala constă în aceea că noi ne bucurăm prea puțin în Domnul și suntem îngrijorați mai mult de noi (versetul 1). Greșala este că noi vrem să ne preocupăm cu Domnul Isus, așa cum a fost El aici pe pământ și să-L urmăm făcând ca El, dar ne bucurăm prea puțin în El, de ceea ce este El acum. Noi nu putem avea părtaşie cu El, așa cum a fost El aici pe pământ. Dacă ne bucurăm în El, atunci o facem în Domnul proslăvit în cer. În aceasta este puterea noastră. Ca să înțelegem aceasta trebuie să știm ce a fost crucea. Slăbiciunea multor creștini cu numele constă în aceea că ei vor cu adevărat să fie ca Isus în viața Sa pe pământ, dar nu vor să cunoască crucea. Am citit despre ei că sunt vrăjmași ai crucii lui Hristos (versetul 18). Ei se numesc probabil prietenii Lui, dar sunt dușmanii crucii Sale. Cum se face că așa de mulți credincioși, care sunt bine intenționați, nu au putere spirituală? Deoarece ei nu privesc mai

departe de cruce și nu sunt conștienți că Domnul a înviat și a fost proslăvit și că El, așa cum este acum acolo în cer, trebuie să fie totul pentru inima lor. Atunci toate problemele lor se vor rezolva de la sine. Suntem noi suficient de preocupați ca să știm ce înseamnă că Domnul Isus este acolo sus? Ce urmări are faptul că El este la dreapta lui Dumnezeu? Aceasta este esența poziției creștine pe care noi o ocupăm. Citim în Epistola către Romani că Domnul Isus mijlocește acolo pentru noi (cap. 8, 34), tot așa și în Epistola către Evrei (cap. 7, 25). Vedem ce face El acolo sus atâta timp cât noi suntem pe pământ. În Epistola către Efeseni este descris marele privilegiu că noi am fost uniți cu Hristos și în El avem un loc în locurile cerești (cap. 2, 6). În Epistola către Coloseni vedem că El este Capul în cer, iar noi suntem mădulele pe pământ și că noi trebuie să ne ținem strâns de El și să vedem că tot ce avem nevoie avem în El (cap. 2, 19; 3, 1-3). Însă aici în Epistola către Filipeni ne este prezentat gândul că în umblarea mea aici în pustie eu trebuie să fiu umplut la fiecare pas cu dorința după El. Aici nu este vorba în primul rând de ce face El pentru mine, ci de cine este El. Nu este vorba de faptul că eu am un loc în cer, ci că eu, dacă vreau în umblarea mea pe pământ să am putere pentru a umbla, trebuie să fiu umplut cu ceea ce este El acum în cer. Aceasta este puterea noastră. Desigur, capitolul 2 merge mai departe. Felul de gândire este mult mai important, dar dacă nu avem puterea pentru a realiza acest fel de gândire, atunci nici felul de gândire nu va exista. De aceea găsim aici unde este izvorul de putere.

Ca să facă mai clar aceasta, apostolul a trebuit să atenționeze cu privire la dușmanii mulți ai crucii care erau în zilele acelea și care sunt și în zilele noastre. Dacă numai pe jumătate am înțelege ce influență mare are iudaismul, nu numai în zilele apostolului, ci și în timpul nostru, atunci vom înțelege de ce așa de mulți credincioși au putere mică. Nu este vorba aici în primul rând de forma exterioară de prezentare (îmbrăcăminte, clădiri, ceremonii, organizații), ci de gândurile și atitudinea lor față de cruce. Cât de mulți credincioși sunt în țară care nu pot să vorbească despre altceva, decât numai despre păcatele lor și despre condamnarea lor dreaptă. Crezi că ei vor primi vreodată putere spirituală? Nu vom primi putere spirituală dacă ne vom preocupa cu starea noastră naturală, sau cu păcatele noastre. Unii credincioși au mers probabil mai departe, și spun că noi trebuie să ne pocăim în fiecare zi și în fiecare zi să ne curățim de păcatele noastre în sângele Domnului Isus. Aceasta nu este altceva decât o formă iudaică de dezonorare a lui Dumnezeu și aceasta îndepărtează puterea din umblarea și din lucrarea noastră. Este o dezapreciere a atotsuficienței lucrării lui Hristos și a proslăvirii Sale în ceruri, ca răsplată a lucrării Sale. Dacă ai văzut numai ceva din slava Domnului Isus, pe care o are acum în cer, atunci vei vorbi despre acești iudaizanți tot așa ca și Pavel. Atunci vei spune: »Păziți-vă de câinii aceia!« (versetul 2). Ce expresie dură! Nu este o caracterizare frumoasă a acelor care de asemenea se numesc creștini. Aici nu este vorba de iudei, ci de creștinii care introduceau învățătura iudaică printre credincioși. Dar dacă am văzut că Domnul Isus a fost proslăvit, așa cum Pavel L-a văzut pe drumul său spre Damasc, vedem atunci cât de josnice și de mișele sunt încercările de a diminua valoarea crucii Sale, a învierii și proslăvirii Sale. Căci tot ce vine din fire a fost definitiv nimicit pe crucea Domnului Isus. Și oricine vrea să dea valoare lucrurilor care vin din fire, lezează prin aceasta crucea Domnului Isus.

Pavel spune: »Mie nu-mi este greu să vă scriu mereu aceleași lucruri, iar vouă vă este de folos« (versetul 1). Dacă va trebui să vă spun de mai multe ori, mie nu-mi este greu. Vouă vă dă siguranță, căci vă apără (dacă vedeți care sunt gândurile lui Dumnezeu cu privire la această temă) de atacurile acelor câini, ale acelor seducători răi, lucrători răi. El continuă: »Păziți-vă de scrâjilații aceia!« De fapt este un cuvânt de mustrare. Acești iudaizanți predicau tăierea împrejur printre creștini. Ei spuneau totodată: vedeți, acum ați fost tăiați împrejur în Hristos; aceasta este foarte frumos. Așa cum se spune în Coloseni 2: »În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești« (versetul 11). Cât de frumos ar fi dacă această tăiere împrejur făcută în interior ați pecetlui-o și ați consolida-o cu tăierea împrejur făcută la exterior, în felul acesta veți

purta la exterior un semn că aparțineți cu adevărat lui Hristos. În realitate este un atac periculos îndreptat asupra lucrării Domnului Isus. Nu este o tăiere împrejur, ci este o scrâjilare. Aceasta înseamnă de fapt o tăiere în două. Ei nimicesc tot ce a realizat Hristos, prin aceea că introduc din nou acele practici vechi. Desigur, Dumnezeu Însuși a introdus tăierea împrejur, însă ca o imagine a ceea ce urma să vină. Era o practică care arăta spre ceea ce era spiritual în ea. După ce Domnul Isus a venit, această practică nu își mai avea rostul. Cum este posibil ca după ce a venit realitatea, să te ții strâns de model, de acel simbol, care era tăierea împrejur? Pavel spune în Romani 2, 28: »Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne (aceasta nu este nicidecum tăiere împrejur, ci este scrâjilare, care constă numai dintr-o formă exterioară, fără conținut spiritual). Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă«; aceasta este tăierea împrejur făcută în interior. Dumnezeu vrea adevărul în inimă, nu lucruri de exterior. Când realitatea, Hristos, nu venise încă, Dumnezeu a dat forme. Prin modele a arătat ce urma să vină. După ce însă a venit ce trebuia să vină, cine mai voia să se țină de lucrurile care erau umbra a celor ce urmau să vină? Nu, spune Pavel, adevărata tăiere împrejur suntem noi. Da, și voi, filipenilor, voi sunteți »neamuri« netăiate împrejur, dar noi, iudei și neamuri, care suntem un trup în Hristos, suntem înaintea lui Dumnezeu adevărata tăiere împrejur, aceea a inimii, în Duhul. Despre aceasta este vorba aici.

Care sunt semnele caracteristice ale acestor oameni? Aici sunt numite trei semne caracteristice, și dacă le vom analiza vom vedea că în toate privințele sunt în opoziție cu scrâjilarea acestor creștini cu numele iudaizanti. În primul rând: noi slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu. Ce contrast! În Vechiul Testament Duhul lui Dumnezeu nu locuia în cei credincioși, din această cauză fiecare detaliu al slujbei trebuia descris. Toate ceremoniile și practicile slujbei divine trebuiau să fie fixate potrivit voinței lui Dumnezeu. Cât de mulți sunt și astăzi care doresc aceste practici vechi și de aceea au introdus sacramente, prescripții bisericești și liturghii, prescriind totul foarte detaliat. Prin aceasta se nesocotește marea realitate că Duhul Sfânt locuiește astăzi pe pământ în Adunare. Căci unde Duhul Sfânt este în cei credincioși, acolo nu este nevoie de prescripții. Căci Duhul Sfânt care este în ei știe cum ei trebuie să slujească lui Dumnezeu. El le poate ajuta și îi poate conduce în slujba pentru Dumnezeu. Atunci se slujește lui Dumnezeu nu prin rânduiri și forme. Un israelit putea să respecte exact formele date de Dumnezeu, și cu toate acestea putea să aibă o inimă care nu era născută din nou. Tot așa este și în creștinismul bazat pe liturghii. Dimpotrivă, noi putem să slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu. Unul dintre lucrurile cele mai îngrozitoare în istoria creștinismului este că prin reîntoarcerea la slujirea prin forme s-a împiedicat acțiunea liberă a Duhului în mijlocul credincioșilor. Prin aceasta s-a distrus una din trăsăturile de viață ale creștinismului și s-a reîntors la iudaism. Observi tu că aceste cuvinte nu au fost scrise în zadar? Noi slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, iar Duhul care este în mijlocul nostru știe cum trebuie noi să slujim lui Dumnezeu, prin ce poate Dumnezeu să primească ce I se cuvine.

În al doilea rând: »Ne lăudăm în Isus Hristos«. Și aceasta este o diferență mare. În ceea ce au făcut iudeii din slujba lor pentru Dumnezeu era numai firea în care se lăudau. Când cineva respectă exact rânduiriile lui Dumnezeu, cine este atunci cel care primește cinstea? Numai firea, numai propriul eu. Dar aceasta nu este semnul caracteristic al unui creștin. Creștinul se laudă numai în Isus Hristos. Iar Duhul din el nu vrea altceva, decât să pună pe Isus Hristos înaintea inimii lui. El ia din »ce este al Lui« (din slava Sa), ca să ne-o vestească și prin aceasta să umple inimile noastre (Ioan 16, 14). Acolo unde firea și eul sunt pe prim-plan, acolo nu este o slujbă adevărată pentru Dumnezeu. Acolo este o formă de slujire, o slujire egoistă. În al treilea rând: »și nu ne punem încrederea în lucrurile pământești (sau: carne)«. Aici este singurul loc din Epistola către Filipeni unde se vorbește de »lucrurile pământești« (de carne/fire). Este foarte important să înțelegem sensul cuvântului folosit în locul acesta. Carnea nu este prezentată aici ca fiind sediul poftelor și patimilor noastre. Desigur, este ceva îngrozitor când cineva trăiește în poftele și

patimile firii sale. Dar aici nu este vorba de păcatele firii, ci de presupusa »neprihănire« a firii, de așa-zisele caractere bune ale firii. Ești tu un necredincios care spune: eu sunt un păcătos, știu că sunt vinovat înaintea lui Dumnezeu, atunci îți spun: pentru tine mai există speranță. Căci acesta este singurul cuvânt înțelept pe care Dumnezeu îl aude de la un om: când omul spune, sunt un păcătos. Dar dacă te lauzi cu faptele de neprihănire ale firii tale, atunci pentru tine, vorbind omenește, nu mai este nici-o speranță, numai dacă vei fi doborât la pământ, așa cum a fost Pavel pe drumul spre Damasc. Aici este vorba de »ce este bun« în fire. Aici nu este vorba, ca în Romani 1, de oamenii care s-au stricat și pe care Dumnezeu i-a lăsat în patimile lor. Aici este vorba de oameni, ca aceia care sunt descriși în Romani 2, de predicatori de morală, care se simt mai presus de mulțimea poporului și spun: este îngrozitor ce fac acești oameni răi. Sunt oameni ca Buddha, Mohamed și Confucius, care vestesc altora morală și învață ca omul să nu se lase târât în poftă. Una din învățăturile principale ale budismului este aceea, că omul trebuie să învețe să-și stăpânească poftele. Acești oameni predică »neprihănirea« firii și se laudă cu neprihănirea proprie. Dar Pavel spune în Romani 2: »Așa dar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur« (versetul 1). Dacă te-ai vedea în lumina lui Dumnezeu, atunci ai vedea că ești tot așa de vinovat și vrednic de condamnat ca și ceilalți oameni, chiar dacă ai văruit cu grijă și nu se vede clar în afară. Nu, atunci când firea devine evlavioasă este mult mai periculos ca atunci când păcatele firii izbesc privirea. Este vorba aici de tot ce firea poate să dea la iveală ca fiind bun, neprihănire, realizări, fapte bune. Dacă a existat cineva care putea să vorbească despre acestea, atunci acela a fost apostolul Pavel.

Cineva ar putea spune: probabil că Pavel nu este autorizat să vorbească în privința aceasta, probabil că nu știe din experiență ce este firea, și de aceea condamnă cu atâta ușurință; dacă ar ști câte lucruri bune sunt în fire, n-ar face aceasta. – Desigur, acești iudaizanti nu au zis că firea este fără păcat. Și ei știau că în fire existau plăceri și poftă și că Domnul Isus a trebuit să moară pentru ele. Dar ei spuneau: să nu aruncați copilul odată cu apa din cadă. Să nu aruncați în aceeași oală ce este bun într-un om cu ceea ce este rău. Sunt atât de multe lucruri bune în iudaism! Aparent aveau dreptate. Ei spuneau: Dumnezeu Însuși a dat aceste forme. El le-a instaurat. Dacă noi le dăm la o parte așa de simplu, atunci noi nu mai putem vedea binele pe care alții l-au făcut în lumea aceasta. De ce să punem de-o parte înțelepciunea grecilor? Noi nu trebuie să neglijăm credința creștină; dar nu o putem noi vedea în legătură cu toate celelalte lucruri bune care se găsesc?

Da, spune Pavel, vă cunosc. Și eu am gândit la fel. »Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult« (versetul 4). Înainte ca să cunoască pe Domnul Isus, Pavel a posedat în starea sa naturală tot ce putea să-l facă pe om mândru. Primul lucru pe care el îl numește aici este: »tăiat împrejur a opta zi«. El a fost anexat la legământul lui Dumnezeu. Aceasta era un privilegiu deosebit. Prin aceasta se deosebea de restul oamenilor de pe pământ, care nu aparțineau acestui legământ. A fost adus pe locul unde Dumnezeu putea să reverse binecuvântările Sale. În afară de aceasta era »din neamul lui Israel«. Aparținea poporului ales al lui Dumnezeu, despre care Dumnezeu a spus: acest popor este, cei drept, cel mai mic, dar Eu îl iubesc și dintre toate popoarele l-am ales ca proprietate a Mea, ca să-Mi fie sfânt. Eu îi voi da un loc minunat în țara Canaan. Nu putea Pavel să se laude cu multe lucruri? În ceea ce privește descendența sa, a primit cele mai mari privilegii din partea lui Dumnezeu. Era »din seminția lui Beniamin«; nu dintr-una din semințiile slujitoarelor lui Iacov, ci dintr-o seminție al cărei tată era un fiu al Rahelei, soția iubită a lui Iacov, seminția care a dat naștere primului împărat al lui Israel. Avea motive să se laude în carne. Era un »evreu din evrei«, ceea ce în înțelesul cuvântului înseamnă unul care a ajuns de cealaltă parte a Iordanului. Aparținea unui popor care prin intervenția minunată a lui Dumnezeu a trecut prin Iordan și a ajuns în țară, în țara păzită de Dumnezeu și pe care a făcut-o punctul central al pământului!

Ce privilegii! Nu se poate spune că Dumnezeu este de partea ta, atunci când El dă astfel de binecuvântări unui om? Dar aceasta nu este totul: »În ceea ce privește Legea, fariseu.« Fariseii

spuneau despre restul poporului: »Dar poporul acesta, care nu știe Legea, este blestemat« (Ioan 7, 49). Aceasta înseamnă că existau mulți oameni care erau israeliți, beniaminiți, evrei, dar cei mai mulți din ei nu cunoșteau Legea. În mijlocul acestui popor Pavel ocupa un loc deosebit. El însuși spune în Faptele Apostolilor 26, 5 că a trăit »după cea mai îngustă partidă a religiei noastre, ca fariseu«. Fariseu înseamnă »pus de-o parte«, acela care s-a despărțit de poporul păcătos și s-a dedicat în mod deosebit lui Dumnezeu. În timpul când a luat naștere partida a existat multă neglijare a Legii. Dar acești farisei au cercetat Legea lui Dumnezeu și tradiția, le-au păzit și apărat înaintea mulțimii indifferente a poporului. Au prezentat Cuvântul lui Dumnezeu pe cât s-a putut de exact, ca să-l apere de toate pagubele care îi puteau fi aduse de către alții. Ce loc avea Pavel! Aparținea acestei grupe alese din mijlocul unui popor ales. Dar aceasta nu era totul. Cine dintre farisei era așa de plin de râvnă ca și Pavel? În Galateni 1, 14 putea spune că era mai înaintat în religia iudeilor decât mulți din neamul său. Nimeni nu a pășit așa plin de zel împotriva creștinilor, care, după părerea lui, batjocoreau Numele lui Dumnezeu și dezonorau Numele Lui urmând pe un batjocoritor. Nimeni dintre farisei nu a fost mai plin de râvnă pentru Dumnezeu ca el, ducând oamenii la închisoare, biciuindu-i și omorându-i. Cine în râvna lui a făcut atât de mult ca Pavel? Da, tu poți fi un fariseu, dar prin aceasta nu vei fi atât de plin de râvnă ca Pavel.

Probabil cineva va spune: Pavele, nu a existat ceva în care să fi încălcat Legea? Tu, cel care ești foarte atent la tot ce spune Legea, nu a fost un moment când această Lege te-a condamnat? Acum urmează ultimul lucru și cel mai înalt. Acest Pavel putea să spună că această Lege, pe care a dat-o Dumnezeu poporului, era pentru el o oglindă. Și atunci când s-a uitat în oglindă - și a făcut-o des, cunoștea această Lege ca nimeni altul, a învățat la picioarele lui Gamaliel -, putea spune: »cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană.« Nu exista nici-un punct în care Legea îl putea acuza. Înțelegem noi dimensiunea lucrurilor prezentate aici? Catehismul Heidelberg spune: »Prin ce cunoști tu nenorocirea? Prin Legea lui Dumnezeu.« Dar Pavel nu a recunoscut nicidecum nenorocirea sa din Lege. Dimpotrivă, când s-a așezat cu starea sa naturală înaintea oglinzii acestei Legi, a putut spune - și nimeni nu a putut spune mai bine decât Pavel, căci nimeni nu a cunoscut-o mai bine decât el - că în ceea ce privește Legea și neprihănirea care se obține prin împlinirea acestei Legi, era fără vină. Vezi tu cu ce se poate lăuda carnea? Vezi tu cum acest om, măsurat cu etaloane omenești, era cel mai bun om dintre toți? Nu exista nimeni care se putea bate cu palma pe umeri mai mult decât Pavel. Un popor ales, o partidă (sectă) aleasă, o râvnă deosebită, și în mijlocul acestora era unul fără vină în ceea ce privește neprihănirea care se capătă prin Lege, ceea ce probabil nu se putea spune despre nimeni altcineva.

Însă acum vine marea schimbare. Când acest Pavel pe drumul spre Damasc a venit în atingere cu Isus Hristos și când a strălucit slava Domnului glorificat, acest Pavel, cel mai bun dintre toți oamenii, ajunge la concluzia că el este cel mai mare păcătos! Vezi tu unde se găsește puterea noastră? Vezi tu unde trebuie să începi, înainte ca să te poți gândi la umblarea creștină? Ai avut tu o astfel de »viziune«, un astfel de tablou al lui Hristos cel proslăvit? Probabil nu pe drumul spre Damasc. Aceasta nici nu este necesar, căci tot ceea ce s-a descoperit cu privire la Domnul cel glorificat găsim în Noul Testament. Cunoști tu pe acest Domn proslăvit? Atunci vei ști că nu te poți aștepta la nimic bun de la fire, din cauza naturii ei păcătoase. Dar nici - și aceasta este învățătura cea mai importantă de aici - cele mai mari privilegii, cele mai »bune« lucruri ale cărnii (căci descendența nobilă, de exemplu, nu este ea un mare privilegiu în sine însuși?) nu au valoare înaintea lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu nu are nici-o valoare dacă tu aparții unei comunități alese, sau unei grupări religioase deosebite. Pentru Dumnezeu nu înseamnă nimic faptul că până acum ai avut o viață bună. Descendența ta privilegiată, activitățile și faptele tale religioase bune, tot ce ai obținut în viață și de care ești mândru - nu este vorba aici de păcatele tale, ci de ce este de valoare - dispar în neant în momentul când ai cunoscut pe Isus Hristos ca Omul proslăvit în ceruri. Pe drumul spre Damasc, Pavel a căzut cu fața la pământ și a zis: »Ce să fac, Doamne?« (Faptele Apostolilor 22, 10). Acum totul s-a schimbat. Obiceiurile nu mai

determină felul lui de a umbla, descendența sa este acum lipsită de importanță, Legea nu mai este firul călăuzitor în viața sa, ci acum este valabil: »Ce să fac, Doamne?«

Acum întâlnim felul de gândire despre care am citit: »Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.« (versetele 7, 8a). Tot ce a enumerat apostolul erau câștig curat. Nu este ca și cum am putea spune: dacă te uiți cu atenție, nimic nu are valoare reală. Căci tot ce am enumerat eu au fost date de Dumnezeu; nu au fost din partea oamenilor. Și totuși Pavel spune: *odinioară* a fost câștig, fără îndoială; dar când am cunoscut pe Domnul Isus, au fost o pierdere. Aici nu se spune: au devenit fără valoare. Ar fi putut spune: nu mai au nici-o valoare pentru inima mea, nu mă mai atrag. Nu, el spune: este pierdere. Căci dacă am venit în contact cu Isus Hristos și aceste lucruri mai ocupă un loc în inima și viața mea, dacă mă mai bizui câtuși de puțin pe descendența mea, dacă mai încerc să aduc ceva din Lege și din porunci în viața mea, atunci prin aceasta micșorez ceea ce Isus Hristos mi-a arătat din persoana Sa. Atunci sufăr o pierdere. Care este deci rezolvarea? Să dăm la o parte toate avantajele cărnii noastre. Aceasta nu era o izbucnire în clocot din partea apostolului; ne-am fi așteptat să fie așa atunci când a văzut slava Domnului și a căzut înaintea Lui. Da, am fi putut înțelege dacă ar fi zis: toate celelalte sunt pierdere. Dar Pavel spune: »Da, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere.« Aici este timpul prezent. El spune aceasta nu sub impresia din momentul când a căzut înaintea Domnului, ci aproape la sfârșitul vieții lui, când era în închisoare: le consider pe toate o pierdere; nu numai ce a fost câștig pentru mine, ci tot cu ce se poate lăuda omul din fire - și cu care din păcate se laudă mulți credincioși -. Toate acestea le-am considerat o pierdere din pricina »cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.«

Ori una, ori cealaltă. Tu poți da lucrurilor cărnii o alură de drăgălășenie și zici: chiar așa de rea nu este carnea. Însă aici nu este vorba de faptul, că firea este rea. Este vorba de faptul, că dacă te aștepti la ceva din partea firii, chiar și atunci când te gândești la lucrurile »bune« ale ei, atunci este imposibil ca gândurile tale să fie umplute cu adevărat de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus. Dacă vrei cu adevărat să alergi în cursă, atunci trebuie să renunți la tot ce te înfășoară așa de ușor (Evrei 12, 1). Tu poți fi mândru, simbolic vorbind, de un palton frumos, pe care îl porți, dar dacă vrei să alergi în cursă, trebuie să-l dezbraci. Probabil ești mândru de avantajele firii tale, dar dacă vrei să alergi, și dacă vrei să ajungi la ținta despre care este vorba aici, »ca să câștig pe Hristos«, atunci tot ce este un avantaj al firii trebuie să-l dai la o parte. Este vorba de avantajele de care ești mândru, despre care credeai odinioară că au valoare înaintea lui Dumnezeu și că este plăcut lui Dumnezeu dacă alergi după ele. Dar ele nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu și te împiedică în alergare. O, dacă am vedea cine este Domnul Isus! Dacă am avea înaintea ochilor tabloul pe care-l putem primi din Cuvânt cu privire la acest Domn, așa cum este El acum proslăvit în cer, atunci am socoti toate o pierdere și un gunoi! De ce este pentru noi deseori greu să dăm anumite lucruri la o parte și să renunțăm la ele? Sau de ce considerăm o jertfă, dacă trebuie să dăm la o parte anumite lucruri din viața noastră, lucruri plăcute cărnii noastre? Le considerăm o jertfă, deoarece le prețuim. Putem »jertfi« numai ce este important pentru noi. Gunoi nu putem jertfi. Dacă am vedea aceste lucruri în adevărata lor valoare, de gunoi, nu ar fi nici-o jertfă să renunțăm la ele. Când un copil se joacă cu o jucărie, este foarte greu să-i iei jucăria, va începe să plângă. Dacă îi arăți ceva mult mai frumos și i-l dai, va renunța imediat la vechea jucărie. Tot așa este și aici. Carnea se ține strâns de lucrurile pe care se bazează, căci nu are altceva. Omului firesc nu-i poți oferi nimic altceva, căci pentru el numai firea are importanță. Se poate spune: poți trăi așa, sau, tu trebuie să trăiești așa, însă este carnea care trebuie să facă aceasta și drept urmare este carnea care primește onoarea. Carnea, și nimic altceva, decât carnea, căci în omul firesc nu există altceva care ar putea să slujească lui Dumnezeu. Pune-L însă pe Domnul Isus, ca Omul proslăvit în cer, înaintea celui născut din nou, și toate acestea vor dispărea. Își vor pierde valoarea și importanța.

Trebuie să învățăm să privim lucrurile în legătură cu Hristos. Nu trebuie să judeci lucrurile prin ele înșile și să întrebi: de ce nu trebuie să acord timp unuia sau altuia din aceste hobby? Nu se pune întrebarea dacă ai voie, sau nu ai voie. Întrebarea este: ce înseamnă pentru tine prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus? Despre aceasta este vorba. Dacă întrebăm de ce nu avem voie să facem aceasta, sau aceea, aceasta înseamnă că nu știm cât este de sublim să-L cunoști pe El. Ce triste sunt de fapt aceste întrebări. Dacă am ști cu adevărat cât de minunat este să-L cunoști pe El, dacă am ști câtă putere pentru slujire, câtă putere pentru viața noastră practică și pentru lucrarea noastră există atunci când dorim după cunoașterea Lui, atunci nici pe departe nu ne-am gândi să umplem gândurile și inima noastră cu alte lucruri. Am aflat astăzi cum preocuparea cu anumite lucruri înseamnă pierdere pentru mine și m-a împiedicat în pregătirea pentru seara aceasta. Este numai un exemplu. Dar așa este cu toate lucrurile din viața noastră. Nu au fost lucruri rele în sine însuși. Dar când aceste lucruri pun stăpânire pe gândurile noastre, este imposibil să fim conștienți de sublimul cunoașterii Domnului Isus. Acolo găsim putere. »Ca să câștig pe Hristos«, spune apostolul aici. Nu a câștigat el pe Hristos, atunci când a venit la credință? Într-un anumit sens, da. Domnul Isus a devenit Mântuitorul lui, despre care știa că a purtat păcatele lui pe cruce. Dar aceasta nu este câștigarea lui Hristos. Ceea ce Pavel spune aici, este ce spune cineva care aleargă în cursă și vrea să câștige premiul care îl așteaptă la terminarea alergării. Este ceea ce își dorește un soldat în slujba sa, și anume ca el, după ce a luptat bine, să fie avansat în grad. Acest grad, acest preț este Hristos. Aici înseamnă, să fim asemenea lui Hristos. Aceasta este dorința apostolului.

Poți tu înțelege aceasta? Dacă am avea aceeași impresie cu privire la Domnul Isus proslăvit în cer, dacă am fi văzut lumina (ca să putem vedea când cercetăm Cuvântul), dacă am fi auzit vocea (pe care o putem auzi când cercetăm Cuvântul), da, atunci vom putea înțelege ce își dorea apostolul: prețul chemării cerești a lui Dumnezeu – a unui Dumnezeu care a vorbit din cer și care a zis: aici este prețul, și nu pe pământ. Dacă am fi văzut acest preț, atunci nu vom dori nimic altceva, decât numai să-l câștigăm. Desigur, prețul nu-l vom câștiga niciodată pe pământ, fără îndoială este așa, căci acest preț este în cer și noi îl vom primi abia atunci când vom fi la Domnul. Dar nicidecum nu este lipsit de importanță să alergăm după el! Sunt mulți credincioși care spun: niciodată nu vom fi desăvârșiți pe pământ. Atât timp cât vom fi pe pământ, totul este slăbiciune și lipsă; nu se va schimba atâta timp cât nu vom fi la Domnul. Nu, dacă vorbim așa, ne producem singuri pagubă, ca să nu zic că producem Domnului pagubă. Ne pricinuim singuri pierdere și nu vom găsi putere de a umbla. Căci numai atunci când ochiul meu rămâne îndreptat spre Isus nu mă voi clătina și nu-mi voi pierde curajul. Dacă ochiul meu este fără prefăcătorie, adică este luminat numai de El, este umplut de Persoana Lui, atunci tot trupul este lumină; atunci mâinile mele vor ști ce să facă și picioarele vor ști unde trebuie să se oprească; atunci gura mea va ști ce să vorbească. Acestea sunt urmările, când ochiul meu este îndreptat spre Isus. Nu se merită pentru un credincios să facă așa? Desigur, Lumina este la capătul drumului și noi nu vom ajunge la lumină înainte de a parcurge tot drumul; și totuși este așa: cu cât am înaintat mai mult pe drum, cu atât mai lumina strălucește mai luminoasă, căci ne apropiem tot mai mult de ea; cărarea noastră devine mai luminoasă, vom ști mai bine cum trebuie să umblăm, și aici pe pământ ne vom asemăna tot mai mult cu El. Este hotărârea lui Dumnezeu ca noi să fim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8, 29), dar aceasta nu înseamnă ca noi să ne dăm mulțumiți, că așa va fi când vom fi la El. Dumnezeu vrea ca noi să privim cu fața descoperită slava Domnului și astfel zi de zi să fim schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului (2 Corinteni 3, 18). Însă pentru aceasta inima noastră trebuie să fie umplută de valoarea nespus de mare al cunoașterii Lui și să aibă dorința să câștige pe Hristos.

»Ca să câștig pe Hristos«, spune Pavel în versetul 9, »și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea.« El dorește ca Dumnezeu, atunci când îl va »cerceta« la sfârșitul călătoriei, să găsească în el o neprihănire care a luat naștere prin Hristos Isus; aceasta este neprihănirea pe care a avut-o Domnul Isus Însuși, dovedită prin aceea că Dumnezeu L-a înviat din morți. El vrea să

aibă această neprihănire, care se obține prin credință. Această neprihănire nu se obține prin lucrările firii, ci prin credința în Isus Hristos, care a murit și a înviat, și care este proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. Este bine să înțelegem însemnătatea acestor cuvinte foarte frumoase. În Epistola către Romani este vorba și de faptul că noi am primit neprihănirea lui Dumnezeu. Însă ea este acolo în opoziție cu păcatele noastre. Mai întâi, noi am fost într-o stare păcătoasă, în care nu am fost în stare să obținem neprihănirea. După ce Pavel a descris în capitolul 3 această stare stricată, spune: »Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără Lege – despre ea mărturisesc Legea și prorocii« (versetul 21). Dumnezeu ne-a socotit neprihăniți cu privire la vechea noastră stare păcătoasă și ne-a dăruit neprihănirea Sa. Dar nu despre aceasta este vorba aici. Aici este neprihănirea lui Dumnezeu nu cu privire la păcatele noastre, ci cu privire la neprihănirea firii, a realizărilor cărnii. Carnea poate prezenta multe ochilor omului natural: toate realizările cărnii, cu care se mândrește și pe care noi le aducem cu plăcere lui Dumnezeu și despre care credem că sunt plăcute lui Dumnezeu. Pavel spune: ele nu mă mai interesează; chiar dacă prin lucrările firii religioase aş putea obține o neprihănire înaintea lui Dumnezeu, nu vreau să mai am o astfel de neprihănire, după ce am văzut ce înseamnă neprihănirea care este în Isus Hristos și care se obține prin credința în El.

Aici nu este vorba de faptul, dacă neprihănirea obținută prin fire are valoare, sau nu are valoare în sine însuși. Însă Pavel spune aici: chiar dacă prin Lege sau prin fire aş obține o neprihănire, această neprihănire nu mai este atrăgătoare pentru mine. De ce nu? El a văzut cine este Domnul Isus. El nu vrea o neprihănire proprie, căci atunci ar primi el onoarea. Dacă obțin o neprihănire în baza faptelor Legii, atunci *eu* voi fi onorat. Însă prin credința în Isus obținem o neprihănire prin care numai El este onorat, căci această neprihănire a luat naștere prin suferințele Sale și prin învierea Sa; numai Lui Îi datorăm aceasta, și Lui I se cuvine onoarea. Noi nu dorim să ne lăudăm prin noi înșine, ci în Hristos (versetul 3).

Pavel dorește să posede neprihănirea care este din Dumnezeu. Este o exprimare deosebită: neprihănirea din Dumnezeu. O găsim în Noul Testament numai aici. Aici nu se spune: neprihănirea Lui Dumnezeu, și anume neprihănirea pe care Dumnezeu o arată în opoziție cu neprihănirea pe care noi am obține-o prin lucrările firii, adică o neprihănire omenească. Este o diferență mare! Aici se spune: »Neprihănirea din Dumnezeu«: Dumnezeu este izvorul acestei neprihăniri. Este neprihănirea omului, dar nu este născută prin fapte omenești, ci din Dumnezeu. Nu vrem o altă neprihănire. Nu vrem ca noi să primim onoarea, ci dorim să posedăm neprihănirea care este din Dumnezeu, și pentru care I se cuvine toată onoarea. Vrem să avem o neprihănire care se bazează pe ceea ce a făcut Domnul Isus. Aceasta este la sfârșit: o neprihănire prin credință, sau mai exact spus: *din* credință, pe baza acceptării prin credință a Domnului Isus ca pe Acela care nu numai a fost dat la moarte din pricina fărâdelegilor noastre, ci și a fost înviat din pricină că am socotiți neprihăniți. (Romani 4, 24, 25)

Vezi tu diferența? Oricât am fi noi de mândri cu ceea ce am obținut – de îndată ce vedem ce a dat naștere Domnul Isus, ce a obținut El pe cruce, nu mai suntem interesați de aptitudinile și realizările noastre. Le vom pune la o parte, căci vom dori să posedăm numai ce a făcut El pentru noi și să-L cunoaștem pe El și puterea învierii Lui (versetul 10). După aceasta alerga apostolul. El spune mai întâi: »... ca să câștig pe Hristos«; aceasta are loc la sfârșitul călătoriei. Abia atunci vom câștiga pe Hristos cu adevărat. Putem deci să alergăm într-acolo, și noi ne vom asemăna tot mai mult cu El, în măsura în care alergăm, dar niciodată aici pe pământ nu vom ajunge la țintă. Însă în versetul 10 este vorba, ca deja aici pe pământ să ne străduim să-L cunoaștem tot mai mult. Dacă vom întreba pe cineva, care s-a întors de curând la Domnul: cunoști pe Domnul Isus?, el va răspunde: Îl cunosc ca Mântuitorul și Domnul meu. Însă Pavel spune la sfârșitul călătoriei vieții sale creștine: »... ca să-L cunosc pe El.« Este o diferență mare dacă am cunoscut pe cineva și pot spune: da, îl cunosc – sau a spune: trăiesc în fiecare zi cu el și știu exact cum se comportă, cum gândește și ce simte. Aceasta este cunoașterea adevărată. Suntem noi interesați să-L cunoaștem în felul acesta? Dorim noi să știm ce gândește El despre noi, cum dorește El ca să

umblăm? Mai mult, suntem noi interesați să știm cine este El acolo, ca Domn proslăvit? Dorim noi să cunoaștem frumusețea și slava Persoanei Sale? Numai cunoașterea Persoanei Sale și umplerea noastră cu Persoana Lui ne va da putere pentru lucrare. Dacă vrem să avem felul de gândire al lui Hristos, atunci să nu cântăm: O, nu, eu nu sunt ca Isus. Atunci eu mai sunt încă punctul central. Nu, noi trebuie să umplem gândurile noastre cu cunoașterea Persoanei Sale. Realizările noastre spirituale nu vor mai avea atunci nici-o importanță. Nu ne vom mai gândi la maturitatea noastră spirituală. Dacă suntem cu adevărat umpluți de El, atunci vom crește de la sine. În momentul în care mă întreb dacă fac progrese spirituale, maturizarea mea spirituală va stagna, căci atunci sunt iarăși umplut cu realizările mele, cu persoana mea.

Apostolul are aici dorința să-L cunoască pe El și puterea învierii Lui. L-a văzut ca Domnul cel înviat și proslăvit. El dorea acum să experimenteze în viața lui această putere a învierii. Aceasta este ceea ce noi putem experimenta acum. Nu este puterea învierii (așa cum au presupus unii) pe care o vom cunoaște când vom învia din morți, ci este puterea învierii Sale pe care trebuie să-o cunoaștem acum în viața noastră. Pavel a văzut pe Domnul Isus ca Omul înviat și proslăvit în cer. Acum dorea să afle »în trup« ce înseamnă că Hristos a înviat, ca astfel în puterea acestei învieri să-și continue drumul. Așa cum El a fost înviat prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în noua viață, adică în puterea în care a fost El înviat (Romani 6, 4). La aceasta se gândește Pavel aici, și cât de important este aceasta. Sunt mulți creștini care doresc să cunoască părtășia suferințelor Lui, care, ca și Domnul Isus, sunt gata să sufere aici pe pământ din pricina neprihănirii și din pricina Numelui Său. Dar aceasta nu este posibil *înainte* de a cunoaște puterea învierii Sale.

Desigur aici nu este vorba de suferințele pentru aducerea mântuirii. În privința aceasta nu putem avea părtășie cu Domnul. Lucrarea de pe cruce trebuia să-o facă numai El singur. Însă suferințele pe care le-a îndurat aici pe pământ din partea oamenilor, care-L batjocureau și Îl disprețuiau, pentru că era Martorul lui Dumnezeu, suferințele pe care le-a îndurat, deoarece sufletul Lui curat era în mijlocul unei lumi îngrozitoare, stricate, *aceste* suferințe – nici măcar suferințele *pentru* El, ca martori ai Lui, ci suferințele *împreună cu* El, care rezultă din faptul că umblăm împreună cu El -, pe acestea putem să le împărtășim. Doresc inimile noastre aceasta? Sunt mulți creștini, așa cum am spus, care doresc. Dar dacă ei nu au cunoscut mai înainte puterea învierii Sale, atunci nu vor putea cunoaște părtășia suferințelor Lui, cu atât mai puțin se vor putea face una cu moartea Lui. Cum am putea să dorim să intrăm în moartea Lui, dacă mai înainte nu știm că El a obținut victoria asupra morții și a înviat? Cum am putea să îndrăznim să mergem de bună voie în întâmpinarea morții Lui, fără să cunoaștem puterea învierii Lui? Ce gând îngrozitor! Sunt mulți oameni care doresc să urmeze pe Domnul Isus. Dar cât de departe vor ei să-L urmeze? Felul de gândire al lui Hristos se arată în ascultare, care în cele din urmă a fost o ascultare până la moarte, da, moarte de cruce. Câți sunt gata să facă aceasta?

Au fost unii care au fost gata să-și dea viața pentru idealurile lor, pentru concepțiile lor creștine, dar care nu au fost născuți din nou, și de aceea nu au cunoscut puterea învierii Sale. Ei au mers, cei drept, în moartea Sa, dar în veșnicie vor trebui să rămână în această moarte. Dacă vrei cu adevărat să ai părtășie cu suferințele și cu moartea Sa, și să ajungi la învierea din morți, atunci tu trebuie ca mai înainte să fi cunoscut practic puterea învierii Sale în viața ta. Nu numai în sensul că ai murit împreună cu Hristos și ai înviat împreună cu El – acesta este începutul, e de la sine înțeles – ci și, cunoști practic în viața ta puterea învierii Sale. Așa spune Pavel în 2 Corinteni 1, 9, că în mijlocul suferințelor și prigonirilor a experimentat în trupul său ce înseamnă că Dumnezeu înviază morții, căci el a cunoscut în viața sa această putere a învierii. Chiar și un om ca Avraam, de exemplu, a cunoscut puterea acestei învieri, când a trebuit să învețe că drumul lui Dumnezeu duce peste moartea tatălui, atrofierea propriului trup (Romani 4, 19) și în cele din urmă »moartea« fiului său. Totul a murit: tatăl său, fiul său, și el însuși. Prin aceasta a cunoscut puterea învierii, și anume, a unui Dumnezeu care dă viața, acolo unde stăpânește moartea. Acest

Dumnezeu este cel ce dă putere în viața unui creștin, și desfășurarea puterii într-o țară unde totul vorbește de urmările morții.

Aceasta este puterea învierii lui Hristos. Abia atunci putem avea părtășie cu suferințele Sale. Aceasta dorea apostolul. De ce? Pentru că nu dorea nimic altceva, decât numai pe Domnul. Domnul Isus a spus: »Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni« (Ioan 15, 20); și: »Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră« (Ioan 15, 18). Pavel nu dorea să fie mai mult decât El. Dorea să fie la Hristos, să-L cunoască și să-L câștige. Ce diferență față de ucenici. Citim în Evanghelia după Marcu 10, 32 că plini de frică au urmat pe Domnul Isus pe drumul Lui spre Ierusalim. Aceasta nu este cunoașterea puterii învierii Sale. Aceasta nu înseamnă că mergi pe drum fiind deplin conștient cine este El și ce poate face El. Ei erau plini de frică, iar pe de altă parte vorbeau între ei, voind să știe cine este cel mai mare, și Iacov și Ioan au venit la Domnul și L-au întrebat dacă au voie să șadă la dreapta și la stânga Lui în Împărăția Sa. Aceasta nu arată că ești umplut de prețul nespus de mare al cunoașterii Lui. Este laudă în propriile calități și aptitudini, în propriile realizări ale firii. De aceea Domnul Isus a răspuns: »Puteți voi să beți paharul, pe care am să-l beau Eu, sau să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat eu? Putem, au zis ei. Și Isus le-a răspuns: Este adevărat că paharul pe care îl voi bea Eu, îl veți bea, și cu botezul cu care voi fi botezat Eu, veți fi botezați; dar cinstea de a șede la dreapta sau la stânga Mea, nu atârnă de Mine s-o dau, ci ea este numai pentru aceia pentru care a fost pregătită.« (Marcu 10, 38-40).

Cât de cu totul altfel se prezintă lucrurile aici la Pavel! El nu era mai bun decât ei, dar el a văzut pe Domnul glorificat, ceea ce pentru cei doi ucenici nu era posibil. El a văzut frumusețea Lui și a fost atât de mult umplut cu ea, că propria lui mărime a devenit fără valoare, nu a mai avut nici-o frică și nu a mai avut nici-o altă dorință, decât să bea paharul pe care l-a băut Domnul Isus (aceasta este posibil, așa cum Domnul Însuși a spus), și să fie botezat cu botezul, cu care a fost botezat El. Nu să fie călăuzit de simțământul valorii sale și de dorința de a fi cel mai mare, ci să fie cel mai neînsemnat și în această ascultare să urmeze pe Domnul până la moarte, da, moarte de cruce. Aici nu este vorba de mântuire, așa cum am spus, ci de suferințele pe care Domnul Isus le-a îndurat din partea oamenilor. Apostolul dorea să aibă parte de ele și ca el, ca și Domnul Isus, să ajungă la acest final minunat, învierea din morți. Domnul Isus a înviat din morți. Ce desfășurare a puterii! În Evanghelia după Marcu 9, 32 citim că ucenicii s-au temut să-L întrebe, ce este învierea din morți. Pavel a știut ce înseamnă că Domnul Isus a înviat din morți și acum șade la dreapta lui Dumnezeu ca Omul înviat și proslăvit. Pavel dorea să ajungă și la această înviere din morți. El se exprimă aici în felul următor: »Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți« (versetul 11) – în orice chip, chiar dacă pentru mine ar însemna moartea, eu sunt gata pentru aceasta. Și dacă va trebui să mor, așa cum Domnul Isus a trebuit mai întâi să moară, să fie pus în mormânt și abia după aceea să ajungă la învierea din morți, eu sunt gata s-o fac, căci doresc chiar, să mă fac asemenea cu moartea Lui. Desigur, noi sperăm să fim îmbrăcați, și nu dezbrăcați (2 Corinteni 5, 4), sperăm să vină Domnul Isus, ca să schimbe trupul stării noastre smerite și să-l facă asemenea trupului Său de slavă (versetul 21). Dar dacă era necesar în alt mod să se ajungă la înnoirea trupului, apostolul era gata pentru aceasta. Dorea să ajungă la acest moment minunat, când va fi la El și va primi premiul luptei (căci El este prețul), când gândurile lui vor fi pe deplin umplute cu El și când nu va mai fi nimic care să-l distragă de la El și când va fi ca El. Aceasta este o speranță fericită.

O, nu, el nu a primit încă acest premiu al luptei, era imposibil. Nu era încă desăvârșit în această privință (sau: adus la desăvârșire) (versetul 12). Desăvârșirea este aici un cuvânt important. Citim în versetul 12 că apostolul nu era încă desăvârșit, însă în versetul 15 se spune: »toți, care suntem desăvârșiți.« Pare să se contradică. Pentru a înțelege este necesar să știm că Noul Testament vorbește despre trei feluri de desăvârșire a celor credincioși. Prima o găsim în Evrei 10, 14: »Căci printr-o singură jertfă El (Domnul Isus) a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți«. Aceasta înseamnă: prin jertfa Domnului Isus am fost făcuți desăvârșiți odată

pentru totdeauna; prin credința în El am fost făcuți apti pentru totdeauna să avem parte de moștenirea sfinților, în lumină (Coloseni 1, 12). În privința aceasta am fost făcuți desăvârșiți. Nu mai este necesar să se mai adauge ceva. Aceasta este desăvârșirea pe care o posedă fiecare credincios, chiar dacă s-a întors la Domnul numai de un minut. A treia desăvârșire o găsim în versetul 12. Aceasta este desăvârșirea pe care o vom avea când vom fi la Domnul Isus și când trupul nostru va fi schimbat și va fi asemenea trupului Lui de slavă (versetul 21). Atunci nu vom mai avea carnea, sau firea (firea rea sau firea religioasă nu vor mai fi). Tot ce este în noi și amintește de lume va fi îndepărtat. Vom fi la El și Îl vom cunoaște cu adevărat în toată măreția Lui. Aceasta este a treia desăvârșire. Dar există și o a doua desăvârșire, și anume maturitatea. Aceasta nu o are unul care s-a întors de curând la Domnul. Ea se obține totuși aici pe pământ. Aceasta este desăvârșirea prezentată în versetul 15; ea nu înseamnă că am primit deja premiul, dar avem deplina conștiință de felul în care vom primi premiul luptei. Nu înseamnă că s-a terminat alergarea, ci această desăvârșire cuprinde deplina conștiință despre felul cum trebuie să facem această alergare. Atunci ochiul este simplu, și nu vede nimic altceva, decât numai pe Domnul Isus. Aceasta este caracteristica părinților în Hristos (1 Ioan 2, 13,14), despre care se poate spune numai, că ei Îl cunosc pe Acela care era de la început.

Aceasta este desăvârșirea din versetul 15. Însă în versetul 12 se spune că apostolul nu posedă încă cealaltă desăvârșire, adică desăvârșirea de a fi la Hristos. După aceasta alerga el. Nu era o încercare lipsită de speranță. Alerga, ca astfel lumina să strălucească tot mai puternic și ca el să devină în viața practică tot mai mult asemenea Domnului Isus, pentru că el însuși a fost prins de Hristos Isus. Este o chestiune foarte importantă. Cât de mult se aleargă pretutindeni după neprihănire! Se aleargă după felul de gândire ca al lui Isus Hristos! Dar tu trebuie să fii mai întâi prins de Hristos Isus. Așa spune mireasa în Cântarea Cântărilor 1, 4: »Trage-mă după Tine! Și haidem să alergăm (textual: voi alerga tras de Tine).« Mulți lasă primele cuvinte la o parte și spun: Te vom urma. Mireasa spune mai întâi: Trage-mă după Tine. Mai întâi tu trebuie să fii tras. »Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis«, spune Domnul Isus (Ioan 6, 44). Însă aceia care au fost atrași de El și au fost puși cu picioarele pe cărarea neprihănirii trebuie să înceapă să alerge. Au fost puși de Domnul Isus pe blocul de start. Acum trebuie să înceapă să alerge în cursa de întrecere. Chiar dacă vor rămâne pe blocul de start, ei vor ajunge totuși în ceruri, dar ei au pierdut cursa de alergare. Vor fi mântuiți, dar ca prin foc (1 Corinteni 3, 15). Nu au învățat să cunoască cunoașterea Domnului Isus, să cunoască ce se găsește în El. Au rămas slabi, puterea lor spirituală nu s-a dezvoltat. Ce pierdere pentru ei înșiși; însă înainte de toate ce pierdere pentru Domnul! Aceasta va avea consecințe în veșnicie pentru ei. Desigur, în cer vor fi desăvârșiți, dar pentru că le lipsesc aceste experiențe creștine, Domnul nu-i va putea folosi în lucrarea Sa așa cum ar vrea, de exemplu în timpul Împărăției de o mie de ani, sau pe pământul cel nou.

Este deosebit de important cât de mult am alergat noi aici pe pământ ca să primim premiul. Apostolul însuși nu consideră că l-a primit, dar nu are altă dorință decât numai, uitând ce este în urma lui, să alerge spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus (versetele 13 și 14). Uitând ce este în urmă! Imaginează-ți că el aleargă în această cursă și în fiecare clipă s-ar uita înapoi și ar spune: linia de start a fost foarte plăcută. Dacă aș fi acum acolo nu ar mai trebui să fac acest efort. Chiar dacă te-ai uita la câmpiile din jur, la toată frumusețea care rămâne în urma ta, nu vei putea să alergi. Uităm noi ce este în urma noastră? În aceasta se cuprinde totul, chiar și lucrurile cu care se mândrește firea. Totul, chiar și lucrurile de care noi ca credincioși ne-am bucurat, sau au fost prilej pentru fire, sau poate chiar ceva prin care am crezut că suntem plăcuți lui Dumnezeu. Am uitat noi? Cu cât uităm mai mult, cu atât mai mult putem să alergăm după Domnul, să-L urmăm, să-L cunoaștem mai bine și în cele din urmă să câștigăm premiul. Nu zic să uităm cine am fost. Pavel nu a uitat niciodată că a fost cel mai mare dintre păcătoși. Trebuie să ne verificăm permanent și să rugăm pe Dumnezeu: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima!« (Psalmul 139, 23). Nu trebuie să uităm cine am fost și ce

am făcut. Trebuie însă să uităm – despre aceasta este vorba în tot acest capitol – lucrurile cu care ne-am lăudat odinioară, în ce ne-am căutat mântuirea, ce am prețuit odinioară și care acum sunt pentru noi numai un gunoi și o pierdere. Să ne asemănăm acelui om de afaceri, care căuta mărgăritare (la plural!) frumoase și când a găsit un mărgăritar de preț, a uitat pe toate celelalte și l-a cumpărat (compară cu Matei 13, 45,46). Acum nu mai putea să cumpere alte mărgăritare, căci a vândut tot ce avea, toată averea, ca să posede acest mărgăritar (perlă). Nu mai existau alte perle frumoase? Cu una putea să cumpere alte zece perle, chiar dacă nu erau așa de frumoase, dar ar fi avut totuși zece. Nu, el a văzut frumusețea copleșitoare a acestei perle! Eu cred de fapt că acest tablou vorbește de ceea ce Domnul Isus a văzut în Adunare; dar nu pot face și o aplicare la ceea ce un credincios poate vedea în El? Dacă L-am văzut cu adevărat în slava Sa, și am văzut premiul chemării cerești a lui Dumnezeu (acesta este Domnul Însuși), atunci vom uita totul și vom alerga după el.

»Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți« (versetul 15a). Dacă conștiința noastră este umplută realmente cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, să fim atunci însuflețiți de gândul acesta și să nu mai avem alte dorințe! Aici se vorbește despre trei grupe de creștini. Este bine să ne întrebăm cărei grupe aparținem. (Probabil nu aparții niciuneia din aceste trei grupe, și aceasta este posibil.) Prima constă din aceia care sunt desăvârșiți, care prin experiență au înțeles că nu este interesant să lași altceva în inimă, decât numai prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus. Cât de multe lucruri frumoase sunt pe pământ - și ele există, nimeni nu va contesta că Dumnezeu a dat lucruri frumoase în natură, sau oriunde altundeva -, toate aceste lucruri își pierd valoarea atunci când am văzut cine este Domnul Isus și ce înseamnă să cunoști Persoana Sa. Atunci dispar toate. Să fim însuflețiți de gândul acesta! Gândești tu altfel? »Dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință« (versetul 15b). Nu toți am progresat la fel de mult. Aici nu este vorba de lucruri firești, de credincioși firești. De aceea am spus: Probabil că sunt aici unii care nu aparțin niciuneia din aceste trei grupe, deoarece ei nu sunt duhovnicești. Aici este vorba de credincioși care nu au învățat așa cum se cuvine, că pentru Dumnezeu nimic altceva nu are valoare, decât numai Domnul Isus și că noi nu putem nimic altceva aduce lui Dumnezeu în lucrarea noastră, în rugăciunile noastre, în adorarea noastră, decât numai pe Domnul Isus Însuși, și numai pe El.

Un exemplu clar în privința aceasta avem în cei slabi și în cei tari în Romani 14. La ambele grupe este vorba de credincioși și ambele grupe sunt duhovnicești (să reținem bine aceasta), căci și cei slabi doresc cu sinceritate să slujească Domnului. Ei socotesc, de exemplu, o zi mai presus de alta. Ei nu făceau aceasta în felul în care cunoaștem noi sărbătorile creștine, care nu au nimic a face cu devotarea noastră pentru Domnul. Însă ei erau slabi pentru că nu vedeau, că pentru cei tari, cei desăvârșiți, toate zilele erau la fel. Că Dumnezeu nu acordă nici-o valoare unor astfel de forme și practici exterioare, ci totul este duhovnicesc, și tot așa trebuie să fie și lucrarea noastră. Acești credincioși aveau în întregime dorința să slujească Domnului, dar ei nu au învățat că tot ce este din carne (sau: fire; chiar și ținerea acestor zile, care au fost într-adevăr date de Dumnezeu, dar care erau numai o umbră), și-au pierdut însemnătatea, după ce a venit realitatea (Coloseni 2, 17). Ei, deci, nu erau »desăvârșiți«, nu erau maturizați. Nu puteau fi umpluți cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, căci în inima lor mai era loc pentru practicile vechi, iudaice. Făceau aceasta cu cele mai bune intenții, dar era slăbiciune. Pavel spune: Dumnezeu vă va descoperi și aceasta. Dar în ceea ce am ajuns de aceiași părere, să umblăm la fel (versetele 15, 16). Observi că aici nu este vorba de credincioși neduhovnicești? Crezi tu că Dumnezeu va spune unui credincios carnal, care este indiferent și face ce gândește, după plăcerea și inima lui (uneori trebuie să ne întrebăm dacă este credincios): totul este în ordine cu tine, îți voi descoperi și aceasta, mergi mai departe așa cum ești? Dumnezeu nu va spune niciodată așa. Dumnezeu va spune: întoarce-te de pe drumul pe care mergi, căci este un drum spre dezonorarea Numelui Meu și pagubă pentru tine însuși.

Pavel spune în 1 Corinteni 2, 6: »Propovăduim înțelepciunea printre cei desăvârșiți (sau: maturizați)«. Pentru a înțelege deplină descoperire a lui Dumnezeu nu depinde dacă ai o minte scilicet, sau ai citit multe studii biblice, ci trebuie să fi desăvârșit. Această desăvârșire o aveau părinții spirituali, despre care Ioan spune că ei nu au nimic altceva, decât pe El, Cel care este de la început, acesta este Hristos. Desăvârșirea noastră nu constă în cunoștințele noastre. Cunoștința poate fi chiar un prilej pentru fire, ca să se umfle de mândrie, dacă nu este însoțită de dragoste (1 Corinteni 8, 1). Un frate se poate simți, fără să-și dea seama, că este mai bun decât altul, deoarece are în bibliotecă mai multă literatură de zidire sufletească, sau pentru că petrece mai mult timp în rugăciune, sau participă mai des la orele de Adunare. Toate acestea sunt realizări ale firii, la care se uită, și ele sunt spre dezonorarea Domnului.

Nu este vorba de frați și surori neduhovnicești, și nici de fire, ci de faptul că nu am văzut pe deplin, că tot ce avem nevoie se găsește numai în Domnul Isus. *Aceasta* este slăbiciunea. Despre un copilș în credință se poate spune că el are ungera Duhului Sfânt, dar el trebuie să învețe atât ce este lumea, cât și ce este răul (1 Ioan 2), înainte ca să devină un tată în Hristos și să obțină deplină maturizare a omului desăvârșit în Hristos (Efeseni 4, 13). Pentru aceasta este nevoie de creștere spirituală, care nu se găsește încă la unul tânăr în credință, căci el nu știe multe despre Domnul Isus, decât numai că El a purtat păcatele lui. Când crește, va cunoaște mai bine pe Domnul și va deveni desăvârșit. În privința aceasta trebuie să-l imităm pe Pavel.

»Urmați-mă pe mine, fraților« (versetul 17). Înțelegem că nu este vorba să avem pe apostol ținta ochilor noștri. Pavel însuși a spus, că nu are altă țintă, decât numai pe Domnul proslăvit în cer. Dacă el spune aici: »Urmați-mă pe mine, fraților«, prin aceasta vrea să spună: voi trebuie, ca și mine, să alergați să primiți premiul chemării cerești și să fiți umpluți cu prețul nespuse de mare al cunoașterii Lui. În privința aceasta să fim imitatorii lui și ai altora, care umblă tot așa ca apostolul. În contrast cu aceasta vorbește despre a treia grupă de creștini; o grupă, care poartă Numele lui Hristos, dar care nu sunt credincioși. Aici se spune – aici este o atenționare a apostolului, probabil și pentru noi, căci probabil stăm sub influența acestor creștini: se poartă ca vrăjmași ai *crucii lui Hristos* (versetul 18). Nu se spune aici că sunt *dușmani ai lui Hristos*! Nici-un om, care se numește creștin, nu poate fi totodată un dușman public al lui Hristos, căci aceasta ar fi în contradicție cu mărturisirea lui. Prin mărturisirea lui, el spune că vrea să-L urmeze pe Hristos. El vrea să-L urmeze numai în *viața* lui pe pământ, căci el este un dușman al *crucii* lui Hristos. El nu este gata să facă ce a spus Domnul în Luca 14, 27: »Și oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu.« Dacă vrem să urmăm cu adevărat pe Domnul Isus, să avem felul de gândire al Lui (capitolul 2, 5), atunci trebuie să ținem seama de consecințe, căci drumul lui Hristos se sfârșește în ascultarea crucii. Mai există un punct de vedere mult mai important. Acești oameni sunt dușmani ai crucii lui Hristos și în sensul că ei nu vor să accepte că crucea este sfârșitul radical a tot ce este din fire: că crucea este sfârșitul radical al tuturor orânduielilor firii. Crucea nu este numai sfârșitul păcatelor noastre, ci și al realizărilor cărnii. Crucea este sfârșitul și al tuturor rânduielilor date de Dumnezeu, și care au fost bune, atunci când le-a dat Dumnezeu, dar au devenit fără importanță după ce în Hristos a venit împlinirea tuturor acestor simboluri. Oricine este un dușman al crucii, va nega aceste lucruri și prin pricina de poticnire a crucii, așa cum spune Galateni 5, 11, va ajunge la cădere. Ei nu recunosc că lumea trebuie să fie răstignită față de ei, și ei față de lume (Galateni 6, 14). Ei încearcă să introducă printre cei credincioși ceea ce a avut sfârșit pe crucea de pe Golgota.

Cele două mari greșeli din creștinătate – una din acestea am numit-o deja – constau în respingerea (deseori inconștient, căci sunt și mulți credincioși afectați de ea) a ceea ce a avut loc pe cruce. În primul rând au dat la o parte pe Duhul lui Dumnezeu, introducând vechile practici iudaice, prin care ar trebui să slujim lui Dumnezeu, să programăm străngerile noastre, lucrarea pentru Dumnezeu să se facă prin cei ce ocupă funcții stabilite de oameni, etc. Toate acestea înseamnă negarea a ceea ce a avut loc la cruce. A doua greșală cu consecințe grave este că din lucruri date de Dumnezeu, și anume botezul și Masa Domnului, s-a făcut sacramente (mijloace

de obținere a harului). Unii protestanți spun cu bucurie că ei nu au șapte sacrameinte, așa cum au catolicii, ci numai două. Dar după Scriptură acestea sunt prea multe. Scriptura nu cunoaște nici-un alt „mijloc de a avea parte de har“, decât numai unul singur, Domnul Isus Hristos. Pentru cel credincios nu există nimic altceva prin care poate să-și întărească credința, decât numai Hristos Însuși. Tocmai aceste două practici, pe care le-a dat Dumnezeu, nu vorbesc despre viață, despre întărirea credinței, ci, dimpotrivă, despre moarte. Botezul este un tablou al morții lui Hristos, cu care ne facem una, îngropați în moartea Sa (Romani 6, 4). Masa Domnului este vestirea morții Domnului (1 Corinteni 11, 26). Aceste două practici, singurele, pe care le avem, vorbesc despre moartea lui Hristos, despre cruce, despre sfârșitul a tot ce aparține omului vechi. Ele vorbesc foarte clar, că Dumnezeu nu poate tolera nimic de la carne (fire), nu numai păcatele, ci și ce este „bun“ de la fire. Este inutil pentru Dumnezeu. Și pentru credinciosul care a văzut cine este Domnul Isus, firea nu va mai avea nici-o însemnătate. Nici chiar realizările firii nu-l vor mai interesa. Le va considera ca pe o haină învechită, în comparație cu slava lui Hristos.

Pavel a trebuit să vorbească plângând despre acești dușmani, căci el a văzut influențele rele care porneau de la acești creștini falși. Erau mulți care se comportau astfel, așa spune aici. Ce stare! Pe când Pavel încă trăia și era în închisoare, fără posibilitatea de a face ceva, a trebuit să constate că erau mulți care voiau să readucă între cei credincioși ceea ce prin crucea lui Hristos a fost pus la o parte. Desigur, erau „creștini“, însă Pavel spune aici: »sfârșitul lor va fi pierzarea« (versetul 19). Acesta este sfârșitul oamenilor care neagă necazul crucii și nu vor să recunoască că omul cel vechi a fost omorât pe cruce. Să reținem bine aceasta! Aici nu este vorba de cei care au fost înșelați, de cei care au fost duși în rătăcire, ci de aceia care au introdus aceste sisteme greșite în creștinătate, care despart pe credincioși de Domnul. Sfârșitul lor este pierzarea, dumnezeul lor este pântecul. Ei au interese numai pentru fire, pentru ce primește trupul. Slava lor este în rușinea lor, în ceea ce Dumnezeu numește rușine, și anume încrederea în ceea ce a fost nimic prin cruce. Omul vechi este o rușine pentru Dumnezeu, însă ei își au slava în fire, în eul propriu. Aceasta este urmarea dacă nu se recunoaște ce s-a făcut pe cruce.

Și în cele din urmă ei se gândesc la lucrurile de pe pământ. Da, nu este de mirare. Pavel scrie colosenilor că nu numai Hristos a murit pentru ei, ci și ei au murit împreună cu Hristos și au înviat împreună cu Hristos (cap. 3, 1, 2). Au mers împreună cu Hristos la moarte și au sfârșit cu tot ce este de pe pământ și de aceea să nu se mai gândească la lucrurile pământești (nu numai cele lumești!). Acestea sunt lucrurile care sunt bune în ele înșile, pe care le consumă omul natural, dar care nu se pot compara cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus. Totul se învârtă în jurul acestui singur punct. Aceasta este puterea din care ne putem întări. Puterea constă în aceea, că totul dispare dacă le comparăm cu El. De aceea trebuie să ne preocupăm mai mult cu El și să alergăm – chiar dacă la sfârșitul vieții noastre vom sta în închisoare – să-L cunoaștem mai mult, ca să-L câștigăm. Acesta este punctul nostru de vedere. Căci - și acesta este conflictul creștinilor – noi suntem încă pe pământ, și totodată nu trebuie să ne mai gândim la lucrurile pământești, căci cetățenia noastră este în ceruri (versetul 20).

Conflictul este acesta: prin moarte și prin înviere ne-am despărțit de lume și de pământ și ne-am unit cu Hristos într-o lume nouă, și cu toate acestea umblăm zilnic pe pământ. Filipenii trebuiau să nu uite că umblarea lor propriu-zisă era în cer. Puteau să înțeleagă foarte bine aceasta. Erau oameni cu cetățenie romană, care trăiau într-o colonie romană. Trăiau foarte departe de cetatea Roma, unde ar fi fost de fapt acasă. Trăiau în mijlocul unei populații păgâne. Tot așa este și cu cel credincios, spune Pavel. El se află în mijlocul împrejurărilor pământești, în mijlocul oamenilor care nu-l înțeleg și de care este despărțit prin moarte. Să nu uităm că prin moarte s-a produs o despărțire între noi și lumea care ne înconjoară! Nu numai lumea a fost răstignită față de noi, ci și noi față de lume (compară cu Galateni 6, 14). Și voi, filipenilor, așa cum acum trebuie să dovediți că sunteți romani și să vă comportați ca romani, ca și cum ați locui în Roma, tot așa trebuie să înțelegeți că cetățenia voastră (sau: umblarea voastră, relațiile voastre de viață) ca credincioși trebuie să poarte amprenta cerului. Așa cum țigani și iudeii, care de mii

de ani trăiesc împrăștiți prin țări străine și și-au păstrat datinile, cântecele populare și obiceiurile, se vizitează unul pe altul și se țin despărțiți de popoarele în mijlocul cărora trăiesc, tot așa este și cu noi. Noi locuim într-adevăr în mijlocul oamenilor din lume, dar cetățenia noastră este în cer. În cântările noastre cântăm despre dorința după patria din care venim. Da, de unde venim! Căci viața nouă din noi este viața veșnică care era din veșnicie la Dumnezeu și a venit la noi prin Isus Hristos.

Cetățenia noastră este în cer. Garanția că cetățenia noastră este acolo constă în faptul că noi știm sigur că Domnul Isus va veni de acolo ca Mântuitor (versetul 21). Nu numai ca Domn al nostru («și astfel vom fi totdeauna cu Domnul», 1 Tesaloniceni 4, 17), ci și ca *Mântuitor*. El va mântui nu numai trupurile noastre (Romani 8, 23) – aceasta este foarte important, și noi ne putem gândi și la aceasta (vezi versetul 21) -, ci El ne va elibera și de sistemul pământesc, în care ne găsim. Ne va elibera din conflictul în care ne găsim, căci noi ca credincioși suntem deja acum despărțiți de lume, și totuși trăim în lume. Cu toate că noi ca credincioși nu mai avem nimic a face cu lucrurile pământești, și nu ne mai gândim la ele, suntem totuși confrunțați zilnic cu ele. El ne va elibera din acest conflict; ca Mântuitor ne va elibera din aceste lucruri. Ne va duce în locul în care totul reflectă slava Persoanei Sale și vom primi cununa, care nu este alta decât El Însuși. Acolo inima noastră nu se va mai îngrijora, așa cum este inima apostolului aici, care la gândul că există dușmani ai crucii lui Hristos a trebuit să plângă (compară cu Luca 19, 41). În cer nu sunt dușmani ai crucii lui Hristos. Acolo sunt numai credincioși, numai oameni desăvârșiți. Ce gând minunat! Totul în noi este desăvârșit.

Atunci și trupul stării noastre smerite va fi asemenea trupului Său de slavă. Și trupul va fi atunci desăvârșit. În filozofia greacă trupul nu avea nici-o importanță – era numai închisoarea sufletului -, dar pentru Dumnezeu are mare importanță. El va face ca și trupul nostru să aibă parte de răscumpărare și-l va face asemenea trupului de slavă al Domnului Isus. Pavel a văzut acest trup. Pe drumul spre Damasc a căzut la pământ, copleșit de o lumină divină. Sunt convins că el nu a văzut slava deplină, căci atunci această slavă l-ar fi omorât. Așa de minunat este acest trup de slavă! Și cei necredincioși vor primi un trup de înviere, însă trupul lor nu va fi asemenea trupului Lui de slavă. Trupul lor va fi un trup fizic, nemuritor, așa că ei vor merge la pierzare în iad cu trup și suflet (Matei 10, 28). Însă trupul nostru va fi asemenea trupului Său. Lumea nu poate înțelege aceasta. Lumea nu știe ce vom fi noi; însă noi știm, căci atunci când El va fi descoperit, vom fi asemenea Lui (1 Ioan 3, 2). Nu numai că noi Îl vom vedea așa cum este, aceasta este adevărat, ci noi vom fi transformați asemenea chipului pe care Îl vom vedea. Dumnezeu în hotărârea Sa, și-a propus să ne facă în toate privințele asemenea Omului proslăvit Isus Hristos (Romani 8, 29). Chiar acum El ne formează practic, în duhul nostru, asemenea acestui Chip. Noi suntem înnoiți din zi în zi, din slavă în slavă, însă în curând vom fi transformați în chip desăvârșit. Chiar și trupul nostru va avea parte de urmările minunate ale lucrării Domnului Isus. Ce perspectivă! Atunci trupul nostru nu ne va mai împiedica în slujba pentru Domnul. El ne poate împiedica, deoarece este bolnav, sau slab, sau bătrân. Ne poate împiedica, deoarece deseori este prilej pentru fire. Acum poate fi un obstacol în multe privințe, dar atunci va avea și el parte de eliberare. Atunci Domnul Isus va veni ca Mântuitor și pentru trupul nostru. El are o putere imensă să facă aceasta; El are acea putere cu care poate să-și supună toate lucrurile. El, Cel care în baza lucrării Sale pe cruce are puterea să dea înapoi lui Dumnezeu toate lucrurile, să împace toate lucrurile cu Dumnezeu și să stăpânească cu autoritate peste toate lucrurile, nu va avea El putere să transforme trupul și să-l facă asemenea trupului Său de slavă? Ce har este aceasta! Cât de multe lucruri copleșitoare sunt deja acum pe pământ, de care putem avea parte: să-L cunoaștem pe El, să fim umpluți cu prețul nespus de mare al cunoașterii Lui. Nu pot să ți le prezint, căci tu însuși trebuie să ai imaginea Domnului proslăvit în cer, așa cum ne-o prezintă Cuvântul lui Dumnezeu și pentru care Domnul vrea probabil să folosească și cuvintele mele. Dacă tu însuși nu ai privit tabloul, vei zice la toate cele spuse: cât de exagerat sunt toate acestea! Cum poate cineva să renunțe la tot ce are, la toate lucrurile de care se

bucură firea, la tot ce oamenii consideră de valoare, pentru cineva pe care nu-L poate vedea și care este foarte departe de El? Dar dacă credincioșii vorbesc în felul acesta – sub premiza că sunt cu adevărat credincioși -, aceasta arată că ei nu au văzut nimic din ceea ce este Domnul Isus în realitate. Ei au probabil parte cu El, ca să ajungă în cer, ca să capete iertarea păcatelor lor, dar ei nu au avut niciodată adevărata dorință să fie umpluți de cunoașterea Lui. Urmarea este o stare de lăncezeală spirituală și slăbiciune, necunoaștință cu privire la voia Sa, este umplut cu lucrurile acestui pământ, pagubă pentru suflet și în cele din urmă o mântuire ca prin foc. Ei citesc în Evanghelie cine a fost El pe pământ, și consideră aceasta ca fiind foarte frumos. Dar pentru că nu știu cine este El acum la Dumnezeu în cer, și nu cunosc slava Sa și puterea învierii Sale, există multă slăbiciune în viața lor. Nu este slăbiciunea cauza pentru care cântăm: »Vreau să fiu ca Isus pe pământ«, în loc să uităm „eul“ și inimile noastre să fie umplute cu Persoana Lui (proslăvită în cer), așa că suntem ca și Isus?

Capitolul 4

În cele două capitole anterioare ne-am ocupat cu cele două teme mari ale acestei cărți. În capitolul 2 este vorba de felul de gândire, care trebuie să-l caracterizeze pe cel credincios în drumul său pe acest pământ: felul de gândire al lui Hristos Isus, în care El a mers pe drumul Său aici pe pământ. Acesta nu este felul Lui de gândire acum în cer, ci sunt motivațiile inimii Lui, de care El a fost călăuzit aici pe pământ în ascultarea Sa de Dumnezeu și Tatăl Său. Acest drum s-a sfârșit la cruce. De asemenea, și drumul unui credincios aici pe pământ nu este un alt drum decât acela al Domnului Isus. Desigur lucrarea de împăcare a fost unică; numai Domnul singur putea s-o facă. Însă ca martori ai lui Dumnezeu noi ocupăm aceeași poziție, pe care a avut-o Domnul Isus aici pe pământ: aceasta înseamnă un drum de ascultare, de dăruire față de Dumnezeu și o revelare față de oameni a ceea ce este Dumnezeu.

Am văzut de asemenea, că numai Domnul Isus a putut să arate în chip desăvârșit acest fel de gândire. El era nu numai un Om, un slujitor, care a fost ascultător de Dumnezeu până la moarte, ci El a fost în același timp Dumnezeu. El nu a considerat un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, din simplul motiv că El era Dumnezeu. El a arătat în chip desăvârșit acest fel de gândire. De aceea pentru noi, care suntem oameni, nu este de la sine înțeles, că avem felul de gândire al lui Hristos. Pentru aceasta avem nevoie de putere divină. El o avea, deoarece El era Dumnezeu Însuși. Însă noi trebuie s-o primim de la El, deoarece noi suntem oameni. În capitolul 2 am văzut pe Domnul Isus ca model pentru noi, așa cum noi trebuie să-L urmăm aici pe pământ, și în capitolul 3 am văzut puterea în care noi putem să urmăm acest model. Această putere o găsim în Domnul, însă nu așa cum a umblat El aici pe pământ, ci așa cum este El acum glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Apostolul Pavel putea să spună despre sine, că el a fost fără vină chiar și înainte de întoarcerea lui la Domnul, în ceea ce privește îndreptățirea care este prin Lege; Legea nu putea să condamne nimic în el. În afară de aceasta el posedea toate privilegiile, pe care un om în carne (în firea pământească) și le poate imagina. Vorbind omenește, el a fost probabil cel mai privilegiat om dintre toți oamenii. El posedea lucruri minunate, care în sine nu numai că nu erau greșite, ci pe care Dumnezeu le-a dat chiar odată. El putea deci să se bucure de toate aceste lucruri. Dar după ce El a fost întâmpinat de Domnul Isus pe drumul spre Damasc, s-a schimbat totul. Toate aceste lucruri, care au fost deja **înainte** de acest moment (și ele au fost cu adevărat bune și date de Dumnezeu), au dispărut dintr-o lovitură, atunci când a văzut ceva, care era mai presus de toate acestea. Acesta era Isus Hristos, glorificat la dreapta lui Dumnezeu și unit cu credincioșii de aici de pe pământ; »Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?« (Faptele Apostolilor 9,4). După ce L-a văzut, aceste lucruri și-au pierdut valoarea, oricât de frumoase ar fi fost ele. Apostolul Pavel nu spune: m-am înșelat, nu au fost lucruri bune. Nu, ele erau bune. Dar apostolul Pavel a văzut ceva, care era mult mai minunat. Înainte de acest moment era de dorit să posezi o neprihănire, pe care el o putea căpăta prin fapte, fără să ținem seama de faptul, dacă era sau nu era posibil s-o obții. Însă chiar gândul de a câștiga o astfel de neprihănire omenească, și-a pierdut forța de atracție pentru el, după ce a văzut ce neprihănire se găsește în Hristos Isus, care este acolo la dreapta lui Dumnezeu. Din aceasta își scotea el puterea. El a alergat în cursa de întreceri, deoarece la sfârșitul acestei curse îl aștepta premiul chemării cerești al lui Dumnezeu: acesta era Domnul Isus. Rezulta o forță imensă din gândul că această alergare îl ducea tot mai aproape de Isus din Nazaret, de acest disprețuit Isus, care acum a fost pus de Dumnezeu peste toate lucrurile. Chiar dacă apostolul Pavel nu va ajunge niciodată aici pe pământ la această țintă, niciodată aici pe pământ nu va fi cu adevărat asemenea Domnului Isus, el știa însă foarte bine, că cu cât alerga mai repede, cu cât o va urmări mai mult, cu atât mai mult se va asemăna cu acest model. El voia să arate cât mai mult aici pe pământ, ca martor al lui Dumnezeu, cine a fost Domnul Isus. În măsura în care el alerga spre Domnul glorificat în cer, în aceeași măsură va revela chipul pe care Isus cel disprețuit l-a revelat aici pe pământ.

Vedem astfel, că după aceste două mari învățături, pe care apostolul le-a prezentat, pentru un credincios nu mai rămâne nimic altceva, decât numai Domnul Isus. Dacă este vorba de viitor, atunci speranța apostolului Pavel era deplin îndreptată spre Isus Hristos, ca să fie la El. El aștepta din cer ca Mântuitor pe Acela, care va transforma trupul său de slăbiciune și îl va face asemenea trupului Său de slavă. Aceasta era așteptarea lui în ceea ce privește viitorul. Atâta timp cât această stare nu a devenit realitate, el avea nevoie de Același Isus în viața lui de aici de pe pământ ca sursă de putere în viață și ca model, ca să-L urmeze aici pe pământ. Acest Pavel, care a făcut astfel de experiențe – căci aceasta nu vine de la sine, noi trebuie să învățăm prin experiență ce înseamnă că Isus Hristos este sursa noastră de putere – aplică în capitolul 4 aceste învățături la viața practică. Cât de prețios este aceasta! Când Dumnezeu muștră, este deosebit de important, prin ce instrumente face El aceasta. El o face aici printr-un om bătrân, care stă în închisoare, și anume la sfârșitul unei vieți, în care el s-a predat în totul lui Isus Hristos și în care a învățat, că dacă își va umple gândurile și inima cu această Persoană, restul este neesențial. Lucrurile bune din viață nu mai au nicio valoare și lucrurile rele, triste, nu puteau să-i deranjeze pacea și încrederea. Apostolul Pavel, plin de ceea ce este Domnul Isus, ne arată în capitolul 4, că el este deasupra tuturor împrejurărilor. Aceasta are urmări foarte mari. Vedem aici pe apostolul Pavel, care nu se neliniștește la gândul că judecata este la ușă și poate chiar moartea de martir. El nu se lasă derutat de faptul, că sunt creștini care predică Evanghelia din invidie și ceartă, deoarece el era închis. El nu lasă să i se răpească pacea, prin faptul că mulți se comportă ca dușmani ai crucii și se numesc creștini. Toate acestea nu pot să deranjeze pacea lui. El stă deasupra tuturor împrejurărilor vieții. Ca să zicem așa, pentru apostolul Pavel este imposibil să se îngrijoreze. Aceasta nu înseamnă că inima lui era lipsită de sentimente! El nu privește disprețuitor în jos spre evenimente. Odinioară erau printre stoicii greci unii care aveau o astfel de atitudine. Nici în împrejurările triste și nici în cele vesele nu își schimbau mimica și inima lor rămânea rece și lipsită de sentimente. Dar în cazul lui Pavel nu este așa. El domina împrejurările, dar inima lui nu rămânea rece. Ele nu puteau să-i tulbure pacea; dar în același timp inima îi era plină de gingășie față de aceia care aveau nevoie de ajutorul lui, de rugăciunile și mângâierile lui. Acesta este un Pavel, care într-o atitudine corespunzătoare, potrivită cu gândurile Domnului, stă deasupra împrejurărilor. Ele nu pot să-i răpească pacea, și în timp ce el este aici în cele mai mari greutăți, se poate preocupa cu problemele mici ale credincioșilor din Filipi.

Aceasta este greu pentru noi. Noi suntem deseori așa de plini de grijile noastre mici, că nu avem timp și nu vedem grijile mult mai mari ale altora. Deseori îngreunăm pe alții cu grijile noastre și niciun moment nu acordăm atenție greutăților mult mai mari ale altora. La Pavel aceasta a fost exact contrariul. El era în cele mai mari greutăți. El avea toate motivele să deznădăjduiască: judecata și moartea erau înaintea ochilor lui. Pe lângă aceasta, în afara închisorii în creștinătate aproape peste tot era decădere, împotrivire și vrăjmășie. Dar acest Pavel nu s-a gândit la grijile lui. El le-a pus în mâinile Domnului, și de aceea putea să îngrijească de grijile mici ale Filipenilor. El putea să se ocupe cu două femei, care se certau (versetul 2). El putea să se ocupe cu un sclav, care a fugit din Colose la el, și el s-a ostenit să scrie lui Filimon o scrisoare detaliată despre acest Onisim.

În felul acesta Pavel a putut să se preocupe de grijile altora, cu toate problemele pe care el însuși le avea. Acesta este Pavel, care a dat învățăturile din capitolul 2 și 3. De aceea putea Pavel să spună credincioșilor, cărora le mergea mult mai bine decât lui: »De aceea, prea iubiții mei și mult doriții mei frați ... rămâneți astfel tari în Domnul, prea iubiților!« (versetul 1). Aceasta este puterea: să stai tare în Domnul, de nezgduit, ca o baliză în furia valurilor. Oricât de mare ar fi furtuna; fundamentul pe care stă baliza este de nezdruccinat. Aceasta este a sta tare în Domnul; în acest Domn glorificat la dreapta lui Dumnezeu! El șade acolo pe tronul lui Dumnezeu. Se poate clătina tronul lui Dumnezeu din cauza problemelor credincioșilor de pe pământ? Inima lui Dumnezeu este mișcată din cauza aceasta, dar tronul lui Dumnezeu nu. Și acolo șade Isus Hristos. Dacă știm că poziția noastră este ancorată în El, deci de nezgduit și de neclătinat,

atunci stăm tare. Noi, în greutățile noastre mici și apostolul în greutățile lui mult mai mari. »Rămâneți tari în Domnul, preaiubiților!« Pavel dorea mult să le vorbească în felul acesta. Ei erau bucuria și cununa lui! Noi vom primi o plată ca credincioși, dacă am făcut ceva pentru Domnul. Deci, care a fost plata lui Pavel? Cu ce putea el să vină înaintea lui Dumnezeu, ce putea el să aducă Domnului Isus ca rod al lucrării sale? Erau acești credincioși, care prin predica sa au venit la credință. Tot așa numește el și pe tesaloniceni, bucuria și cununa lui (1 Tesaloniceni 2,19). Acești credincioși erau bucuria lui, cununa lucrării sale pentru Domnul, și ei îl vor împodobi la venirea Domnului Isus Hristos.

Dar ei trebuie să fie și practic o podoabă, și de aceea el voia să se ocupe cu plăcere de problemele acestor credincioși, el însuși fiind în greutate mari, dar care sta totuși tare în Domnul; cu Evodia și cu Sintichia, care primesc o atenționare deosebită între credincioșii din Filipi (versetul 2). Era necesar, căci Pavel își dă silința într-o scrisoare generală adresată unei Adunări să se adreseze la două femei. De altfel ele nu erau primele, cele mai bune. Citim în versetul 3, că ele (înfățișate prin cuvântul »acelora«) au luptat împreună cu el pentru Evanghelie. Aceste femei au slujit lui Pavel, atunci când el a vestit Evanghelia în Filipi și în împrejurimi, și probabil aceste femei au luptat și mai târziu împreună cu el. Ele au luat parte împreună cu el la greutățile legate de vestirea Evangheliei. Probabil că ele i-au slujit cu ceea ce aveau, așa cum au făcut femeile din Galilea Domnului Isus (Luca 8,3); probabil că au luat parte împreună cu el la suferință și batjocură și au fost de partea lui, cât au putut de mult. Aceasta avea importanță mare pentru apostol. De aceea era așa de trist pentru el, că a trebuit să audă (probabil prin Epafrodit), că aceste femei nu mai sunt una, probabil chiar și în lucrare. Poate să fie ceva mai trist, decât că două surori sau doi frați au vrut să slujească împreună Domnului și în această slujire ei înșiși ajung să aibă probleme? Da, Pavel cunoștea aceasta din experiență. El a ajuns la păreri diferite în lucrarea împreună cu Barnaba. Cine suferă pagubă în primul rând prin aceasta? Nu lucrarea, și nici lucrătorii, ci în primul rând Domnul! La aceasta se gândește apostolul în primul rând.

El spune: »Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintichia să fie cu un gând în Domnul« (versetul 2). El, Domnul, al cărui Nume este dezonorat în primul rând, când credincioșii nu sunt una în lucrare și nu merg pe drum cu același gând în Domnul. De aceea Pavel spune mai întâi, înainte ca el să vorbească despre lucrarea lor, că ele trebuiau să fie una în Domnul. Dar el se gândește și la lucrare. El spune aici: »Și pe tine, adevărat tovarăș de jug, te rog să vii în ajutorul femeilor acestora« (versetul 3). Este ceva ciudat, că aici se vorbește deodată despre acest adevărat tovarăș de jug. Aceasta a dat naștere la unele întrebări. Însă eu cred, că din context trebuie să ajungem la concluzia, că acest tovarăș de jug a fost probabil Epafrodit. Știm din capitolul 2 că Epafrodit era din Filipi, el a venit cu darurile credincioșilor din Filipi la Roma și acolo s-a îmbolnăvit, aproape de moarte. Acest Epafrodit a fost trimis de Pavel înapoi la Filipi, și din contextul capitolului 2 (versetele 25,28,29) putem recunoaște, că Epafrodit a luat această scrisoare cu el la Filipi. Pavel scrie aici în această scrisoare lui Epafrodit și spune: adevărat tovarăș de jug, când te vei reîntoarce la Filipi, să fii de ajutor acestor femei. Probabil că el a trebuit să le fie de ajutor, ca ele să devină iarăși una între ele, dar mai ales, ca ele să continue în lucrarea pentru Domnul și să nu eșueze.

»Adevărat tovarăș de jug«, ce cuvânt frumos! Prin aceasta Pavel vrea să spună, că atunci când Epafrodit a fost la el la Roma, acesta și-a plecat umărul sub același jug, pe care îl ducea Pavel: jugul lucrării Domnului, al rugăciunii, probabil al unei detențiuni temporale. Ce frumos este, când doi credincioși poartă jugul având același fel de gândire. Nu un jug nepotrivit, ca în 2 Corinteni 6,14, ci același jug, purtat de doi, care gândesc la fel, așa cum a fost în cazul lui Evodia și Sintichia și cum trebuia să devină din nou. Epafrodit trebuia să le ajute, deoarece ele au luptat împreună cu Pavel. Desigur, lupta nu înseamnă, așa cum au afirmat unii, că femeile ar fi avut o misiune în vestirea Evangheliei. Aici nu este vorba de a predica, ci de a lupta pentru Evanghelie. Surorile pot să lupte pentru Evanghelie tot așa de bine ca și frații, însă misiunea lor în această privință este deseori diferită. Știm în primul rând, în ceea ce privește străngerile laolaltă ca

Adunare, că femeile trebuie să tacă acolo (1 Corinteni 14,34), și în al doilea rând, femeile nu trebuie niciodată să învețe (1 Timotei 2,12). Dar sunt nenumărate alte feluri, în care ele pot lupta, așa cum au existat și altele, care au luptat împreună cu Pavel pentru Evanghelie, Clemens și alți lucrători, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.

Ce expresie minunată. Dacă trebuie luptat pentru Evanghelie, aceasta înseamnă evident că sunt împotriviri, dușmănie, încercări, prin care lucrătorii Domnului încep probabil să se îndoiască – de ei înșiși, de lucrare – și se întreabă, dacă nu ar fi mai bine să înceteze cu lucrarea. Însă apostolul spune: »... ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.« Acolo sus la Dumnezeu este o carte – desigur aceasta este o vorbire omenească, dar din cauza aceasta nu este lipsită de un conținut bogat -, cartea vieții, în care stau scrise numele tuturor acelor care au viață din Dumnezeu. Domnul Isus Însuși spune în Luca 10,20, ca ucenicii să nu se bucure că ei alungă demoni, ci că numele lor erau scrise în cer. Ca necredincios, tu poți probabil să privești cu uimire la puterea mare și la semnele care au loc în Împărăția lui Dumnezeu; dar la ce ajută aceasta? Lasă mai întâi ca numele tău să fie înscris în cer. Aceasta este deosebit de important. Această certitudine o avem atunci când știm că avem viață din Dumnezeu: atunci spune Cuvântul lui Dumnezeu, că numele noastre sunt scrise în cartea vieții. Aceasta este deseori un cuvânt de mângâiere. Găsim în cartea Apocalipsa, că Ioan scrie acelor care trec prin încercări, care întâmpină nevoi și suferințe pe drumul lor, că numele lor este scris în cartea vieții (Apocalipsa 3,5; 21,27). Dumnezeu vede aceste nume și nu se găsește nimeni, care să poată să le ștergă din această carte, oricare ar fi încercările, orice împotrivire ar veni din partea dușmanului asupra noastră. Numele noastre sunt scrise acolo, de neșters de către orice dușman de aici de pe pământ. Apostolul amintește aceasta aici tocmai cu privire la aceia care au trebuit să lupte pentru Evanghelie.

După aceea spune filipenilor: »Bucurați-vă totdeauna în Domnul!« (versetul 4). Am spus deja, că este foarte important, prin cine Dumnezeu ne dă îndemnul Sale. Imaginează-ți că Biblia ar afirma, așa cum face coranul mahomedanilor, că ea a căzut din cer. Și noi am citi apoi în ea: »Bucurați-vă totdeauna în Domnul!« Atunci ne-am gândi: da, este ușor de spus. În cer este numai bucurie, și noi ne putem imagina foarte bine, că din cer, unde totul este minunat și fericit, ni se spune, să ne bucurăm; dar noi ne aflăm aici pe pământ în împrejurări în care de multe ori nu este niciun motiv de bucurie, ci de întristare, unde sunt pericole și împotriviri, griji și strâmtorări. Dar Biblia nu a căzut din cer. Ea este într-adevăr cerească, în sensul că Dumnezeu a inspirat fiecare cuvânt, dar ea a fost scrisă de instrumente omenești. Și aici este vorba tocmai de un om, care stătea în închisoare; un om, pentru care aparent nu era niciun motiv să se bucure. Ce gând prețios, că tocmai el este cel care spune aceste cuvinte; un om, care stă în închisoare! Pentru el existau mult mai puține motive de bucurie decât aveau filipenii. Prin aceasta îndemnul adresat filipenilor avea un conținut bogat, căci el avea evident puterea de a se bucura în astfel de greutăți!

De aceea să nu permitem să ni se spună, că nu ne putem bucura. Se compară împrejurările noastre cu ale lui? Am fost noi vreodată în astfel de greutăți? Citește 2 Corinteni 11 sau alte locuri, să vezi ce a trăit acest om. Dacă ai citit și compari cu situația ta, să nu mai spui, că pentru noi câteodată nu există niciun motiv de bucurie! Bucuria este deseori efervescența unei clipe. Și oamenii lumii acesteia cunosc din când în când bucuria lor, când sunt în momente deosebite de „fericire”. Dar apostolul nu vorbește despre acestea. El spune: »Bucurați-vă *totdeauna* în Domnul!« În orice împrejurare. Și eu pot spune (zice el totodată), că aproape că nu sunt împrejurări mai grele de imaginat decât acelea în care m-am aflat eu. Însă »în Domnul«, aceasta dă adevărata putere. Nu în împrejurările fericite. Și aceasta este posibil uneori, dar este o raritate, când împrejurările însăși sunt prilej de bucurie. Domnul este întotdeauna același; oricât de greu ar fi în jurul nostru: »Isus Hristos este Același, ieri și azi și în veci« (Evrei 13,8). Dacă din cauza aceasta mă pot bucura în El, mă voi putea bucura întotdeauna. Da, atunci chiar și în mijlocul greutăților voi avea prilej de bucurie.

Nu cunoaștem noi aceasta din experiență? Când am avut cea mai intimă bucurie în Domnul? Nu a fost tocmai atunci când ne-am aflat în greutate și împrejurările ne-au mânat spre Domnul, când a trebuit să ne încredem în El și să fim dependenți de El? Nu au fost aceste împrejurări deseori cauza celei mai mari bucurii în El? Mulți credincioși, care sunt bătrâni și au avut parte de mult mai multe greutăți, vor putea să confirme mai bine aceasta. Și Cuvântul lui Dumnezeu însuși ne învață aceasta. Când Psalmistul spune în Psalmul 23, că el este condus de Păstorul cel bun la pășuni verzi și la ape de odihnă, atunci aceasta este un lucru minunat pentru el. Dar noi nu citim, că pe aceste pășuni verzi și la aceste ape liniștite paharul lui este plin de dă pe deasupra. Abia după ce a trecut prin valea umbrei morții și a stat înaintea dușmanilor săi, se spune: »Mi-ai uns capul cu untdelemn, paharul meu este plin de dă pe deasupra« (versetul 5). Ce experiență minunată, să înveți, că bucuria cea mai adâncă are loc abia atunci când noi suntem în greutate. Noi am putea avea întotdeauna această bucurie, însă sunt deseori împrejurări care ne conduc la Domnul și care în mod deosebit ne fac să găsim această bucurie. Când credincioșii în Psalmul 84 se urcă spre Sion, atunci Sionul este acolo, ca să spun așa, ceea ce noi am găsit aici în capitolul 3: Domnul glorificat în cer, spre care noi ne îndreptăm, spre care alergăm, așa cum a făcut apostolul. Însă împrejurările, prin care noi ne facem alergarea, ca să ajungem la țintă, nu sunt așa de simple. Citim în Psalmul 84 că drumul spre Sion trece prin Valea Plângerii (în ebraică: Valea Bacca), valea plânsului. Acolo nu sunt locuri care oferă prilej de bucurie. Și totuși în Psalmul 84 se spune că ei, atunci când traversează Valea Plângerii, o fac un loc de izvoare! Ei fac din împrejurări un izvor, ca să se bucure de el. Cum este posibil aceasta? Psalmul 87 oferă răspunsul: »Toate izvoarele mele sunt în Tine«, spune psalmistul Aceluia care a ieșit din Sion (acesta este Domnul Isus) și care acum este acolo în »Sion«, la capătul drumului. Noi nu suntem încă acolo, dar privirea spre El ne oferă în împrejurările noastre un izvor, o fântână cu apă limpede și proaspătă în Valea Plângerii.

Aceasta este »tare în Domnul«, aceasta este »ne bucurăm în Domnul«, și anume, în mijlocul greutăților să găsești prilejul să te bucuri în El. »Ferice de omul a cărui putere este în Tine, în a căror inimă sunt croite drumuri! ... Ei merg din putere în putere« (Psalmul 84,5,7). »Iarăși zic: Bucurați-vă!«, spune apostolul. El vrea cu toată seriozitatea să ne pătrundă cu realitatea acestor cuvinte, ca noi să nu spunem: dar, Pavele, aceasta este imposibil. Tu ceri de la noi lucrul cel mai greu, care există. Nu, spune Pavel, vreau să vă pun aceasta de două ori pe inimă, ca să înțelegeți bine, că în toate împrejurările este posibilă bucuria. Cum se face atunci, că această bucurie deseori nu este prezentă la noi? Deoarece împrejurările pun stăpânire pe noi și ne apasă. Este bine, când inimile noastre sunt mișcate în împrejurări grele, ale noastre sau ale altora. Dacă nu este așa, atunci noi suntem lipsiți de sentimente. Dar dacă împrejurările pun stăpânire pe inimile noastre în așa fel, că ele ne răpesc pacea din inimă, atunci nu ne vom mai putea bucura. Atunci nu mai există bucurie (versetul 4), nu mai este mulțumire (versetul 6), și nu mai este pace (versetul 7). Însă în Domnul poate fi totdeauna această bucurie și această pace. Acesta este punctul de plecare. Privind în sus spre Sion; izvoarele noastre sunt în El, Cel care este acolo, în Domnul Isus, și atunci putem în toate împrejurările să savurăm această bucurie.

Însă atunci noi trebuie să stăm cu adevărat deasupra împrejurărilor acestora. De aceea se spune aici în continuare: »Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii« (versetul 5). Blândețea noastră înseamnă, că noi știm să ne încadrăm în împrejurările noastre. În aceasta se include, că noi nu insistăm cu privire la presupusele noastre „drepturi”. Dacă credincioșii insistă cu privire la drepturile lor, aceasta înseamnă de fapt, că ei și-au făcut totuși un locșor aici în această lume. Dacă vorbim despre drepturi, pe care le avem în această lume, aceasta arată că noi ne-am stabilit aici. Un oaspete nu insistă asupra drepturilor sale, atunci când găzduiește undeva. El nu are niciun drept, el este oaspete și spune „Mulțumesc frumos!” la tot ce primește. Cât de des auzim pe credincioși spunând: nu permit să fiu călcat în picioare; insist asupra drepturilor mele. Unii nu se sperie nici măcar să facă ceea ce 1 Corinteni 6 condamnă cu asprime: să-și caute drepturile la judecători din lume. Acesta nu este drumul pe care are voie să meargă un credincios. »Blândețea

voastră să fie cunoscută de toți oamenii.« Toți oamenii trebuie să știe, că noi nu aparținem aceluia, care insistă asupra drepturilor lor: aceluia care bat cu pumnul în masă, deoarece ei cred, că primesc un salariu prea mic, sau care cred, că au fost jigniți, sau li s-a făcut o nedreptate. În privința aceasta nu trebuie să ne asemănăm cu lumea, căci ea insistă asupra drepturilor ei și face chiar legi cu privire la „drepturile” omului. Nu, noi suntem aici oaspeți.

Recunoaștem noi, de ce aceste două lucruri din versetul 4 și 5 aparțin împreună? Dacă ne bucurăm în Domnul, atunci drepturile noastre, pe care noi le considerăm că le avem în această lume, nu au nicio însemnătate pentru noi și nu are nicio putere de atracție pentru noi, să primim ceea ce noi considerăm că avem dreptul. Aceste două lucruri sunt în opoziție unul cu altul. Când credincioșii sunt nemulțumiți cu împrejurările lor, cu situația lor socială sau economică, atunci vor insista asupra drepturilor lor, dar atunci nu vor cunoaște bucuria în Domnul. Aceste două lucruri nu se lasă unite. Atunci va lipsi și mulțumirea pentru ceea ce ne dă Domnul. Dacă eu mă bucur în El, oamenii vor observa că eu mă implic în împrejurări, în cele grele și în cele ușoare. Nu este Domnul nostru Isus și în privința aceasta un model pentru noi? Citim în Luca 9 cum El în drumul Său spre Ierusalim a ajuns într-un sat din Samaria, unde a vrut să înopteze. El a trimis pe doi din ucenicii Lui înainte, ca ei să pregătească un loc de găzduire în sat. Dar oamenii din Samaria nu au vrut să-L primească, deoarece El mergea spre Ierusalim. Nu avea Domnul Isus dreptul la ospitalitate? Orice om din orient avea dreptul, când se afla în călătorie, să aibă un loc de găzduire în timpul nopții. Nu era aceasta valabil și pentru El, Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor, care acum era ca Om între oameni? Dar Domnul Isus nu a insistat cu privire la drepturile Lui. Ucenicii au zis: »Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer?« Ei gândeau, că ei sunt tot așa de evlavioși ca și Ilie, care a făcut așa. Însă Ilie a făcut aceasta, deoarece a fost cuprins de o mânie sfântă și a fost autorizat de Dumnezeu, însă acești ucenici voiau aceasta, deoarece erau egoiști și nu s-au gândit să meargă într-un alt sat. Ei insistau la dreptul lor de ospitalitate. Blândețea lor nu a fost cunoscută de toți oamenii. De aceea Domnul se întoarce spre ei și-i mustră, și s-au dus în alt sat. Acesta era El, care a venit în această lume ca Cel Întâi născut din toată creația, Capul tuturor lucrurilor, deoarece El a creat toate lucrurile, însă pe pământ El nu s-a folosit niciodată de drepturile Sale pentru Sine. Chiar și apostolul Pavel s-a folosit de mai multe ori de drepturile sale, pe drept sau pe nedrept, pe care el le posedea ca cetățean roman, însă la Domnul Isus nu găsim aceasta. La El găsim o bucurie permanentă în Dumnezeu și Tatăl Său, un echilibru lăuntric desăvârșit, o dependență de Dumnezeu și de aceea nicio pretenție cu privire la drepturile Sale, pe care El le avea aici pe pământ ca Om și ca Dumnezeu.

»Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii.« Și dacă vreodată aceasta nu este simplu și spunem: nu suntem și noi oameni ai acestui pământ, care au drepturi ca atare? Atunci gândește-te la ce se spune aici: »Domnul este aproape.« El este aproape, și El va interveni pentru drepturile tale. Noi vom primi drepturile noastre aici pe pământ! Noi vom primi locul nostru aici pe pământ, pe care Domnul ni-l va dăruia, când noi vom domni împreună cu El peste toate lucrurile. Și aceasta va veni – însă la timpul ei. Pavel spune cu un fel de ironie corintenilor: »Sunteți deja sături; sunteți deja îmbogățiți; ați împărățit fără noi; și chiar așa fi vrut ca voi să împărățiți, ca și noi să împărățim împreună cu voi« (1 Corinteni 4,8). Voi ați rățacit, ați început mult prea devreme să împărățiți, și aceasta fără noi. Acest timp de a împărății nu a început încă. Aceasta va avea loc abia atunci când va reveni Domnul Isus. Atunci veți împărăți împreună cu El. Voi gândiți, că pământul este teritoriul vostru; dar aceasta este pripit – în curând va fi așa, dar acum voi sunteți încă străini aici. Acum nu este încă timpul domniei; este timpul suferinței. Romani 8,17 spune, că dacă noi (acum) suferim împreună cu El, (în curând) vom fi glorificați împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El (2 Timotei 2,12). Toate la timpul lor. Acum este timpul blândeții. Însă, ca mângâiere, apostolul spune: Domnul este aproape. Domnul va veni în curând, și atunci El vă va pune în drepturile voastre. Sunteți necăjiți, când drepturile voastre sunt nesocotite de semenii voștri sau când ei vă duc pe nedrept la închisoare? Domnul este

aproape, și atunci El vă va face dreptate (compară cu 2 Tesaloniceni 1,3-10). Atunci, aceia care acum v-au făcut nedreptate, vor veni și se vor pleca înaintea voastră și vor recunoaște că Eu v-am iubit, spune Domnul într-un alt context (Apocalipsa 3,9). Acest timp va veni. Eu vă voi reda drepturile voastre. Domnul este aproape. Probabil că pare așa, că Domnul nu este nicidecum aproape. Probabil că El pare să fie foarte departe. Tot așa pare și o stea să fie foarte departe pe cer, și cu toate acestea lumina ei strălucește până la noi, și prin aceasta ea este totuși aproape. Dacă noi nu am avea lumina aproape de noi, noi nu am vedea steaua. Ea este foarte departe, și totuși foarte aproape. Probabil că Domnul pare să fie foarte departe și de fapt noi nu ne putem imagina, că El ar putea să vină în seara aceasta. Și totuși, lumina Lui strălucește deja mai dinainte, și de fiecare dată, când ne preocupăm cu Domnul, această lumină strălucește mai luminoasă pe cărarea noastră. În felul acesta El este totdeauna aproape. Și când El va veni, El ne va reda înapoi drepturile noastre. În afară de aceasta El este aproape și în sensul, că El stă deja astăzi de partea noastră, este aproape de noi.

»Nu vă îngrijați de nimic.« Probabil că există cu adevărat motive de îngrijorare, nu din cauză că tu insiști asupra drepturilor tale, ci din tot felul de motive justificate. Probabil că ești îngrijorat cum va evolua creștinătatea, sau cu mărturia, pe care Domnul a reinstaurat-o cu mai bine de o sută cincizeci de ani în urmă. Probabil că ești îngrijorat de anumiți credincioși. Se pare că este bine, să-ți faci griji de toate aceste lucruri. Dar pe de altă parte nu este bine! Sunt lucruri, care ar trebui să ne miște inimile, așa că noi învățăm să le aducem înaintea tronului harului cu simțăminte curate și cu sentimentul unei mari dependențe. Însă aceasta fără să fi îngrijorat, în sensul în care este amintit aici, și anume, ca inimile noastre să ajungă deznădăjduite, să fie complet coplesite de ele. Noi nu trebuie să deznădăjduim. Noi putem să stăm în genunchi înaintea Domnului și să spunem: Doamne, cum va merge aceasta mai departe? Noi nu știm, și nici nu vedem. Sunt așa de multe greutăți în viața mea proprie, în familie, în Adunarea din care fac parte; nu mai văd, cum va merge mai departe. Credinciosul, care aduce în felul acesta toate lucrurile înaintea Domnului, se află pe drumul cel bun. El spune toate Domnului, și despre aceasta este vorba aici. Nu vă îngrijați de nimic, ci faceți cunoscut lui Dumnezeu tot ce preocupă inimile voastre. Cunoscut lui *Dumnezeu!* Vezi tu contextul? Această blândețe trebuie să fie cunoscută de toți oamenii, și problemele tale trebuie făcute cunoscut lui Dumnezeu. Aceasta este atitudinea corectă. Oamenii de afaceri din lume spun: dacă ești mulțumit, spune altora, dacă nu, spune-ne nouă. Noi spunem deseori altora plângerile noastre. Spunem cu plăcere altora, că avem plângeri față de Adunarea locală, față de frații și surorile noastre, față de creștinătate, sau orice altceva. Nu, spune apostolul, dacă sunteți îngrijați, faceți cunoscut lui Dumnezeu îngrijorarea voastră. El este Acela, la care voi trebuie să veniți cu plângerile voastre. El este Acela, care poate să vă ajute cu adevărat în îngrijorările voastre, căci El se uită la necaz și la suferință, ca să le ia în mâna Sa (așa cum se mai poate traduce Psalmul 10,14). Blândețea voastră, așa cum știți s-o prezentați în împrejurările voastre, și bucuria voastră în Domnul, faceți-o cunoscut tuturor oamenilor. Lăsați-i pe aceștia să vadă că toate greutățile, care sunt realmente prezente și care nu lasă reci inimile noastre, nu pot să vă ia pacea, încrederea și bucuria și nu pot împiedeca mulțumirile voastre. Dacă aveți greutăți sau dorințe, faceți-le cunoscut Domnului. În timpurile de necaz, preoții trebuiau să sune din trâmbițele de argint – nu pentru ca poporul să le audă, așa cum era intenția firească a lui Saul (1 Samuel 13,3), ci pentru ca Iehova să audă grijile și strigătele de nevoie (Numeri 10,9).

Să nu fi îngrijorat de nimic! În aceasta se include faptul, că dacă noi suntem îngrijați, atunci ceva este greșit la noi. În 1 Petru 5,7 nu se spune „Aruncați (permanent, mereu) asupra Lui toate îngrijorările voastre”, ci: »Aruncați (forma aorist) asupra Lui (odată pentru totdeauna) toate îngrijorările voastre«. Acesta este principiul, că cel credincios aruncă odată pentru totdeauna asupra lui Dumnezeu orice îngrijorare nouă. În continuare să nu mai aveți nicio grijă personală, ci s-o puneți direct și pe deplin în mâna lui Dumnezeu. Dacă apare ceva, care amenință să pună stăpânire pe inima ta, s-o aduci imediat la Dumnezeu, și anume cu rugăciune și implorare, deci

să spui lui Dumnezeu cu o dorință expresă, sinceră, ce dorești. Dacă noi am aduce cu adevărat direct înaintea lui Dumnezeu toate treburile noastre, și nu înaintea oamenilor, unele lucruri ar arăta cu totul altfel. Probabil că avem dorințe care nu sunt nicidecum bune. Ai îndrăzni să le aduci înaintea lui Dumnezeu? Ai îndrăzni să le pui înaintea lui Dumnezeu stând pe genunchi? Dar dacă nu ai curajul să le spui lui Dumnezeu, deoarece știi că nu sunt bune pentru tine, probabil că tocmai în această teamă vei găsi puterea să alungi această dorință din inima ta. Sunt și alte dorințe, pe care ai dori cu plăcere să ți se împlinească, dar nu știi dacă ele sunt bune și dacă Dumnezeu poate să le aprobe. Aceasta nu face nimic. Fă-le cunoscut lui Dumnezeu, fără nicio excepție. Desigur, cu cât trăim mai mult în apropierea Domnului, cu atât mai mult vom avea dorințe, care sunt cu adevărat potrivite cu gândurile Domnului, așa că El le poate împlini. Dar dacă nu am ajuns în această stare, nu contează. Adu înaintea lui Dumnezeu toate dorințele tale. Povestește-le Lui. Aceasta este cu adevărat dovada că există o relație de încredere între tine și Dumnezeu. Dacă există o astfel de relație de încredere între un tată și copiii săi, atunci acești copii vor îndrăzni să întrebe pe tatăl lor cu privire la orice lucru de care ei au nevoie sau doresc să-l aibă. Dacă situația copiilor este în ordine, atunci ei vor întreba pe tatăl în orice lucru. Și dacă situația cu tatăl este în ordine, el nu le va da nicidecum tot ce ei îi vor cere, ci numai ceea ce este bun și necesar pentru ei. Acestea sunt cele două aspecte pe care le găsim și aici. Din partea noastră este așa: oricât de ciudate ne-ar părea dorințele noastre, oricât de mici sau de mari ar fi ele, să le aducem pe toate înaintea lui Dumnezeu. În toate lucrurile noi trebuie să aducem dorințele noastre înaintea lui Dumnezeu; și dorințele mici, ceea ce avem nevoie, nevoile noastre zilnice; mâncarea și apa, îmbrăcămintea, locuința noastră. Probabil că ni se pare ceva deosebit să ne rugăm pentru hrana și băutura zilei de mâine, dacă ne gândim: sunt doar prezente. Acesta este tocmai pericolul stării noastre comode, bogate. Însă ele sunt lucruri de care avem nevoie și pe care Dumnezeu le poate lua deodată. Noi ne gândim prea puțin în privința aceasta. Abia când suntem în greutate, anumite cuvinte devin deodată cuvinte de mângâiere, ca în Isaia 33,16: »I se va da pâine și apa nu-i va lipsi«. Aceste cuvinte vor fi cuvinte de mângâiere când amenință pericolul să ne lipsească pâinea și apa. De aceea, în orice lucru, adu cererile tale la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și implorare cu mulțumire.

Ce cuvânt prețios este acesta »cu mulțumire«. Când noi rugăm pe cineva pentru un lucru oarecare, deseori adăugăm: îți mulțumesc din inimă mai dinainte. Prin aceasta vrem să spunem: sunt așa de convins, că îmi vei ajuta, că îți mulțumesc mai dinainte. Așa avem noi voie să ne rugăm lui Dumnezeu. Noi putem să-i spunem lui Dumnezeu toate dorințele noastre și totodată spunem: mulțumesc mult, nu pentru că Tu îmi împlinești toate dorințele mele, ci pentru că Tu mi le împlinești așa cum este bine și necesar pentru mine. Îți mulțumesc, Dumnezeule, că Tu împlinești toate dorințele mele, căci deseori ele sunt așa de proaste. Eu am rugat deseori pe Domnul pentru lucruri și mai târziu I-am mulțumit, că nu le-a împlinit, deoarece am văzut că nicidecum nu erau bune pentru mine, și că a fost mult mai bine așa cum au decurs lucrurile. Tu poți să mulțumești lui Dumnezeu mai dinainte, pentru că El îți va asculta rugăciunea așa cum este cel mai bine pentru tine. El nu ne dă întotdeauna ce dorim. Ce bine este că nu ne dă. Însă El ne dă, așa cum spune versetul 19, »după bogăția Sa, în slavă«. În atotștiința și atotputernicia Lui El ne dă exact ceea ce noi avem nevoie. El ne ascultă întotdeauna, însă într-un fel mult mai bun, decât noi ne-am putut gândi vreodată.

Și care este deja prima împlinire a rugăciunii? Ceea ce noi citim în versetul 7: »Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos«. Aceasta putem s-o înțelegem acum. Dacă noi predăm toate grijile noastre în mâna lui Dumnezeu, atunci inima noastră va fi pe deplin liberă de aceste griji, și Dumnezeu poate să reverse pacea Sa în inimă. Atunci vom avea fericita cunoaștere că am pus toate în mâna Domnului. El va face totul în așa fel, cum este bine pentru noi. Atunci va poposi liniștea, fiind conștienți că acum am predat toate Domnului și El înțelege grijile noastre. Dumnezeu nu este nepăsător, atunci când Îl rugăm. Inima Lui este pusă în mișcare prin aceasta. Însă tronul Lui din fericire nu este mișcat. Micile

noastre griji și probleme nu pot să clatine tronul lui Dumnezeu. Și așa cum este de tare și stabil tronul lui Dumnezeu, tot așa este și pacea pe care Dumnezeu o savurează pe acest tron. Dumnezeu este desăvârșit de echilibrat lăuntric și niciodată nu poate fi adus să se clatine, orice s-ar petrece în univers, ca să nu mai vorbim de grijile noastre. Acest echilibru, care caracterizează pe Dumnezeu, această liniște și această pace, pe care El o posedă în Sine, vor fi partea mea, dacă aduc lui Dumnezeu toate grijile mele.

Câteodată spunem, chiar și după ora de rugăciune, că ne-am lăsat grijile la Dumnezeu și eliberați de ele ne continuăm drumul. Pentru ce să ne rugăm de fapt? A te ruga nu înseamnă să faci cunoscut lui Dumnezeu ce te preocupă, căci aceasta o știe Dumnezeu cu mult înainte ca noi să-L rugăm. A te ruga înseamnă, că prin faptul că aducem înaintea Lui problemele noastre, prin aceasta exprimăm dependența noastră de El și devenim eliberați de grijile noastre. Dumnezeu a cunoscut deja aceste griji, dar El a vrut ca noi să I le spunem, ca prin aceasta noi înșine să devenim eliberați de ele și în timp ce ne rugăm să descoperim că în momentul când le-am lăsat la Dumnezeu, liniștea Sa și pacea Sa au venit în inima noastră. Și dacă ne rugăm și cu mulțumire, deci în conștiința, că Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine (Romani 8,28), atunci bucuria în Domnul va fi partea noastră. Ce privilegiu fericit, să poți cunoaște pe acest Dumnezeu și să ai parte de pacea Sa în inima ta!

Din păcate aceasta nu este partea tuturor credincioșilor. Pentru fiecare credincios este valabil ce scrie în Romani 5,1, că el este socotit neprihănit pe baza credinței și prin aceasta are pace cu Dumnezeu. Dar aceasta nu este pacea lui Dumnezeu. Prima înseamnă, că acum este pace între mine și Dumnezeu, care mai înainte a fost Judecătorul meu și a trebuit să se mânie pe mine, care odinioară am fost un păcătos, un dușman al lui Dumnezeu. Păcatele mele au făcut o despărțire între mine și Dumnezeu (Isaia 59,2), dar acum această despărțire a fost înlăturată, păcatele au fost înlăturate, și eu am învățat să mă încred pe deplin în lucrarea Domnului Isus – aceasta este același lucru cu a crede – și am văzut că Dumnezeu a fost satisfăcut și glorificat pe deplin prin această lucrare. Toată frica mea de a fi judecat a fost înlăturată, căci Dumnezeu a spus, că Domnul Isus a fost judecat pentru mine. Acum este pace între Dumnezeu și mine. Dar aici nu este vorba de acest lucru. Cei credincioși posedă prin credință această pace cu Dumnezeu și totuși pot merge pe drumul lor cu inima neliniștită, nu din cauza fricii de judecată, ci din cauza împrejurărilor vieții; deoarece ei nu au învățat să caute la Dumnezeu nu numai mântuirea lor veșnică, ci și liniștea pentru toate împrejurările vieții zilnice. Domnul Isus spune mai întâi: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă«. Aceasta este liniștea pentru o conștiință care neliniștește pe păcătos. Însă după aceea, când am găsit această liniște pentru conștiință, Domnul Isus spune: »Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11,28-29).

Aceasta corespunde păcii lui Dumnezeu, pe care o găsim aici. Această pace a lui Dumnezeu, pe care El o are, care este deasupra tuturor împrejurărilor, această pace, pe care Dumnezeu o savurează pe tronul Său, care prin nimic de pe pământ nu poate fi făcut să se clatine, această pace o putem noi primi. În Coloseni 3,15 se spune că pacea lui Hristos să guverneze în inimile noastre. Aceasta este altceva. Pacea lui Hristos este pacea pe care Domnul Isus Însuși a savurat-o aici pe pământ în toate greutățile prin care a trecut. În mijlocul împotrivirii și vrăjmășiei El a savurat pacea deplină în Dumnezeu. Așa spune El ucenicilor nu numai »Vă las pacea« - aceasta este această pace cu Dumnezeu, pacea conștiinței, ci și »Vă dau pacea Mea« (Ioan 14,27) – pacea Mea *proprie*, pe care Eu am savurat-o în mijlocul tuturor suferințelor și greutăților. Dar aici este pacea lui Dumnezeu. Nu este pacea în mijlocul împrejurărilor, ci este pacea lui Dumnezeu, pe care noi o savurăm, când stăm deasupra împrejurărilor și acestea nu mai pot să pună stăpânire pe inimile noastre și să ne neliniștească. Aceasta este urmarea când noi aducem înaintea lui Dumnezeu problemele noastre. Ce tactic este Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu spune: Eu vă voi împlini toate dorințele; ci El spune: dacă Îmi spuneți ce doriți să aveți cu plăcere, atunci Eu vă dau pacea Mea. Chiar dacă nu vă dau ce M-ați rugat, totuși pacea Mea vă

va umple inima. Atunci nu inimile voastre vor păzi pacea Mea, ci pacea Mea vă va păzi inimile! Inima voastră și gândurile voastre (sufletul vostru, simțul vostru), tot ce poate fi împovărat prin griji și probleme, acestea vor fi păzite și apărate prin pacea care se găsește la Mine. »În Hristos Isus«. Desigur, acesta este fundamentul, pe baza căruia Dumnezeu dă această pace. Acest fundament este legătura noastră cu un Om glorificat, care stă pe tronul de neclintit al lui Dumnezeu.

Deci toate grijile au fost îndepărtate. Noi le-am lăsat la Dumnezeu. Acum ne putem bucura în Domnul. Noi nu avem nici un fel de probleme cu privire la drepturile noastre și împrejurările noastre, căci noi nu insistăm la drepturile noastre și mergem în tumultul împrejurărilor. Însă acum urmează partea pozitivă. Spre ce trebuie inima noastră să fie îndreptată? »Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească« (versetul 8). Aceste lucruri să pună stăpânire pe inima noastră, după ele trebuie noi să alergăm. Adevărat, demn, drept, și așa mai departe, sunt desigur noțiuni abstracte, la care noi trebuie să ne imaginăm situații concrete, cel mai bine din viața practică obișnuită. Când vorbim unul cu altul, chibzuim noi ce este adevărat și demn? Când vorbim despre alți credincioși, spunem noi atunci ce este adevărat, ce este demn, sau spunem jumătate de adevăruri despre alții? Lumea numește aceasta bârfă. Vorbim ce este nedrept? Producem noi pagubă cuiva, vorbind numai despre partea lui rea și trecem cu vederea partea lui bună? Aceasta se poate întâmpla în discuțiile noastre obișnuite, dar și la un nivel mult mai superior, în lucrarea noastră. Probabil că uneori în lucrarea noastră pentru Domnul ne lăsăm călăuziți de invidie și ceartă (compară cu capitolul 1). Nu, fraților, nu invidia și cearta, ci tot ce este curat, tot ce este plăcut (aceasta înseamnă, tot ce este demn de a fi iubit de noi), tot ce este armonios, după aceasta trebuie să alergăm. Probabil că este așa cum scrie în capitolul 2, că unul nu privește pe celălalt mai presus de sine însuși și fiecare urmărește numai foloasele lui. Nu, fraților, noi trebuie să urmărim ce este drept, lucrurile prin care noi putem să facem dreptate celui alt, și nu nedreptate, să urmărim ce este adevărat, ce este demn, ce este în concordanță cu demnitatea noastră. Dacă există vreo virtute (aceasta înseamnă energie spirituală), dacă există vreo laudă, deci ceva prin care noi putem să onorăm pe Dumnezeu în umblarea noastră, în vorbirea noastră, să nu renunțăm la ele.

Noi ca credincioși suntem într-o oarecare privință în pericol să alergăm după lucruri care nu sunt spre onoarea lui Dumnezeu. Citim ușor tot felul de lecturi, despre care știm foarte bine dinainte că ele ne murdăresc, ascultăm și privim tot felul de lucruri, despre care știm dinainte: aceasta mă murdărește – cu excepția cazului, că noi cunoaștem așa de puțin gândurile lui Dumnezeu, că singuri ne considerăm înțelepți și spunem că nu este așa de rău. Însă lucrurile care au loc în afara Domnului Isus, ne murdăresc întotdeauna. Acesta este un principiu. Cine își cunoaște inima câtuși de puțin, știe aceasta foarte bine. Probabil că din curiozitate ne-am preocupat cândva cu învățătura acelor care se numesc creștini, dar despre care știam că sunt contrari Cuvântului lui Dumnezeu și dezonoarează pe Domnul. Probabil că atunci am spus, că am vrut să ne ocupăm cu aceasta, ca să știm ce conține această învățătură, și așa vom fi echipați când venim în contact cu astfel de oameni. Nu, fraților, să alergăm după ce este adevărat, ce este curat, ce este armonios. Lucrurile acestea nu sunt așa. Să nu ne ocupăm cu astfel de lucruri fiind călăuziți de vreo dorință evlavioasă, că probabil vreodată vom putea să combatem pe împotriviți. Dacă nu avem o misiune clară din partea Domnului, ca să ne ocupăm cu răul, atunci vom rata și ne vom murdări, fără ca noi înșine să știm. Chiar și atunci când un frate are misiunea din partea Domnului să se preocupe detaliat cu o învățătură greșită, deoarece în lucrarea lui el trebuie să poată combate această învățătură, deci chiar și atunci când într-o misiune încredințată de Domnul el se ocupă cu o învățătură greșită, el se întinează, căci întotdeauna contactul cu ce este necurat ne murdărește. Numai că în acest caz el are asigurarea din partea Domnului, că Domnul îl va face să recunoască răul. Dar tu nu ai această garanție,

atunci când te preocupi cu lucruri greșite, fără ca Domnul să vrea ca tu să faci aceasta. Apostolul Pavel spune în Romani 16,19, că noi ar trebui să fim proști în ce privește răul. Nu „curați” cum spun unele traduceri, ci »proști«; aceasta nu vrea să spună că după o astfel de cercetare noi am rămas curați, ci că noi nu știm nimic, că noi niciodată nu ne-am adâncit în această problematică. Noi trebuie să fim simpli (sau: proști) când este vorba de lucruri greșite. Aceasta vrea să spună apostolul aici. Noi trebuie să stăruim să ne preocupăm cu ceea ce este adevărat, demn, drept, curat, vrednic de iubit și armonios.

Acestea sunt lucruri care trebuie să pună stăpânire pe inimile noastre. Dacă noi suntem sensibili în ceea ce privește lucrurile spirituale, atunci vom ști foarte bine ce stă în opoziție cu ele. Noi nu trebuie să fim așa de legalști spunând permanent care sunt lucrurile cu care nu trebuie să ne preocupăm. Nici apostolul nu face aceasta. El nu spune: fraților, tot ce este neadevărat, ce este nedemn, ce este nedrept, cu acestea să nu vă ocupați. Chiar dacă noi ne spunem unul altuia care sunt lucrurile cu care nu trebuie să ne ocupăm – și din păcate aceasta are loc foarte des -, chiar și numai acest fapt poate duce la murdărirea noastră, preocupându-ne în gândurile noastre cu lucruri care nu sunt curate – chiar dacă este cu intenția de a atenționa. Nu, să umplem mai bine inima noastră cu lucruri curate. Ce rost are dacă spunem unul altuia: nu ai voie să faci aceasta sau aceia și mai înainte nu am învățat din practica vieții să ne umplem inima cu lucruri care sunt de la Domnul? Dacă nu obișnuim să practicăm reciproc această dorință, atunci nu are absolut niciun sens interdicția cu privire la lucrurile rele. Aceasta ar fi atunci numai o atitudine legalistă, care pe noi ca creștini nu ne duce mai departe. Dar dacă învățăm să știm cine este Domnul Isus, ce se găsește în El (căci El este Cel adevărat, Cel demn, Cel drept, Cel curat, Cel plăcut, Cel armonios!), că El este Acela care poate să dea inimii noastre o satisfacție care rămâne cu adevărat, atunci nu trebuie să ne interzicem unul altuia ce nu trebuie să facem și cu ce nu trebuie să ne preocupăm. Aceste lucruri ar trebui să le chibzuim și atunci vom renunța de la sine la celelalte; dacă nu este așa, atunci nu am înțeles această învățătură.

Apostolul însuși se numește model (versetul 9): »Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.« Ce au auzit Filipenii de la apostolul Pavel, și ce au văzut la el? Ce i-a învățat Pavel? El le-a vestit pe Isus Hristos. Ce au primit ei de la El? Ceea ce au primit și Colosenii: »Așa cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul« (Coloseni 2,6). Ce au văzut ei la Pavel? Apostolul Pavel a spus: »Călcați pe urmele mele (textual: fiți imitatorii mei).« Aceasta înseamnă, așa cum spune în 1 Corinteni 11,1: »... cum și eu sunt al lui Hristos.« Ei au văzut că el au urmat pe Hristos Isus, și în privința aceasta Pavel se prezintă ca model. De ce? Ca să arate spre Hristos Isus. El nu ia în primul rând pe oameni ca model și nu spune: așa ar trebui voi să urmați pe Hristos. Care va fi atunci urmarea acestei succesiuni pozitive? Că Dumnezeuul păcii va fi cu voi. Mai întâi trebuie să fie o activitate negativă: să te debarasezi de tot ce nu este spre onoarea Domnului și îți face inima nefericită (versetul 6). Aceasta are ca urmare, că pacea lui Dumnezeu umple inima noastră (versetul 7). Abia după ce toate necurățiile și toate neplăcerile au fost înlăturate din ea, pacea lui Dumnezeu o va umple. Dar aici merge mai departe. Aici nu este vorba de pacea lui Dumnezeu, ci de Dumnezeuul păcii! Acum vine, ca să zicem așa, Dumnezeu Însuși personal și ocupă loc în viața mea. Acum este vorba nu numai că inima mea este liniștită, ci că acest Dumnezeu Însuși devine mare în inima mea și că Domnul Isus Însuși ia chip în viața mea. Aceasta poate avea loc numai dacă inima mea a fost golită de toate celelalte. Este imposibil ca eu să folosesc cea mai mare parte a timpului meu pentru ceea ce este neadevărat, nedrept și ne-curat, și apoi să mă aștept să primesc cândva înțelegere despre acest Dumnezeu al păcii, despre acest Dumnezeu, care este pace. Ce cuvânt prețios! În Vechiul Testament Dumnezeu nu este numit niciodată Dumnezeuul păcii. Acolo nu era niciun fundament pentru o pace adevărată. Însă pentru noi, care avem dreptul să credem într-o lucrare înfăptuită și suntem uniți cu un Domn glorificat în cer la dreapta lui Dumnezeu, aceștia au cunoscut pe acest Dumnezeu ca Dumnezeu al păcii, căci Dumnezeu Însuși

Și-a pregătit această pace pe crucea de pe Golgota, unde Domnul Isus a făcut pace (Coloseni 1,20).

Noi avem dreptul să cunoaștem pe acest Dumnezeu al păcii. Scriptura nu spune niciodată, că Dumnezeu este Dumnezeul bucuriei (în Psalmul 43,4 este personal și temporal, și nu este absolut și nelimitat în timp). Am spus tocmai, că bucuria este deseori o chestiune de moment, deseori sub influența împrejurărilor. Dar Dumnezeu este Dumnezeul păcii. Noi putem să savurăm această pace, chiar și atunci când ochii noștri sunt plini de lacrimi și de întristare. Atunci pacea lui Dumnezeu mai poate fi încă în inima noastră. Domnul Isus avea transpirația ca niște picături mari de sânge, și totuși în același moment a savurat desăvârșit pacea lui Dumnezeu și pacea Sa personală, pe care voia s-o dea ucenicilor Săi (Ioan 14,27). Inima Lui stătea sub impresia a ceea ce Îl aștepta. El a fost mișcat, a fost profund atins de suferințele care Îl așteptau și în același timp avea pace desăvârșită. El a spus: »Facă-se voia Ta.« El a fost în chip desăvârșit una cu voia lui Dumnezeu, care va aduce toate asupra Lui.

După aceea, începând cu versetul 10, Pavel a vorbit despre darurile care i le-au trimis Filipenii. Ne putem imagina, că apostolul aflat în închisoarea din Roma s-a bucurat deosebit de ceea ce i-au dăruit filipenii. El era obișnuit, ca filipenii să facă aceasta; vom vedea mai târziu că general celelalte Adunări nu făceau astfel de ajutorări. Nu, că ei erau așa de răi, dar Pavel nu a primit ajutorul. Aici se ascunde un principiu important. Apostolul a luat bani de la acei credincioși despre care știa că ei puteau să „suporte“ dăruirea. El scrie Tesalonicenilor, că el nu a luat bani de la ei, căci gândurile lor cu privire la el s-ar fi putut tulbura, dacă ei ar fi dat bani aceluia care i-a învățat. Nu, spune Pavel, mai bine lucrez zi și noapte, ca voi să nu gândiți despre mine, că pe mine mă interesează banii voștri (1 Tesaloniceni 2,4-10). Tot așa scrie Pavel și în alte locuri (1 Corinteni 9,3-19). Numai de la Filipeni a primit el bani. Însă se pare că a trecut un timp îndelungat, în care el nu a primit niciun ban de la ei, și de aceea a spus: mă bucur, că în sfârșit v-ați mai gândit încă o dată la mine. Așa a simțit el, căci trecuse deja mult timp. Însă aceasta nu era o muștrare adresată Filipenilor, căci atunci când banii au sosit prin mâna lui Epafrodit, apostolul a auzit cât de greu le-a fost Filipenilor: »Deși vă și gândeați, dar vă lipsea ocazia.« El a fost pe deplin mulțumit și liniștit, când Epafrodit i-a relatat despre situația Filipenilor. Aceasta a făcut ca darurile să fie și mai prețioase pentru el: cu toate că ei se aflau în astfel de greutăți, s-au gândit mai departe la el. Ei nu s-au rușinat de el, pentru că acum era în închisoare, ci voiau ca și acolo să-i dea darurile lor. Pavel nu s-a bucurat, pentru că dorea bani. S-ar fi putut într-adevăr, că el a creat impresia, deoarece era așa de entuziasmat de daruri, ca ei să-i mai trimită și alți bani. Însă nu, spune Pavel, »Nu vorbesc despre lipsuri, pentru că eu am învățat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulțumit« (versetul 11). Pe Pavel nu-l interesau banii în sine. Lui nu-i lipsea nimic. Ce! Nu-i lipsea chiar și strictul necesar? Da, desigur. Însă este vorba de atitudinea pe care o ai față de aceasta. Sunt oameni care au necrezut de mult și sunt nemulțumiți și au tot felul de nevoi. Alții au foarte puțin și sunt mulțumiți și spun: nu-mi lipsește nimic. Lipsa este o noțiune relativă și depinde de ce dorește inima noastră. Însă Pavel spune: am învățat să mă descurc cu puțin. Am învățat să fiu mulțumit cu ce am, mult sau puțin. Dacă avea puțin, atunci inima lui ar fi putut spune: Pavele, acum ai nevoie de ceva. Unde este acum acest Dumnezeu, care a spus, că îți va ajuta? Unde este acum Domnul, în a cărui lucrare ești? Însă Pavel spune: am învățat să fiu mulțumit. În situații de lipsă a învățat să se încreadă în făgăduințele lui Dumnezeu: »I se va da pâine și nu-i va lipsi apa« (Isaia 33,16).

Și în situații contrare? »Știu să fiu și smerit, știu să fiu și în belșug« (versetul 12). Dar, va spune cineva, în ultimul caz nu este nici o problemă. Și totuși este! Când este belșug, deseori problema este mai mare decât în situația de lipsuri. Când este lipsă, credincioșii se roagă: Doamne, dă-ne astăzi pâinea de care avem nevoie. Însă în belșug totul este de la sine înțeles. În lipsuri se știu dependenți. Atunci ei strigă spre El și așteaptă mâncare și băutură de la El, căci de la împrejurările în care se află nu pot aștepta. Dar când este belșug, conștiința dependenței noastre se reduce, și noi ne simțim independenți. Inconștient ne gândim că pâinea și apa sunt

consecința meritului nostru și a muncii noastre. Noi nu spunem așa, căci atunci am ști că nu este așa. Însă inconștient ne comportăm ca și cum ar fi de la sine înțeles. Mulțumim noi pentru lucrurile zilnice, pe care nu le-am avea dacă ne-am afla în situații cum sunt de exemplu credincioșii „din lumea a treia“, unde ei suferă? Aceștia trebuie să fie dependenți de Domnul. Însă dacă totul este așa de la sine înțeles, atunci lipsește dependența.

Dependența de Domnul este un lucru deosebit de important. Cât de dependenți suntem noi în meseria noastră? Dacă avem un loc de muncă cu salariu fix, este greu să fi dependent. Dacă facem afaceri și nu avem un salariu fix, ci avem venituri pe baza activității noastre, atunci este un motiv în plus să ne încredem în Domnul. Așa poate un om de afaceri să fie mai dependent de Domnul în afacerile lui decât probabil este „un slujitor permanent“ în lucrarea Domnului, care personal primește periodic daruri fixe, deoarece acum se trăiește într-un timp al bunăstării. Noi trebuie să învățăm să mulțumim lui Dumnezeu pentru ce El ne dă ca hrană, acoperiș și îmbrăcăminte; pentru tot ce Dumnezeu ne dă mereu, și nicidecum nu este de la sine înțeles, dacă numai o clipă ne gândim la aceia care nu au aceste lucruri. Pavel a învățat să fie dependent de Domnul și acest belșug să-l primească din mâna Domnului. Pentru el aceste lucruri nu erau de la sine înțeles; prin aceasta el a rămas dependent de Domnul. El a învățat aceasta prin experiență! Această scrisoare vorbește de experiența creștină, pe care o are un credincios, când a ajuns la capătul drumului lui. Aceasta nu trebuie să fie dependentă de o anumită vârstă, ci este vorba de treapta finală a maturizării spirituale, când cineva poate fi numit în sens spiritual tată, despre care este valabil, că el a cunoscut pe Acela care este de la început, și acesta este Domnul Isus (1 Ioan 2). Un tată în Hristos își găsește toată puterea în Domnul; el a învățat în orice situație să aibă destul în El. Avem noi și în belșug destul în Domnul, așa că belșugul, pe care Domnul îl dă, este pentru noi un prilej să slujim credincioșilor cu el? Pentru aceasta ne dă Domnul belșug. Cei bogați au voie să savureze bogăția lor (1 Timotei 6,17), dar se spune totodată, cum ei pot s-o savureze în mod deosebit, prin aceea că fac bine altora cu ea (versetul 18). Cât de important este aceasta pentru noi, căci cei mai mulți dintre noi sunt de fapt bogați. Dar și când este greu îmi pun încrederea în Domnul, spune Pavel. Eu am învățat să fiu mulțumit și în situații grele, și Domnul nu m-a lăsat niciodată să fiu de rușine.

Citim acum în versetul 13: »Am putere pentru toate, în El, care mă întărește.« Să fim precauți, să luăm un astfel de cuvânt în gura noastră. Aici nu spune: *noi* putem totul în El, care *ne* dă putere. Acesta nu este pur și simplu un simplu principiu creștin, un adevăr creștin, despre care noi toți putem spune: privește, aceasta este valabil pentru noi, noi putem totul în El, care ne întărește. Nu, aceasta poți s-o iei în gură, dacă ai învățat-o în experiența vieții creștine. Tu ai voie s-o ști ca principiu. Eu, ca credincios, pot să știu că orice situații ar putea să vină, toată puterea se găsește numai la Domnul. Dar așa cum stă aici scris se potrivește numai pentru gura aceluia care a trecut prin toate aceste situații. Cum pot eu să spun: chiar și în închisoarea cea mai adâncă eu pot să cânt psalmi noaptea – când eu nu am fost într-o astfel de închisoare, cum a fost Pavel, legat cu picioarele în butuci, și apoi am cântat psalmi? Cum pot eu să spun că și atunci când naufragiez, când sunt în cele mai mari furtuni și cele mai mari pericole, pot totul în El, care mă întărește, așa că pot și pe ceilalți pasageri de pe vapor să-i îndrept spre Domnul și să-i învăț că ei numai la El pot căuta salvarea, când eu însumi niciodată nu am suferit un naufragiu? Cum pot eu să spun, că atunci când tâlharii mă atacă, nu pot să-mi ia pacea, căci eu mă încred în Domnul, dacă eu niciodată nu am fost atacat de tâlhari? Cum pot eu să spun, că dacă spatele îmi va fi lovit cu patruzeci de lovituri fără una, eu îmi voi găsi toată puterea în Domnul și că eu voi putea totul în El, dacă mie niciodată nu mi-a fost dată o astfel de pedeapsă? Nu, acestea sunt cuvintele unui om care cu adevărat a putut să rostească astfel de cuvinte.

De aceea Biblia nu este căzută din cer, așa cum se afirmă despre coran. Biblia este scrisă de oameni care au transpus în practică ceea ce au scris. Biblia ne spune nu numai: la Domnul poți să-ți găsești toată puterea. Nu, ca să spună așa, Dumnezeu folosește oameni care au fost cu adevărat în tot felul de greutăți și care în toate aceste situații și-au găsit puterea în Domnul.

Aceasta este bogăția Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă Pavel, mutat în al treilea cer, ar fi scris de acolo: bucurați-vă în Domnul, atunci am fi zis: lui Pavel îi vine ușor să vorbească. Și dacă Pavel ar fi spus acolo: aici pot totul în Domnul, atunci noi am fi zis: nu este nici o minune. Dar Pavel este aici în închisoare. El a avut parte de toate aceste lovituri, de jefuiri, de loviri cu pietre, de naufragiu, și apoi el spune: pot totul în Domnul.

Aceasta nu are loc de la sine. Și Pavel spune: *am învățat*. Mai înainte au avut loc exerciții. Probabil că noi la sfârșitul vieții noastre nu vom putea rosti această expresie din versetul 13, deoarece noi n-am învățat această lecție, căci Domnul nu ne lasă să trecem prin toate aceste exerciții. Și totuși, noi toți avem de învățat lecțiile noastre. Și Pavel a trebuit să le învețe. Pavel a rugat de trei ori pe Domnul: O, Doamne, ia te rog acest țepuș din carnea mea, acest înger, care mă lovește cu pumnii. Însă Pavel a trebuit să învețe, că harul Domnului îi este suficient și că puterea Domnului se desăvârșește în slăbiciune (2 Corinteni 12,7-9). Cu adevărat, aceasta nu a avut loc de la sine. El a trebuit să învețe, că în puterea Domnului poate totul, dar atunci el trebuia să fie slab în sine însuși. Cu cât era mai neînsemnat în sine însuși, cu atât mai mult se vedea această putere a Domnului în el. Pavel putea să spună aceasta la sfârșitul vieții lui, dar mai înainte au avut loc mai multe exerciții, decât le-a avut vreodată un om pe pământ. De aceea cât de prețios este cuvântul lui Pavel pentru noi! Căci chiar dacă noi nu putem să vorbim așa cum a vorbit el, noi putem totuși ști, că dacă vom ajunge vreodată în astfel de situații, Domnul ne va da ceea ce a dat și lui Pavel: toată puterea de care noi avem nevoie.

Cineva a spus odată lui Moody, marele predicator: ai tu puterea și harul de la Domnul să fii ars pe rug? La care Moody a răspuns: nu, nu am. Astăzi am nevoie de har, ca să predic în acest oraș înaintea a mii de oameni, și mâine seară am nevoie de același har, ca să predic, și de asemenea și în seara care urmează după aceea. Acest har mi-l va da Domnul. Domnul îmi dă harul de care am nevoie. Și dacă vreodată va veni clipa să stau pe un rug, am încredere că Domnul îmi va da atunci harul acesta. De aceea să nu luăm cu ușurătate aceste cuvinte ale lui Pavel în gură. Noi avem acum nevoie de har pentru situația în care ne găsim. Să nu zicem: când voi suferi un naufragiu, sau voi fi lovit cu pietre, sau bătut, voi găsi această putere la Domnul. Îți găsești tu acum, în lucrul tău zilnic, puterea la Domnul? Putem noi totul în El în împrejurările noastre casnice în familie? »Pot totul în cel care mă întărește« este o realitate în situația în care mă găsesc acum și în care fac experiențe cu Domnul. Aici trebuie noi să practicăm mai întâi, că noi avem destul în El. În acestea trebuie să se vadă puterea practică cuvintelor pe care le-a rostit apostolul. Cu aceste cuvinte el vrea de fapt să spună: Filipenilor, eu sunt foarte recunoscător pentru ceea ce voi ați făcut, dar nu în primul rând pentru că eu aș fi avut nevoie. În realitate eu sunt independent de voi, deoarece eu sunt în chip desăvârșit dependent de Domnul. Am învățat aceasta în toate greutățile.

Și totuși el este bucuros, că ei s-au gândit la el: »Dar bine ați făcut luând parte la necazul meu« (versetul 14). De ce? Deoarece aceste lucruri au o însemnătate mare pentru Filipenii înșiși, căci prin aceasta au putut să pună pe contul lor o parte din pensia lor spirituală, dacă am voie să mă exprim așa. Apostolul însuși face această comparație (versetul 17). Aceasta era roadă nu numai pentru apostol, ci și pentru credincioși. Prin aceasta ei au economisit pe parcursul anilor o „sumă“ mare. Ei l-au ajutat de la începutul Evangheliei. Am citit în capitolul 1, că ei l-au ajutat de la început și au luptat împreună cu el în Evanghelie. După ce în Filipi a luat naștere o mică Adunare și Pavel a călătorit mai departe prin Macedonia în sudul Greciei, Filipenii au început să-i trimită bani (2 Corinteni 11,9). Aceasta este frumos. Despre nici o altă Adunare nu știm cu exactitate că Pavel a primit bani de la ea. Vedem în aceasta, ce era în inima Filipenilor pentru Pavel și în inima lui pentru ei. Am numit mai înainte exemplul Tesalonicenilor. Acolo Pavel a lucrat ziua și noaptea cu mâinile lui. Să ne imaginăm ce a însemnat aceasta. De fapt este sănătos pentru slujitorii Domnului, dacă ei au și un cerc de lucru obișnuit, zilnic. Atunci nu vor pierde contactul cu viața obișnuită. Este frumos, dacă poți să lucrezi cu mâinile proprii și poți să-ți câștigi pâinea. Pavel s-a folosit de acest privilegiu. Dar tot așa s-a folosit și de privilegiul de a

primi bani de la Filipeni. Corintenilor le-a scris clar, că el nu a vrut să primească bani de la ei (1 Corinteni 9). În Corint el a lucrat zilnic cu mâinile lui, făcând corturi, ca să-și câștige existența (Faptele Apostolilor 18,3). Noi am spune: este o pagubă, că acest Pavel, care a avut un dar așa de mare, nu a predicat toată ziua Evanghelia. Pavel spune în 1 Corinteni 9: am avut dreptul, Corintenilor – căci vrednic este slujitorul de plata lui -, să-mi rețin mâna de la lucru și să fiu ajutat de voi, dar nu am făcut aceasta. El știa, că la acești Corinteni slabi, ne spirituali, putea să ia naștere pagubă, dacă ei ar fi fost responsabili de întreținerea lui. Probabil ar fi devenit mândrii sau probabil s-ar fi comportat contrar, primind o repulsie față de el, și nu ar mai fi fost primitori ai cuvântului lui. Mai bine și-a câștigat pâinea cu mâinile proprii. Și aceasta nu numai pentru sine însuși. În Faptele Apostolilor 20,23 se spune, că el a îngrijit cu mâinile proprii de el și de cei care erau în jurul lui. Noi am fi spus probabil: este mai bine, dacă cei care lucrau împreună cu el și-ar fi câștigat singuri existența. Nu, Pavel a câștigat existența pentru ei toți. Ce bărbat! Nu, ce Domn, care poate să dea naștere la astfel de lucruri într-un credincios!

Când a călătorit prin Macedonia, nici o altă Adunare nu i-a dat daruri. Aceasta se exprimă în versetul 15. Numai Filipenii au făcut-o. Nici măcar în Tesalonic Pavel nu a primit nimic de la Adunarea de acolo (1 Tesaloniceni 2,9), ci exclusiv de la Filipeni a primit din când în când un dar. După aceea se spune aici: »Nu că eu caut darul« (versetul 17). Este clar, că Pavel, pe când își câștiga existența prin facerea corturilor, nu avea nevoie de banii Filipenilor. Cu toate acestea nu i-a refuzat. Când eram tânăr am dat o dată unui frate un mic dar pentru o anumită lucrare. Acesta mi-a zis atunci: nu că eu aș avea nevoie, căci nu am nevoie. Dar apreciez, că te-ai gândit să faci aceasta, căci aceasta înseamnă, că tu ești preocupat cu lucrarea. De aceea este în primul rând roadă spirituală pentru tine însuși. Nu am uitat aceasta. Aceasta este ceea ce apostolul spune aici Filipenilor. Nu este vorba numai că este de folos pentru cel care primește. Este vorba de roada spirituală, pe care o reprezintă darul pentru Filipenii înșiși: »ci caut rodul care prisosește în folosul vostru« (versetul 17). Nu este aceasta frumos? Pavel însuși avea în primul rând foloase, când primea un dar. Însă el spune: nu, nu mă gândesc în primul rând la aceasta, ci la bunăstarea voastră. Dumnezeu va scrie pe factura lor, ce au făcut ei pentru el.

»Am însă de toate și din belșug; sunt copleșit, după ce am primit de la Epafrodit cele de la voi« (versetul 18). Acest dar a făcut, ca să zicem așa, belșugul și mai mare. Aceasta o spune Pavel în închisoare, unde îi lipsea strictul necesar. Însă el avea belșug; în Hristos Isus avea totul, da, avea chiar belșug, căci El nu a lăsat să ducă lipsă de nimic. Ca să se poată spune așa, depinde de dorința noastră. Pavel îi scrie lui Timotei: »Dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne acoperim, ne va fi de ajuns« (1 Timotei 6,8). Da, dacă acestea sunt „cerințele“ tale, și tu nu mai ai nici o altă dorință în lumea aceasta și nu-ți îndrepti inima spre luxul și prosperitatea societății noastre, atunci vei fi repede mulțumit și vei putea spune împreună cu Pavel: am tot ce-mi trebuie și am belșug. O lecție pentru noi, care putem fi luați în stăpânire prin conjunctura foarte bună!

Sunt plin, spune Pavel, și cu atât mai mult după ce am primit aceste daruri, »un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu« (versetul 18). Aceasta este o expresie puternică, pe care o întâlnim de mai multe ori în Cuvântul lui Dumnezeu – desigur cu privire la lucruri, am putea să spunem, care sunt mult mai sublime decât un dar financiar. Citim în Efeseni 5,2, că Domnul Isus »ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.« În privința aceasta ne putem imagina, că este o jertfă plăcută, un parfum de un miros plăcut lui Dumnezeu. Însă jertfele noastre financiare nu se despart de aceasta! Dumnezeu așteaptă în primul rând de la noi, ca inimile noastre să se adâncească în jertfa Domnului Isus și ceea ce noi am găsit în El să aducem lui Dumnezeu ca jertfă. Așa găsim în Deuteronom 26 pe israelitul eliberat aflat în țară, care aducea lui Dumnezeu primele roade într-un coș. Ele sunt un tablou al binecuvântărilor pe care noi le-am găsit în locurile cerești în Hristos Isus. Dacă noi aducem lui Dumnezeu ceea ce am găsit în Domnul Isus, aceasta este pentru El un parfum de un miros plăcut. Însă noi citim în Deuteronom 26, imediat în continuare, că poporul trebuia să dea a zecea parte străinului, orfanului și văduvei. Aceste două

lucruri aparțin împreună. Dumnezeu spune totodată: este pentru Mine foarte plăcut, dacă primesc darurile voastre; dar să nu uitați să dați darurile voastre străinului, orfanului și văduvei, care sunt în porțile voastre. Tot așa este și în Evrei 13, unde credincioșii sunt solicitați să aducă lui Dumnezeu în afara taberei o jertfă permanentă de laudă, rodul buzelor, care mărturisesc Numele Lui. Imediat după aceea: și să nu uitați felul celălalt de jertfe, voi Evreilor! Nu numai jertfele de laudă, ci și cele ale binefacerii și dărniciiei! Căci Dumnezeu are plăcere de aceste jertfe. Ele aparțin împreună. Când noi am adus Domnului duminica dimineața jertfele noastre de laudă, mulțumirea și închinarea noastră, atunci la sfârșitul slujirii nu putem să punem o sumă mică de bani. Jertfele trebuie să fie în concordanță. Dumnezeu le unește în Cuvântul Său. De aceea am numit un exemplu din Vechiul Testament și unul din Noul Testament. Dacă Dumnezeu a primit jertfele noastre de laudă și de mulțumire, El dorește să primească și jertfele portmoneului nostru. Ele aparțin concret slujbei divine. De aceea în unele Adunări colecta are loc imediat după frângerea pâinii. Ambele aparțin așa de strâns împreună, că Pavel numește aici jertfele financiare »un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu«.

Pavel însuși are acum ceva pentru Filipeni. Atunci când ei i-au dat ceva, Pavel a spus: acum am și eu ceva pentru voi, ceva, foarte personal, pe care vreau să vi-l dau ca dar: »Iar Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință, potrivit bogățiilor Sale, în glorie, în Hristos Isus« (versetul 19). El nu spune: »Dumnezeul nostru«, sau în general: Dumnezeu va împlini, ci el spune: acest Dumnezeu, care este Dumnezeul *meu*, pe care am învățat să mă bazez în toate situațiile mele, care niciodată nu m-a lăsat să fiu de rușine, a cărui pace o savurez în inima mea, acest Dumnezeu al păcii, care este cu mine, Dumnezeul meu propriu, El vă v-a răsplăti. El va împlini »toate nevoile voastre«. Și cum va da El aceasta? Va da El potrivit cu nevoile voastre? Nu, Dumnezeu nu dă potrivit cu nevoile *noastre*, ci »potrivit bogățiilor Sale, în glorie«. Ce har! El nu dă numai ce avem noi nevoie, ci mult mai mult. El dă potrivit cu bogăția gloriei Sale. El dă totul. Prin dăruirea Domnului Isus a dovedit, că El dă realmente totul. „Un Dumnezeu, care a dat pe Fiul Său, un astfel de Dumnezeu nu dă greș“ - aceasta ar fi imposibil. Dacă Dumnezeu a dat odată ce avea mai minunat, mai drag, pentru noi, »cum nu ne va da El fără plată, împreună cu El, toate« (Romani 8,32)? Să nu ne dăruiască El atunci lucrurile mărunte ale vieții, care sunt totuși mărunte în comparație cu dăruirea Fiului Său? El ne dă într-o măsură deplină tot ce avem nevoie. Și chiar și atunci când noi în anumite situații trebuie să fim lipsiți de pâinea zilnică, El va umple totul potrivit cu bogăția gloriei Sale. El răsplătește aceasta în felul Lui minunat. Acesta este darul, pe care Pavel îl dă înapoi Filipenilor ca mulțumire pentru ce i-au făcut ei. El îi răsplătește din belșug. El nu spune: fie ca Dumnezeu să facă aceasta, ci: Dumnezeul *meu* va face aceasta. Aceasta este o realitate sigură, certă, pentru el. Tot așa de sigură cum știa, că Dumnezeu va hotărî drumul lui, când va sta înaintea lui Nero, așa cum am văzut în capitolul 1,25, acest Pavel este tot așa de sigur convins, că Dumnezeul său va binecuvânta pe Filipeni pentru ceea ce ei au făcut pentru el.

Acum el se unește cu Filipenii: »Iar Dumnezeului și Tatălui nostru (acestui Dumnezeu, care este Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru, și care vrea să fie în toate situațiile) fie gloria, în vecii vecilor! Amin.« (versetul 20) Mulțumesc lui Dumnezeu, Filipenilor, pentru tot ce ați făcut pentru mine. Și mulțumiți și voi lui Dumnezeu pentru tot ce ați primit de la mine și ați văzut la mine. Să mulțumim lui Dumnezeu unii pentru alții! Să-i aducem onoare! Aceasta este mai mult decât mulțumire. Dacă mulțumim lui Dumnezeu, ne limităm la binecuvântările noastre proprii. Dacă dacă noi în veșnicie vom aduce acestui Dumnezeu glorie pentru ceea ce este în Sine Însuși, atunci să începem deja acum să facem aceasta, căci El este Dumnezeu și Tatăl nostru preaiubit. Știm că va veni un timp când toți se vor pleca înaintea Lui și înaintea Domnului Isus, așa cum am văzut în capitolul 2. Da, acestui Dumnezeu care niciodată, în nici o situație, nu ne-a lăsat să ajungem de rușine, acestui Dumnezeu să-I fie gloria în veci! Amin.

Scrisoarea se încheie cu salutările transmise de apostol. »Salutați pe fiecare sfânt în Isus Hristos« (versetul 21). Pavel nu avea simpatii deosebite pentru anumiți credincioși. El nu

numește nici un nume, ci vorbește despre *fiecare* sfânt în Hristos Isus. Chiar și fratele ne-spiritual și sora ne-spirituală sunt sfinți, puși deoparte în Hristos. De aceea, deoarece ei sunt din Hristos și pentru că Hristos îi iubește și S-a dat pe Sine la moarte pentru ei, inima apostolului îi dorește și îi salută. Tot așa salutau pe Filipeni și frații care erau cu el. Erau frați diferiți în apropierea lui, aceia, care erau întemnițați împreună cu el, alții, care îl vizitau regulat; și el extinde acest cerc al fraților asupra tuturor sfinților care erau în Roma. Toți sfinții – întreaga Adunare, care era în Roma – au transmis salutările lor Adunării din Filipi. Apostolul leagă de aceasta o îmbărbătare deosebită, și anume, că în casa cezarului erau din aceia care aparțineau Domnului. Cât de mult trebuie să se fi bucurat Filipenii, să audă de la apostol, că chiar acolo, unde a fost Nero, în imediata apropiere a acestui dușman al lui Dumnezeu, erau credincioși. Dar și acești credincioși, care niciodată nu au văzut pe Filipeni, dar care erau frații lor, uniți cu ei în Hristos, le transmit salutări. Nu am avut și noi deseori parte de acest har, că pretutindeni pe pământ, unde am întâlnit pentru prima dată credincioși, imediat s-a stabilit legătura în Hristos Isus, deoarece ei erau sfințiți în El, despărțiți de lucrurile lumii acesteia și dedicați Domnului și în El savurau aceleași lucruri ca și noi? Ce legătură este aceasta. Apoi poate să fie așa cum este aici, că noi nu ne-am văzut niciodată și cu toate acestea ne transmitem salutări cordiale, căci noi știm, că în Hristos Isus aparținem împreună și savurăm aceeași parte.

Filipenilor, acum când îmi iau rămas bun de la voi, mai am încă o dorință. Aceasta nu este o dorință, pe care eu o pun la sfârșitul fiecărei scrisori ca pe o formulă de încheiere obligatorie. Tocmai faptul că de fiecare dată Pavel încheie cu alte cuvinte, arată că era sincer: »Harul Domnului Isus să fie cu duhul vostru!« (versetul 23). Odată am avut parte de harul lui Dumnezeu, când noi ca păcătoși am venit la El și El ne-a dat ce aveam nevoie, pentru ca noi să putem fi veșnic la El. El ne-a dovedit harul Său cu privire la vina noastră ca păcătoși și ne-a arătat, că El a pus această vină asupra Domnului Isus, atunci când El pe cruce a fost făcut păcat pentru noi. Însă după aceea Domnul Isus, care acum este în cer la Dumnezeu, ne-a arătat foarte des harul Său în viața noastră practică. Acest har ni-l dorește acum apostolul. Avem probleme? Nu a avut și Pavel probleme? Harul Domnului Isus vrea să ne înconjoare zi și noapte. Nu pe baza meritelor, nu ca și cum ar fi de la sine înțeles; totul este har, chiar și ce noi ca credincioși posedăm practic. De acest har avem nevoie zi și noapte. Așa încheie apostolul. El ne dorește acest har și conștiința (căci harul Său este »cu duhul nostru«) că avem nevoie realmente de acest har, așa că inima noastră dorește după el. Chiar și atunci când nu suntem dependenți de Domnul avem nevoie de har și El ne dă acest har. Însă totul devine mai bogat când noi cu înțelepciune spirituală umblăm conștienți de necesitatea harului, așa că îl dorim și Îl rugăm pentru acest har pentru fiecare pas, pentru ca duhul nostru să fie luminat și noi să fim spre onoarea Sa și gloriificarea Numelui Său mare. Amin.